

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΠΑΡΗΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΖ' - ΤΕΥΧΟΣ 261 - ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

Περιεχόμενα

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».

Διμηνιαῖο Περιοδικό
Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
Ἰδιοκτίτης:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γεώργιος Μπακιρτζής
Παναγιώτης Παπαφράγκος
Παναγιώτης Σκαλτσής
Φιλοκτίμων Φάκας
Χαράλαμπος Χαραλαμπίδης
Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
& Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119
Τυπογραφείο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης
τηλ. 2397 0 23 313
Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ὁ Χριστός ἐν θρονῷ
Τοιχογραφία Ἐπισκοπείου

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς
ὁποῖες καὶ φέρει ὁ ἴδιος τήν εὐθύνη.

- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
*Πνευματική καὶ Ποιμαντορική Διδαχή ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει
τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου*155
- *Μήνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας πρὸς τοὺς
μαθητὲς τῶν Γυμνασίων καὶ Λυκείων
τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας*157
- *Μήνυμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας πρὸς τοὺς
μαθητὲς τῶν Δημοτικῶν
τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας*158
- *Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀστισμοῦ*159
- *Φιλοκτίμονα Χ. Φάκας:
Εὐρωπαϊκός καὶ Νεοελληνικός Διαφωτισμός*163
- *Στ. Δήμου: Ἐκείνες οἱ κατακόμβες! (ποίημα)*165
- *Χριστοῦ Θ. Κρικιώνη: Ἡ τελειότητα
τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης*166
- *Ἀθ. Καραθανάση: Τὸ περιοδικό
Μικρασιατικὴ Σπίθα τῶν Σερρῶν*168
- *Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*171
- *Θεολογικές Ἀναφορές: Φωτὶ προσλάβωμεν φῶς*176
- *Ἀπόψεις καὶ Σχόλια*178
- *Ἱστορία καὶ Θεολογία τῆς Λατρείας:
Ἡ Θεοτόκος, μυστήριον λειτουργικόν*180
- *Μαξίμιο, Πνευματικὸ καὶ Πολιτιστικὸ Κέντρο*182
- *Μ. Χαραλαμπίδου: Ἡ Ἀναγέννηση (ποίημα)*185
- *Ἄν μέ χρωστάει ὁ Θεός*186
- *Εὐχαριστήριον ἔγγραφο*187
- *Γ. Μπακιρτζή: Πύρινος στήν καρδιά
καὶ φλογερὸς στήν πέννα ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου* ...188
- *Ἐκκλησιαστικές Εἰδήσεις καὶ Χρονικά*190
- *Ἀπὸ τὴν Σοφία τῶν Πατέρων: Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός:
«Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σὰς χρειάζεται»*199

Ἀσκητικὴ Γωνιά

«Μέ ἔργα καὶ θεία δύναμη», λέγει, «ἐγκαθίσταται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές».

Ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος

Ἄν δέν ὑπῆρχαν ἀντίπαλοι, δέ θά ὑπῆρχαν ἀγῶνες. Κι ἂν δέν ὑπῆρχαν ἀγῶνες, δέν θά ὑπῆρχαν στεφάνια.

Ἅγιος Θεοφύλακτος

Τὰ ὑγιή μάτια ἐπιθυμοῦν τό φῶς, ἔτσι καὶ τῆ νηστεία πού γίνεται μέ διάκριση τὴν ἀκολουθεῖ ἡ ἐπιθυμία τῆς προσευχῆς.

Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σῦρος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ
ΚΑΙ
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΔΙΔΑΧΗ

«Θεοτόκος γάρ ὑπάρχεις, ἢ τόν Λόγον ἐκ σοῦ σαρκωθέντα τεκοῦσα· Θεοτόκος ὑπάρχεις ἢ τόν Θεόν Λόγον ἐν μορφῇ δούλου κηύσασα· Θεοτόκος ὑπάρχεις ὅτι Θεόν Λόγον δεξαμένη σαρκωθέντα ἔτεκες· Θεοτόκος ὑπάρχεις ἢ μόνη τοῦ μόνου μονογενῆ Υἱόν τοῦ Θεοῦ γεννήσασα· οὐ πρόσκαιρον Θεόν γεννήσασα, ἀλλ' αἰώνιον τόν πρό σοῦ καί πάντων Θεόν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα».

(Ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου, PG 43, 493).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἐνθεος πνευματικός ἑορτασμός ἐπιτελεῖται σήμερα σέ ὅλους τούς ἱερούς Ναούς τῆς θεοσκεπάστου πατρίδος μας ἐπί τῆ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Συγκίνησις, πνευματική ἀνάτασις καί συνεορτασμός γῆς καί οὐρανοῦ, συνιστοῦν τά ἱερά συναισθήματα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἡμέρας. Σήμερα, ἡ Παντάνασσα Θεοτόκος Μαρία μετά δόξης πολλῆς ἀνέρχεται εἰς τά ἄνω βασιλεία, δορυφορουμένη ὑπό πλήθους στρατιᾶς οὐρανό, ὅπως ἐμπρέπει στήν Βασίλισσα τοῦ παντός. Χαίρονται καί ἀγάλλονται τῶν ἀγγέλων τά συστήματα ὑποδεχόμενα τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν Κυρία καί χαρά τους, αὐτήν ἢ ὁποία ἔζησε βίο ἀγγελικό. Χαίρεται καί ἀγάλλεται σήμερα καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος, γιατί στόν οὐρανό ἀνέρχεται μετά δόξης πολλῆς σήμερα, ἢ «νέα Εὔα», ἢ εὐλογημένη ἀπαρχή τῆς «καινῆς κτίσεως».

Ἡ Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, Θεοτόκος, ἔγινε ὁ ἔμφυχος θρόνος πού ἐβάσταξε σωματικῶς τόν Παμβασιλέα Χριστό καί ἐχώρησε μέ τήν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος στούς κόλπους Της τόν ἀχώρητον παντί. Ἡ πανακήρατη ὑπαρξή Της ἔγινε τό ἱερό ἐργαστήριον τῆς ἐνώσεώς μας μέ τόν Κύριο. Στό πρόσωπο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι «εὐρήκαμεν τόν Μεσσίαν», τόν λυτρωτήν καί Σωτήρα. Στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Μητέρας Του ὅμως, εὐρήκαμε τήν αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν καί κυρίως τήν φιλόστοργη μητέρα. Μέ τήν δική της ἐλεύθερη ὑπακοή στήν κλήση καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ πραγματοποιήθηκε τό φιλόστοργον σχέδιον τῆς θείας οἰκονομίας γιά τήν σωτηρία μας. Ἐκεῖνη εὐρισκομένη ἀνάμεσα στόν Θεό καί σ' ὀλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος, τόν μέν Θεό κατέστησε υἱό ἀνθρώπου, τούς δέ ἀνθρώπους κατά χάριν υἱούς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Παρθένος Μαρία ἀναδείχθηκε ὁ ὀλόφωτος ναός τῆς θείας δόξης καί ὁ λογικός παράδεισος. Ὁ Θεός Λόγος ἐπέβλεψε στήν ἔκπαγλη ὠραιότητα τῆς ψυχῆς Της καί δανείσθηκε ἐκ

ΕΠΙ ΤΗΣ
ΠΑΝΕΝΔΟΞΟΥ
ΚΟΙΜΗΣΕΙ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΕΥ-
ΛΟΓΗΜΕΝΗΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ
ΗΜΩΝ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ
ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ

τῶν τιμίων αἱμάτων Της τὴν ἀνθρωπίνη φύση, τὴν ὁποία καὶ ἐθέωσε στὴν θεανδρική Του ὑπόσταση. Ἐνεκα αὐτῆς τῆς θείας διακονίας Της ἡ Παναγία καλεῖται μεσίτρια τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Θεό. Τιμᾶται ἀπὸ ὅλον τὸν Ὁρθόδοξον λαόν Της γιὰ τὴν ἀξεπέραστη ἀγιότητά Της. Ὑμνεῖται ὡς πρότυπο καὶ ὑπόδειγμα πίστεως, εὐλαβείας καὶ καθαρότητος, ἐπειδὴ ἐλευθέρως ταύτισε τὸ θέλημά Της μὲ τὸ πανάγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δικαίως, λοιπόν, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ μελωδὸς στὸν ἐόρτιο κανόνα του πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο τὴν ἐγκωμιάζει ὡς ζωαρχική πηγὴ, βλυστάνουσα τὴν ζωὴν.

Ἀπόδειξη αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ Της προνομίου ἀποτελεῖ τόσο ἡ ζωὴ ὅσον καὶ ἡ πάνσεπτος Κοίμησή Της. Δὲν ἀξιώθηκε ἡ Παναγία μας νὰ γίνῃ μόνο ἡ ἀληθῆς μητέρα τῆς Αὐτοζωῆς, τοῦ Κυρίου μας δηλαδή Ἰησοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ ἀξιώθηκε νὰ παραμένῃ καὶ ἡ ἴδια «καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα». Ἐκείνη ἀποτελεῖ τὸ ἀδιάψευστο τεκμήριο τῆς ἀληθείας, τῆς δυνάμεως, τῆς σοφίας, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ θάνατός Της, ἡ μετὰ τὴν πῶσι τῶν προπατόρων μας κοινὴ κληρονομία ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὀνομάζεται «ἀθάνατος Κοίμησις». Εἶναι ἓνας θάνατος ζωηφόρος γιατί τὴν μεταβιβάζει σὲ ἀθάνατη καὶ οὐράνια ζωὴ. Ἐκείνη πρώτη, ἡ Παναγία μας, μεταξύ τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων ἔφθασε μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸν προσωπικό Της ἀγώνα στὴν θεοκοινωνία. Αὐτὴ, τὴν κατὰ χάριν δυνατότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως νὰ γεννᾷ τὸν Θεὸν φανερῶναι μέσα ἀπὸ τὴν ζωὴν Της

ἀλλὰ καὶ τὴν ἀθάνατη Κοίμησή Της ἡ Θεοτόκος στὸν κόσμο, λογικὸ καὶ αἰσθητό.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ὑπῆρξε ποτέ οὔτε μία στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ἀναζητᾷ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀπαλλαγὴ του ἀπὸ τὴν ὑπαρξιακὴ ἀγωνία καὶ τὴ ὄντολογικὴ λύπη τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου. Ἀμέριστοι σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα εἶναι ἡ συμπαράσταση καὶ ἡ στοργὴ τῆς Παναγίας Μητέρας μας πρὸς τὸν ἀγωνιῶντα, πονεμένο καὶ πληγωμένο ἄνθρωπο, πού προστρέχει στὴν προστασία καὶ βοήθειά Της. Μέσα ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μᾶς ὑποδεικνύει τὸν τρόπο γιὰ νὰ ζήσουμε πραγματικά. Προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν θεόπαιδα Μαρία, τὴν μητέρα τοῦ ἐλέους, τὴν ἀγιωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὡς φωτεινὸ ὀρόσημο καὶ πρότυπο καὶ τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς. Ἐκείνη μᾶς ὀδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια στὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ τῆς, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, πού μᾶς ἐλευθερῶναι γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, μᾶς θεραπεύει, μᾶς φωτίζει, μᾶς ἐνώνει μαζί Του. Ἄς μὴν ἀπομακρυνόμεθα ποτέ ἀπὸ κοντὰ Της! Ἄς ἐμπιστευόμεθα τὴν ζωὴν μας στὴ μητρικὴ Της προστασία! Ἄς τὴν τιμοῦμε μὲ ἔργα καὶ λόγους θεοσεβείας καὶ ἀγάπης! Ἄς τὴν παρακαλοῦμε νὰ μεσιτεύει πάντοτε στὸν θεῖον Υἱὸ Της γιὰ τὴ σωτηρία μας! Ἄς τὴν ἱκετεύσουμε, τέλος, αὐτὲς τίς δύσκολες γιὰ τὸν τόπο μας ὄρες νὰ σκεπάσει προστατευτικῶς τὸν λαόν καὶ τὴν πατρίδα μας. Ἀμήν.

Χρόνια πολλά, ἅγια καὶ θεοχαρίτωτα

Διάπυρος πρὸς τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον εὐχέτης σας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγηρῆς Θεολόγος.

+ Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΗΡΗΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Άγαπητά μου παιδιά,

Μιά νέα σχολική χρονιά ξεκινά σήμερα με τήν εύλογία του Θεού, γεμάτη με όνειρα και στόχους για πρόοδο και επίτυχία. Στο Έλληνικό σχολείο εκτός από τήν πληρέστερη απόκτηση και άφομοίωση των γνώσεων, θά δημιουργήσετε φιλίες και γνωριμίες, θά έλθετε σε προσωπική σχέση και επικοινωνία με τούς συμμαθητές και τούς καθηγητές σας, θά γνωρίσετε τήν ιστορία και τήν παράδοση του τόπου μας, μέσα σε ένα κλίμα εύγενοῦς αμίλλας, ειλικρινοῦς αγάπης και άλληλοσεβασμοῦ.

Οι συνθήκες τῆς ζωῆς μας, ιδιαίτερα σήμερα, εἶναι δύσκολες για ὅλους και γι' αυτό τό λόγο χρειάζεται ψυχραιμία και ένότητα. Χρειάζεται πολὺς αγώνας από ὅλους μας, μεθοδική προσπάθεια, ὑπομονή και ἐπιμονή. Ὁ στόχος σας δέν πρέπει νά εἶναι μόνον ἡ απόκτηση κάποιων γνώσεων, ἀλλά κυρίως ἡ καλλιέργεια ενός χαρακτήρα με ποιοτικά χαρακτηριστικά. Σ' αὐτόν τόν μακρὺ και ἀνηφορικό δρόμο τῆς ζωῆς, ἔχουμε συντροφιά και παρηγοριά τήν χάρη του Θεοῦ, πού φωτίζει και ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο. Θεμελιώστε τήν ζωή σας πάνω σε σταθερά θεμέλια και ὑψηλές ἀξίες. Ὁ κάθε ένας και ἡ κάθε μια από ἐσᾶς εἶσθε μοναδικές προσωπικότητες, παιδιά ἀγαπημένα του Θεοῦ. Μέ τόν Θεό βοηθό και συνοδοιπόρο σας και μέ ὄραμα και «μεράκι» για τήν ζωή πού ἀνοίγεται μπροστά σας θά ξεπεράσετε τίς δυσκολίες και ἐλεύθεροι θά μπορέσετε νά πετύχετε τούς στόχους σας, νά πραγματοποιήσετε τά ὄνειρά σας, νά προσφέρετε τόν ἑαυτό σας στήν κοινωνία και τήν πατρίδα μας, ὡς ὀλοκληρωμένες και συγκροτημένες προσωπικότητες με ἦθος και γνώσεις.

Στόν ὠραῖο αὐτό αγώνα σας ἡ Ἐκκλησία μας, τό ζωντανό μυστήριο τῆς σωστικῆς παρουσίας του Χριστοῦ στήν ζωή μας, βρίσκεται δίπλα σας. Εἶναι ἔτοιμη νά σᾶς βοηθήσει, νά ἀκούσει τίς ἀγωνίες σας και τούς προβληματισμούς σας, νά σᾶς ἀγκαλιάσει στίς πτώσεις σας, νά σᾶς γεμίσει με ἐλπίδα και κουράγιο για τή ζωή. Στήν Ἐκκλησία θά βρεῖτε τό ἥρεμο και ἀπάνεμο λιμάνι, τήν ζεστή ἀγκαλιά, τό ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς, τήν εύλογία και τήν συμπαράσταση στόν καλό σας αγώνα. Ποτέ μήν ξεχνᾶτε, παιδιά μου, ὅτι ἡ ἐπιφανειακή μόνρφωση και ἡ γνώση χωρίς ἠθικό ὑπόβαθρο δέν ἀρκοῦν για νά σᾶς κάνουν εύτυχισμένους. Ὁ Θεός εἶναι Ἐκεῖνος πού θά ὀμορφάινει και θά νοηματοδοτεῖ τήν ζωή σας, Ἐκεῖνος θά γεμίσει με χαρά, αγάπη, νόημα και φῶς τήν ὑπαρξή σας.

Άγαπητά μου παιδιά,

Σᾶς εύχομαι μέσα από τήν καρδιά μου ὁ Κύριός μας νά εύλογῆσει τήν ζωή σας και νά ἔχετε μία καλή και εύλογημένη σχολική χρονιά, γεμάτη χαρά, πρόοδο και ὑγεία. Στούς καλούς σας καθηγητές εύχομαι πλούσια τήν χάρη του ἁγίου Θεοῦ.

Μέ πατρική αγάπη και ἐγκάρδιες εύχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Μ Η Ν Ύ Μ Α

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ
ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ Κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ & ΤΙΣ ΜΑΘΗ-
ΤΡΙΕΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΑΣ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ

ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

Άγαπητά μου παιδιά,

Μιά καινούργια σχολική χρονιά αρχίζει σήμερα με τήν εύλογία του Θεού και αισθάνομαι τήν ανάγκη, ως πνευματικός σας πατέρας, νά βρεθῶ μέ τήν σκέψη μου και τήν προσευχή μου κοντά σας και νά σᾶς ἀπευθύνω τίς πιό ὁμορφες εὐχές μου, ὥστε νά ἔχετε και αὐτή τήν σχολική χρονιά στήν ζωή σας χαρά, πρόοδο και ὑγεία.

Μέ τό ξεκίνημα τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς ἀρχίζει ἕνας ὠραῖος ἀγώνας πού συνοδεύεται ἀπό προσπάθεια ἀλλά και ἐνθουσιασμό, γιά τίς καινούργιες γνώσεις πού θά ἀποκτήσετε. Αὐτές οἱ γνώσεις θά ἀποτελέσουν ἕνα πολύ σημαντικό ἐφόδιο γιά τή ζωή σας. Στό σχολεῖο βέβαια, ἐκτός ἀπό τίς γνώσεις θά ἔχετε τήν εὐκαιρία νά διαμορφώσετε και ἕνα καλό χαρακτήρα, νά δημιουργήσετε ὁμορφες φιλίες μέ τούς συμμαθητές σας, μέσα σ' ἕνα κλίμα ἀπλότητος, ἀγάπης και σεβασμοῦ.

Σέ αὐτή τήν ὁμορφη και μοναδική χρονική περίοδο τῆς ζωῆς σας δέν εἶσθε μόνοι. Ἔχετε τούς γονεῖς σας, οἱ ὅποιοι χαίρονται μέ τήν πρόδό σας και ἐδῶ στό σχολεῖο τούς καλούς δασκάλους σας. Μέ τήν δική τους βοήθεια θά κτίσετε γερά θεμέλια, ἐπάνω στά ὅποια θά οἰκοδομήσετε αὐριο ὀλόκληρη τή ζωή σας. Πρέπει ὁμως νά ἐργασθεῖτε και σεῖς μέ προθυμία και ζῆλο. Δίπλα σας εἶναι ὁ Κύριός μας, ὁ Χριστός μας ὁ ὅποιος, ὡς στοργικός Πατέρας ἰδιαίτερως ἀγαπᾷ ἐσᾶς τά παιδιά γιά τήν καθαρή σας καρδιά, καθώς και ἡ ἅγια Ἐκκλησία Του, ἡ πνευματική μητέρα ὄλων μας, ἡ ὅποια προσεύχεται γιά τήν πρόδό σας, σᾶς σκεπάζει μέ ἀγάπη και στοργή.

Άγαπητά μου παιδιά,

Σᾶς εὐχομαι μέσα ἀπό τήν καρδιά μου ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός νά σᾶς εὐλογεῖ στήν ζωή σας και νά ἔχετε σχολική χρονιά γεμάτη χαρά, πρόοδο και ὑγεία. Στούς καλούς σας δασκάλους εὐχομαι πλούσια τήν χάρη και τήν εύλογία του Θεού. Καλή και εύλογημένη χρονιά σέ ὄλους σας.

Μέ ὄλη μου τήν ἀγάπη και τίς ὀλόθερμες εὐχές μου
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Μ Η Ν Υ Μ Α
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ
ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ Κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ & ΤΙΣ ΜΑΘΗ-
ΤΡΙΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΑΣ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΣΜΟΥ

Συναφές με τό θέμα «*κουλτούρα καί πολιτισμός*», πού μᾶς ἀπασχόλησε σέ προηγούμενο τεύχος (τεύχος 258), εἶναι καί τό θέμα «*ἀστισμός*» ἀπό τό κείμενο ἐπίσης τοῦ Ρώσου στοχαστή καί συγγραφέα Μπερντιάεβ, μέ τόν τίτλο «*Γιά τό πνεῦμα τοῦ ἀστισμοῦ*», μεταφρασμένο ἀπό τόν Τάσο Πανταζή.

Ὁ ὅρος «*ἀστισμός*», κατά τόν συγγραφέα, χρησιμοποιεῖται σχεδόν ἀπό ὅλους κατά τόν πιό ρηχό τρόπο. Γι' αὐτό θεωρεῖ ἀνάγκη νά ἐρευνηθεῖ σέ ὅλο του τό βάθος.

Στό παρόν ἄρθρο καταβάλλεται προσπάθεια νά κατανοηθεῖ ὁ ὅρος «*ἀστισμός*», ὅπως μᾶς τόν παρουσιάζει ὁ συγγραφέας.

Ὁ ἀστισμός, λοιπόν, ἀναφέρεται σ' ἐκείνη τή μερίδα ἀνθρώπων, πού νιώθει τόν ἑαυτό της σάν τάξη ἀστική.

Εἶναι μιᾶ ξεχωριστή αἴσθηση τοῦ εἶναι, μιᾶ ξεχωριστή κατάσταση τοῦ πνεύματος.

Ὁ ἀστός εἶναι ἄνθρωπος μέ ἐντελῶς ξέχωρο πνεῦμα.

Ὁ ἀστισμός ὑπῆρχε σέ κάθε ἐποχή. Τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιό μας περιγράφει τούς αἰώνιους ἐνσαρκωτές του καί τούς αἰώνιους ἐχθρούς του.

Ὅμως, παρ' ὅλο πού ὑπῆρχε πάντοτε, τόν 19ο αἰῶνα πῆρε τήν κλασική του εἰκόνα καί ὁ ἀστός τότε κατάφερε νά πάρει τό προβάδισμα στή ζωή. Τώρα τό ἀστικό πνεῦμα χειραφετεῖται, ἐξελίσσεται αὐτόνομα καί κάνει δικό του τρόπο ζωῆς. Τώρα πιά τά ἱερά σύμβολα πίστεως τῶν ἀνθρώπων τά προσπερνᾶ, νιώθει ἀδέσμευτο ἀπό τά σύμβολα τοῦ εὐγενέστερου πολιτισμοῦ καί δημιουργεῖ τό παρελθόν τους.

Συμβαίνει δέ ἡ ἐποχή τοῦ θριάμβου τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος νά συμπίπτει μέ τήν ἐποχή τῶν στοχαστῶν, ὅπως ὁ Καρλάϋλ, Νίτσε, Ντοστογιέφσκυ καί ἄλλοι, πού συνέλαβαν τό ἀληθινό νόημα τοῦ ἀστισμοῦ.

Ὅλοι αὐτοί αἰσθάνθηκαν ὁ θρίαμβος τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος νά καταστρέφει τόν ἀληθινά ἀνώτερο πολιτισμό.

Ἀπογοητευμένοι ἀπό τήν ἀσχίμα τοῦ ἀστισμοῦ ἔστρεφαν τά βλέμματά τους πρὸς τήν Ἑλλάδα, τό Μεσαίωνα, τήν Ἀναγέννηση ἢ τό Βυζάντιο.

Ὁ Κ. Λεόντιεφ μᾶς ἀποσαφηνίζει πολύ ὠραία τό ζήτημα. Διερωτᾶται: «*Δέν θά ἦταν μιᾶ τρομερή ἢ καί προβληματική σκέψη τό ὅτι ὁ Μωυσῆς ἀνέβηκε στό Σινᾶ, οἱ Ἕλληνες ἔκτισαν τήν Ἀκρόπολη, οἱ Ρωμαῖοι ἔκαναν τούς καρχηδονιακούς πολέμους καί ὁ μεγαλοφυῆς καί ὠραῖος Ἀλέξανδρος*

ἀγωνίστηκε καί νίκησε στά Ἄρβηλα, ὅτι κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, ὑπέφεραν οἱ Μάρτυρες, οἱ ποιητές τραγούδησαν, οἱ ζωγράφοι ζωγράφισαν κι ἔλαμψαν οἱ ἱππότες στούς ἀγῶνες τους, πὸς ὅλα αὐτά γίνανε καί μόνο γιά νά ζεῖ «ἀτομικά» ἢ συλλογικά μίαν ἀνετη ζωὴ ὁ σημερινός Εὐρωπαῖος;».

Μετά ἀπό μία περίοδο ἀκμῆς ἢ κουλτούρα ἀρχίζει πάντα νά χάνει σέ ποιότητα: Ἡ θέληση γιά ἀγιότητα καί μεγαλοφυΐα ἀτονεῖ κι εἶναι ἢ θέληση γιά δύναμη, γιά ὀργάνωση τῆς ζωῆς κι εὐημερία πού θριαμβεύουν στόν ἀστικό κόσμο.

Οἱ μεγάλες ἀνατάσεις τοῦ πνεύματος ἀνῆκουν σ' ἄλλες ἐποχές. Οἱ μορφές τοῦ ἱππότη, τοῦ μοναχοῦ, τοῦ φιλοσόφου καί τοῦ ποιητῆ ἀντικαθίστανται ἀπό τή μορφή τοῦ ὀργανωτῆ καί τοῦ μπίζνεσμαν, τοῦ ἀστοῦ πού διψᾷ γιά παγκόσμια κυριαρχία. Τό κέντρο βάρους τῆς ζωῆς μετατίθεται. Εἶναι ἢ ἐποχὴ τῶν μηχανῶν καί τῆς βιομηχανίας.

Ὁ πνευματικός πολιτισμός τῆς παλιᾶς Εὐρώπης μέ τήν ἱερή συμβολική καί τήν παράδοση, αὐτοκαταστρέφεται.

Ἐνας ἀστός, ὅπως παραδέχεται ὁ Γάλλος συγγραφέας Λ. Μπλουά, ἀκόμη κι ἂν λέγεται χριστιανός, πιστεύει μόνο σέ τοῦτο τόν κόσμο, μόνο στό ἀντικειμενικό καί ὠφέλιμο, εἶναι ἀνίσχυρος νά πλησιάσει τήν πίστη σ' ἄλλους κόσμους.

Ἐνας ἀστός μπορεῖ νά θρησκειῖ, ἀλλά αὐτή ἢ ἀστική θρησκευτικότητα μπορεῖ νά εἶναι χειρότερη ἀπό τήν ἀθεΐα. Ὁ ἀστικός κόσμος κυβερνᾶται ἀπό τό χρήμα, τό χωρισμένο ἀπό τό πνεῦμα.

Ὁ ἀστός δέν ἀγαπᾷ τούς τελῶνες καί τούς ἁμαρτωλοὺς. Προτιμᾷ τή φαρισαϊκή δικαιοσύνη. Σ' αὐτόν ἀπευθύνεται ὁ Χριστός, ὅταν λέει: «Ἀλήθεια, σᾶς λέω, οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνες πηγαίνουν πρὶν ἀπὸ σᾶς στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 21, 31). Ἐπίσης σ'

αὐτόν ἀπευθύνεται, ὅταν λέει: «Ὅποιος ὑψώνει τόν ἑαυτό του θά ταπεινωθεῖ, καί ἐκεῖνος πού ταπεινώνει τόν ἑαυτό του θά ὑψωθεῖ».

Κάθε μορφή ἀστικῆς ἰδεολογίας τήν ἀπορρίπτει ὁ Χριστός, μέ τὰ παρακάτω λόγια: «Ζητᾶτε πρῶτα τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τή δικαιοσύνη Του καί τότε ὅλα ὅσα θέλετε θά σᾶς χορηγηθοῦν».

Μιά αἰώνια ἄρνηση τοῦ ἀστισμοῦ ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «μὴν ἀγαπᾶτε τόν κόσμο οὔτε τὰ πράγματα πού εἶναι στόν κόσμο» (ἀ' Ἰωάν. 2, 15). Ἀστισμός εἶναι ἀκριβῶς ἢ ὑποδούλωση σ' αὐτόν τόν κόσμο, τό δέσιμο μ' αὐτόν. Βέβαια «κόσμος» ἐδῶ δέν νοεῖται ἢ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τὰ πάθη καί οἱ κατώτερες ἔξεις. Καί ἀστισμός εἶναι ἢ ὑποδούλωση σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Οἱ ρίζες, λοιπόν, τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος βρίσκονται στήν πίστη στόν ὄρατό κόσμο καί στήν ἀπιστία στόν ἀόρατο. Ὁ κόσμος τῶν ὄρατῶν πραγμάτων τόν συνταράζει, τόν μαγεύει.

Ὁ ἀστός, εἴτε εἶναι καθολικός ἢ ἀκόμη τυπικά ὀρθόδοξος ἢ ἄλλου δόγματος, εἶναι αἰχμάλωτος ὅλων αὐτῶν πού μπορεῖ νά πιάσει καί νά ζυγίσει. Ἀπιστεῖ στό αἰώνιο καί πιστεύει στό παροδικό, ἀπιστεῖ στή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί πιστεύει στή δύναμη τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως θά ἔκανε ἕνας εἰδωλόλατρες.

Ἀφοῦ μᾶς μίλησε ὁ συγγραφέας γενικά γιά τόν ἀστό, στή συνέχεια μᾶς παρουσιάζει διάφορους τύπους ἀστῶν:

Ἐκτός ἀπὸ τό συνηθισμένο, χωρίς ἐνδιαφέρον, τύπο ἀστοῦ πού ἐξουσιάζεται ἀπὸ τὰ κατώτερα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ὑπάρχει καί ὁ ἀνώτερος τύπος ἀστοῦ, πού ἀπαιτεῖ νά ἀναγνωρίζεται σά θεματοφύλακας τῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς. Ἐνας ἄλλος, τό ἴδιο σοβαρός τύπος ἀστοῦ, ὁ Φαρισαῖος πού ἀντιπροσωπεύει τόν τύπο τοῦ θεοφοβούμενου, αὐτοῦ πού προ-

σποιείται ότι φυλάσσει τά πνευματικά θεμέλια τῆς ζωῆς. Αὐτοῦ τὴν ὑποκρισία τὴν ξεσκεπάσε τὸ εὐαγγέλιο μιά γιὰ πάντα. «Ὁ *Εὐσεβής*» ἀστός δέν ἀφήνει ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ πιστεύει κατὰ βάθος στὴν ἰσχὺ τοῦ κόσμου αὐτοῦ, στὴ δύναμη τῶν ὁρατῶν πραγμάτων. Ἡ πίστη του ἀνίκανη νὰ τοῦ δώσει καὶ τὴν ἐλάχιστη πνευματικὴ ὄθηση, τοῦ χρησιμεύει μόνο γιὰ νὰ καλοπερνᾷ σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ἄλλος τύπος ἀστοῦ ὁ οἰηματίας, ἡμμαθής, ὁ «σοφός», ὁ «ἀκαδημαϊκός» μορφωμένος. Ἐπίσης ἀστός εἶναι ὁ ἠθικολόγος· αὐτός ἐπιδεικνύει δημόσια τὴν ἀρετὴ του καὶ καταδικάζει κάθε παραβάτη ἠθικοῦ νόμου. Μπορεῖ νὰ εἶναι συντηρητικὸς ἢ ἐπαναστάτης, τοῦ λείπει τὸ ἐλεύθερο πνεῦμα. Συχνὰ ἡ ἠθικολογία του ἔχει ρίζες στὸν ἔξω, ὄχι στὸν ἔσω κόσμο.

Ὁ ἀστισμὸς δέν ὀρίζεται ἀπὸ τὴν οικονομικὴ κατάσταση στὴν ὁποία ζεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στάση καὶ τὴν τοποθέτησή του στὴν οικονομικὴ ζωὴ. Ἔτσι ὁ ἀστισμὸς μπορεῖ νὰ γεννηθεῖ σέ κάθε τάξη κοινωνική.

Ὁ ἀστός ἔχει τούς ἀντιπροσώπους του σ' ὅλες τίς περιοχὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀστός μπορεῖ νὰ γίνε κανεὶς στὴ θρησκεία ἢ στὴν ἐπιστήμη, στὴν ἠθική ἢ στὴν τέχνη. Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς μιλά γιὰ τὸν ἀστό τῆς θρησκείας.

Ἐνα κοινὸ σημεῖο ἔχουν οἱ ἀστοὶ σ' ὅποιο τομέα τῆς ζωῆς καὶ ἂν ἀνήκουν: Θέλουν νὰ φαίνονται χωρὶς τὴ δύναμη νὰ εἶναι. Δέν ζεῖ ὁ ἀστός ἀπὸ τὴ δημιουργικὴ δύναμη τῆς προσωπικότητάς του, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ δύναμη τοῦ περιβάλλοντος, ὅπου ἔχει ἢ ὅπου ψάχνει νὰ βρεῖ μία θέση.

Τὸ τραγικὸ εἶναι πὼς οἱ στιγμὲς τῆς ἐσωτερικῆς ἀπελευθέρωσής του εἶναι ξένες. Ἐπειδὴ ἀπορρίπτει τὴν τραγωδία τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς, καθὼς καὶ τὸ Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ, χάνει τὸ φῶς, σέρνει τὰ βήματά του βαριά μέσ' τὴ ζωὴ. Γιατί τότε μόνο ἐλαφρύνει κι

ἐλευθερώνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν σηκώνει τὸ σταυρὸ του καὶ συμφιλιωθεῖ μὲ τὴν τραγικὴ φύση τῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως στὸν ἀστό ἀτόνησε τὸ αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς τῆς ἁμαρτίας, στρέφεται στὰ διήθεν ἐπιτεύγματα τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα τὸν σαγηνεύουν.

Συμπερασματικὰ οἱ βασικὲς ιδέες τοῦ ἀστοῦ συνοψίζονται στὰ ἑξῆς: Κατάκτηση τῆς δύναμης καὶ τῶν ἀγαθῶν στὸν κόσμο, χωρὶς παραδοχὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ Γολγοθᾶ. Ἡ ἄρνηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σταύρωσής Του. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι πού ἐπικαλοῦνται τὰ λόγια Του στὴ ζωὴ τους εἶναι σέ θέση νὰ σταυρώσουν τὸ Χριστό.

Στὸν τεχνικὸ πολιτισμὸ τοῦ δεκάτου ἐνάτου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα ἡ δίψα γιὰ ἀπόλαυση τῆς ζωῆς ὑπῆρξε ἡ κινητήρια δύναμη. Οἱ συμβολικοὶ πολιτισμοὶ τοῦ παρελθόντος μὲ τούς μύθους πού εἶχαν γιὰ θεμέλιό τους, δέν ὑπῆρξαν ποτέ ἀστικοί, σέ τέτοιο βαθμὸ ὅσο ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς τῶν καιρῶν μας, πού συνεχίζει νὰ ἀναπτύσσεται καὶ νὰ κυριαρχεῖ.

Παλαιότερα ὁ ἀστός ἦταν ἕνας ἀπλὸς ψυχολογικὸς τύπος· τώρα κατάντησε νὰ ἀποτελεῖ τὸν κοινωνικὰ ἐπικρατέστερο.

Ὅποσδήποτε καὶ στὸ παρελθόν ὁ ἀστισμὸς ἀγωνίσθηκε νὰ παραγκωνίσει τὸν πνευματικὸ πολιτισμὸ, ὅμως συνάντησε πολὺ παλιά τὴν ἀντίσταση τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ φλογερὸς Ἡσαΐας γράφει: «*Καὶ ἡ γῆ τους γέμισε ἀπὸ ἀσῆμι καὶ χρυσάφι καὶ οἱ θησαυροὶ τους δέν ἔχουν τελειωμὸ ...*» (Ἡσ. 2, 7). Ἀλλὰ, «*τὰ περήφανα μάτια τῶν ἀνθρώπων θὰ ταπεινωθοῦν καὶ ἡ ἔπαρση τῶν ἀνθρώπων θὰ ὑποκύψει· μόνο ὁ Κύριος θὰ ὑψωθεῖ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, γιατί ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἔρχεται γιὰ κάθε ἀλαζόνα κι ὑπερήφανο*» (Ἡσ. 2, 11).

Ἡ λατρεία τοῦ Βαάλ ἀντιπροσωπεύει τὴν

ἀρχή τοῦ ἀστικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἱστορικὰ πρῶτος πολιτισμός τοῦ ἀστοῦ γεννήθηκε στή Βαβέλ, γιά νά κατακτήσει ἀπό ἐκεῖ ὅλη τήν Ἀνατολή. Βλέπουμε πόσο ἔντονα ἔβλεπε ὁ ἀρχαῖος προφήτης τίς καταστροφές πού ἀναπόφευκτα θά ἔφερνε μαζί του ὁ θρίαμβος τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος.

Ὅπωςδήποτε στήν ἀρχαιότητα δέν θριάμβευσε ὀλοκληρωτικά ποτέ ὁ ἀστισμός παρὰ ἔμεινε πάντα μιά τάση. Μόνο ὁ εὐρωπαϊκός κόσμος ἔφερε τήν τελευταία ἐξέλιξη καί τή νίκη τοῦ ἀστικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ καί οἱ ἀνάγκες χωρίς τελειωμό, ἡ δίψα τῆς ζωῆς γιά τή ζωή, ὁ πόθος γιά κυριαρχία τοῦ κόσμου, ὅλα αὐτά ἔφεραν τήν νίκη τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος πού τώρα ἔγινε ἰδιότητα ἀντιπροσωπευτική καί ὄχι περιπτωσιακή.

Τά λόγια τῶν προφητῶν ἀφοροῦν καί τόν πολιτισμό τῶν καιρῶν μας.

Τό πνεῦμα τοῦ ἀστισμοῦ τείνει νά κατακτήσει ὀλοκληρῆ τήν ἀνθρωπότητα. Ὅμως δέν ἀνήκει σ' αὐτό ἡ αἰωνιότητα. *Θά ἔρθῃ ὁ καιρός πού ὁ Θεός θά πεῖ: «ἐγὼ θά βοσκῆσω τά πρόβατά μου κι ἐγὼ θά τά ἀναπαύσω»* (Ἰεζ. 34, 15).

Στό τέλος, μέ ὑπέροχες ἐπισημάνσεις, ὁ συγγραφέας μᾶς δίνει τή λύση καί τήν ἀντιμετώπιση τῆς καταστάσεως:

Ὁ πνευματικός ἀστισμός μπορεῖ νά ὑπερηδηθεῖ μόνο μέ τή δημιουργική δραστηριότητα τοῦ πνεύματος.

Μιά ἀστική κοινωνία εἶναι πάντα ἀπότοκη μιᾶς λαθεμένης πνευματικῆς κατεύθυνσης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ λαθεμένη αἴσθηση τῆς ζωῆς, ἡ γεμάτη ἡδονή τοῦ ἐγκόσμου, γεννᾷ τήν χωρίς νόημα δράση καί συμβάλλει ὥστε ὅλα νά καταλήγουν σέ ἀποτυχία.

Ἡ πνευματική δημιουργικότητα ἀντίθετα

ἀποκλείει τήν ὑποδούλωση στίς ἀνάγκες καί ψεύτικες ἡδονές.

Γιά νά γίνει δυνατή ἡ μεταμόρφωση τῆς ζωῆς πρέπει νά λείπει αὐτό πού λέγεται δίψα τῆς ζωῆς γιά τή ζωή καί μόνο.

Ὁ φόβος, ἡ ἀνησυχία, ἡ ἐξαντλητική βιασύνη καί ἀδυναμία τῆς βίωσης τοῦ ἀπείρου εἶναι παιδιὰ τῆς στραβῆς δίψας γιά ζωή, τῆς παρανόησης τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς. Αὐτή ἡ ἀκόρεστη δίψα μετατρέπει τήν ἀνθρώπινη ζωή σέ κόλαση. Μόνο μέ τόν ἐκούσιο περιορισμό της μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στό πνεῦμα τοῦ ἀστοῦ. Ὁ ἀστός στήν πύο τέλεια ἔκφρασή του εἶναι ἡ μορφή τῆς συμφορᾶς πού ἔρχεται· γι' αὐτήν τή μορφή μιλοῦν οἱ Γραφές.

Ἀντίποδας, λοιπόν, τοῦ ἀστικοῦ πνεύματος εἶναι τό πνεῦμα πού περιδιαβάζει στόν κόσμο καί διαβάτες τοῦ κόσμου εἶναι οἱ χριστιανοί. Τό ἐσωτερικό βίωμα τοῦ διαβάτη, πού ζεῖ μόνο ὁ χριστιανός, εἶναι ἕνα βίωμα ἀνεξάρτητα ἀπό κοινωνική θέση. Οἱ χριστιανοί δέν ἔχουν πόλη ἐδῶ καί ζοῦν προσδοκώντας τή μέλλουσα πόλη. Ὅμως τό πνεῦμα τοῦ ἀστοῦ θά συνεχίσει νά νικᾷ, ὅσο οἱ Χριστιανοί δέν νιώθουν σά διαβάτες στόν κόσμο τοῦτο.

Α.Τ.Π.
Φιλολόγος

Κορυφαίος εκπρόσωπος του πολιτικού κόσμου της χώρας μας, μιλώντας την 25η Μαρτίου του τρέχοντος έτους στο πανεπιστήμιο της Αθήνας για την ελληνική επανάσταση του 1821 την χαρακτήρισε ως «τέκνο του διαφωτισμού». Την ίδια άποψη διατύπωσε και ο σημερινός Υπουργός παιδείας σέ εγκύκλιό του που απηύθυνε προς καθηγητές και μαθητές.

Οι απόψεις αυτές των δύο πολιτικών ανδρών προκάλεσαν ποικίλα σχόλια, θετικά και αρνητικά. Παίροντας αφορμή απ' αυτό τό γεγονός θά διατυπώσουμε όρισμένες σκέψεις για τό περιεχόμενο τόσο του ευρωπαϊκού όσο και του νεοελληνικού διαφωτισμού και τή σημασία τους για τόν σύγχρονο Έλληνισμό.

Ευρωπαϊκός διαφωτισμός εΐθισται νά ονομάζεται από τούς πρωτεργάτες του ή ζωηρή διανοητική κίνηση που παρατηρήθηκε τόν 17ο και προπαντός τόν 18ο αΐωνα στή Γαλλία, τήν Άγγλία και τή Γερμανία και απέβλεπε στήν άπαλλαγή του ανθρώπου από μεσαιωνικές προλήψεις και δεισιδαιμονίες και στή διάδοση γνώσεων, οί όποιες στηρίζονται στήν ανθρώπινη λογική και εΐναι άπαλλαγμένες από όποιαδήποτε αυθεντία και κηδεμονία. Ήδινε ξεχωριστή βαρύτητα στό λογικό στοιχείο του ανθρώπου και υποβάθμιζε τόν βουλευτικό και συναισθηματικό του παράγοντα. Οί αντιλήψεις αυτές των

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΣ

Του Φιλοκλήμονα Χ. Φάκα

Ευρώπη, παρέσυρε τούς ευρωπαίους διαφωτιστές στήν ίδια αντιμετώπιση της Όρθοδοξίας με τήν αντιμετώπιση της χριστιανικής Δύσης.

Πολλοί βέβαια από τούς διαφωτιστές πίστευαν στό Θεό, άμφισβητούσαν όμως όρισμένα δόγματα, όπως π.χ. τό προπατορικό άμάρτημα. Τή θρησκευτικότητα τή δέχονταν ως σημαντικό παράγοντα για τήν ήθικότητα του ανθρώπου. Οί άκράιοι όμως απ' αυτούς, όπως π.χ. ο Βολταΐρος, κατέληξαν στήν άθεΐα και τόν ύλισμό. Άρκοϋνταν νά υπερτονίζον τό λογικό στοιχείο του ανθρώπου και νά παραβλέπον τή βούληση και τό συναισθημα.

πρωτεργατών του ήταν παρόμοιες με εκείνες των σοφιστών κατά τήν ελληνική άρχαιότητα.

Κατά τόν πανεπιστημιακό καθηγητή π. Γεώργιο Μεταλληνό ο ευρωπαϊκός διαφωτισμός θεωρούσε τήν εποχή του ως τήν κορύφωση της πανανθρώπινης εξέλιξης. Κύριο στοιχείο του ήταν ή πολεμική του αντίθεση προς τήν θρησκευτική παράδοση. Ήταν μιά αντιθρησκευτική στράτευση, αντικληρικαλιστική, αντίθεση στό Χριστιανισμό και ειδικότερα στόν ρωμαιοκαθολικισμό και τόν προτεσταντισμό. Ή άγνοια της Όρθοδοξίας ως της πατερικής και άποστολικής συνέχειας, σέ συνδυασμό με τήν υποβάθμιση του βυζαντινού πολιτισμού, που τόν θεωρούσαν ως σκοταδισμό στήν Δυτική

Οί άκραίες αυτές άντιλήψεις άντιμετωπί-
σθηκαν άπό κορυφαία πνευματικά άναστή-
ματα της έποχής τους και όχι μόνο, όπως
ήταν ο Πασκάλ, πού είχε διακηρύξει ότι «*παρά
τήν λογικήν τάξιν τών πραγμάτων ύπάρχει
καί ή τάξη της καρδιάς*», ο Ρουσσώ, ο όποιος
μέ τό σπουδαίο παιδαγωγικό του έργο «*Αίμί-
λιος*» ύποστήριξε ότι «*ή δύναμη του συναι-
σθήματος είναι δημιουργική πηγή για την
άνθρώπινη ζωή*», ο Γερμανός Κάντ, ο όποιος
μέ τό έργο του «*Κριτική του καθαρού λόγου*»
διατείνεται ότι «*στό λογικό του άνθρώπου τί-
θενται όρια και ότι ή άγαθή βούληση κατέχει
τήν προτεραιότητα έναντι του θεωρητικού λό-
γου, του λογικού στοιχείου του άνθρώπου*».
κ.ά. Μ' άλλα λόγια και ο Ρουσσώ και ο Κάντ
έδωσαν βαρύτητα όχι στον θεωρητικό λόγο,
άλλά στό συναίσθημα και την άγαθή βούληση.
Η ποιότητα συνεπώς και ή αξία μιās πράξεως
δέν κρίνεται μόνο άπό τό άποτέλεσμα, άλλά
κυρίως άπό την προαίρεση και την άγαθή
βούληση αυτού πού την εκτελεί.

Νεοελληνικός διαφωτισμός κατά την άπο-
ψη τών έπηρεασμένων βαθύτατα άπό τον
εύρωπαϊκό διαφωτισμό είναι ή πνευματική
κίνηση πού άπό τά μέσα του 18ου αιώνα
μέχρι τά πρώτα χρόνια της συστάσεως του
έλληνικού κράτους προσπάθησε νά άνυψώσει
τόν τουρκοκρατούμενο Έλληνισμό άπό την
αμάθειά του μέ τά φώτα της Έσπερίας, της
Δυτικής δηλ. Ευρώπης, όπως αυτά είχαν δια-
μορφωθεί άπό την αναγέννηση και ύστερα
και ειδικότερα κατά την περίοδο της άκμης
του εύρωπαϊκού διαφωτισμού. Τότε πού στην
Ευρώπη παρατηρήθηκε άνθιση τών θετικών
έπιστημών, της έμπειρικής φιλοσοφίας και
τών φιλελευθέρων κινημάτων κατά άγγλική
έπίδραση. Πίστευαν οί πρωτεργάτες της κι-
νήσεως αυτής ότι μέ την άπαλλαγή του δούλου
Γένους άπό συντηρητικές ιδέες και προκατα-
λήψεις θά τό προετοιμάσουν ιδεολογικά για
τόν άγώνα της έλευθερίας και την έθνική του
ανεξαρτησία.

Οί σημαντικότεροι εκπρόσωποι του νεοελ-
ληνικού διαφωτισμού, πού έπηρεασμένοι άπό

τόν εύρωπαϊκό διαφωτισμό κατέβαλαν πολλές
προσπάθειες νά μεταδώσουν άρκετές άπό τίς
ιδέες του στον έλληνισμό, ήταν οί: Δημήτριος
Καταρτζής-Φωτιάδης, Κων/νος Κούμας, Θε-
όφιλος Καΐρης, Αδαμάντιος Κοραής, ο πιθανός
ίσως «*άνώνυμος συγγραφέας*» της περιβόητης
«*Έλληνικής Νομαρχίας*», κ.ά.

Πολλοί όμως διαφοροποιούνται άπό τούς
έκπροσώπους αυτούς του νεοελληνικού δια-
φωτισμού ως προς τίς ιδέες πού διατυπώνουν
ύπό την επίδραση του εύρωπαϊκού διαφωτι-
σμού. Οί κολλυβάδες π.χ. Άθανάσιος Πάριος,
Νικόδημος Άγιορείτης, Μακάριος Νοταράς
κ.ά. μιλούσαν για προσπάθεια εκδυτικισμού
της παιδείας μας άπό τούς Αδαμάντιο Κοραή
και Θεόφιλο Καΐρη, για έπιβολή στον έλληνικό
λαό νέας νοοτροπίας και σωτηριολογίας, για
ύποκατάσταση της θείας χάριτος άπό τό
λογικό στοιχείο του άνθρώπου, για άντικα-
τάσταση τών έμπειρικών άσκητικών κριτηρίων
άπό διακηρύξεις του εύρωπαϊκού διαφωτι-
σμού.

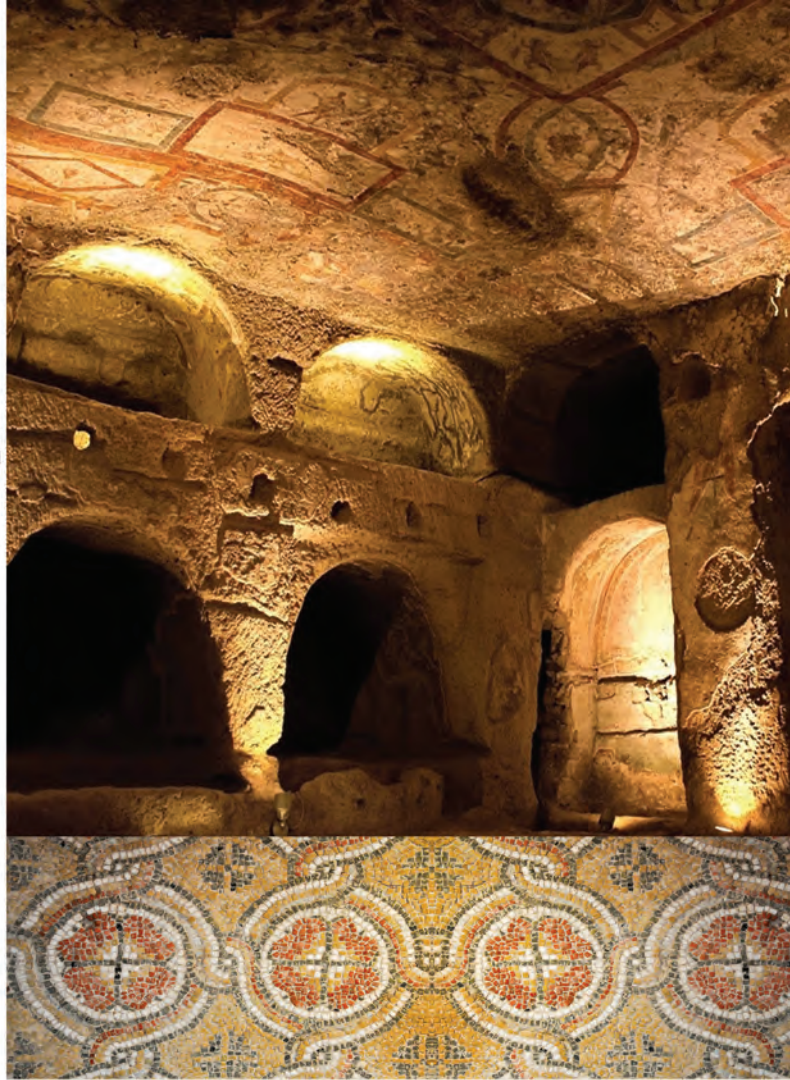
Άλλοι διατείνονται ότι καλό είναι αντί του
όρου «*νεοελληνικός διαφωτισμός*» νά χρησι-
μοποιείται ο όρος «*πνευματική αναγέννηση
του ύπόδουλου έλληνισμού*», άφου ή κίνηση
γενικά αυτή απέβλεπε στην πνευματική καλ-
λιέργεια και την ήθική άνύψωση του ύπό-
δουλου γένους, προκειμένου αυτό νά καταστεί
άξιο και ικανό νά άποτινάξει τον τουρκικό
ζυγό και νά ανακτήσει την έλευθερία του. Η
προετοιμασία για την κίνηση αυτή λένε ότι
ξεκίνησε πολύ ένωρίτερα άπό την εμφάνιση
του εύρωπαϊκού διαφωτισμού και ανεξάρτητα
άπ' αυτόν, ίσως άμέσως μετά την άλωση της
πόλης τό 1453, μέ τούς θρύλους για τον «*μαρ-
μαρωμένο βασιλιά*», μέ τίς λαϊκές παραδόσεις,
όπως π.χ. «*πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι
δικά μας θάναι*», μέ τά κατά καιρούς έπανα-
στατικά κινήματα, μέ τον Κοσμά τον Αιτωλό,
μέ τούς κολλυβάδες, μέ τό Ρήγα Βελεστινλή,
μέ τούς Ευγένιο Βούλγαρη και Νικηφόρο Θε-
οτόκη πού προέβησαν στην ίδρυση και λει-
τουργία έλληνικών σχολείων.

Αρχίσαμε τό άρθρο αυτό μέ τή δήλωση

κορυφαίου πολιτικοῦ προσώπου καί τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας ὅτι «ἡ ἑλληνική ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἦταν τέκνο τοῦ διαφωτισμοῦ». Θά τό κλείσουμε μέ μιὰ δήλωση τοῦ ὑποψήφιου βουλευτῆ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ στίς τελευταῖες ἐκλογές κ. Στάθη Σταυρόπουλου, πού τήν ἀπευθύνει στόν ὑπουργό Παιδείας κ. Ἀριστείδη Μπαλτᾶ. Ἡ δήλωση αὐτή ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ὁ κ. Μπαλτᾶς ἀποφαίνεται ὅτι “ἡ ἑλληνική ἐπανάσταση ὑπῆρξε τέκνο τοῦ διαφωτισμοῦ”. Μόνον; Δέν ὑπῆρξε στίς γενεσιουργές αἰτίες τῆς ἐπανάστασης ἡ λαϊκή ἰδιοπροσωπία; Δέν ὑπῆρξε ἡ λαϊκή παράδοση, οἱ θρόνοι τοῦ μαρμαρωμένου βασιλιᾶ; Οὔτε ἡ κιβωτός τῶν κοινοτήτων μέ τά ἐκκλησιαστικά κολυβογράμματα; Ἦταν ἡ “ἑλληνική ἐπανάσταση τέκνο τοῦ διαφωτισμοῦ” ὀρφανή ἀπ’ τίς προγενέστερες ἐπαναστάσεις, ἤδη ἀπ’ τίς ἀρχές τοῦ 1600, ὅπως ἡ ἐξέγερση τοῦ Διονυσίου Σκυλοσόφου, ἢ ἀργότερα τοῦ Κατσαντώνη, ἢ τῶν ὀρλωφικῶν; Μόνον μέ τόν διαφωτισμό ἔχει νά κάνει ἡ ἐπανάσταση, οὔτε μέ τό θρῆνο τῆς ἄλωσης, οὔτε μέ τούς χιλιάδες νεομάρτυρες; Καί ὁ Ρήγας, τέκνο τοῦ διαφωτισμοῦ, καί ἡ Φιλική Ἐταιρεία στό φῶς τοῦ διαφωτισμοῦ στημένη, ἄμοιροι ἦταν ὅλης τῆς ὑπόλοιπης ἰδιοσυστασίας τοῦ Γένους; Δέν γνώριζαν ἀπό δημοτικά τραγούδια; Γιατί τέτοια αἰδώς, κύριε Ὑπουργέ γιά τή λαϊκή καταγωγή τῆς ἐπανάστασης;».

Ἐναπόκειται στόν καθένα μας νά συναγάγει τά συμπεράσματά του.

ἐκεῖνες οἱ κατακόμβες!

Μέσα στή γκρίζα
ἀτμόσφαιρα
σύγχυσης κι ἀμφισβήτησης
πού μᾶς κυκλώνει σήμερα
πῶς νοσταλγῶ
ἐκεῖνες τίς ὀλόφωτες
πρωτοχριστιανικές
τίς κατακόμβες!

Στ. Δήμου

Η ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τοῦ Χριστοῦ Θ. Κρικιάνη
Ὁμότη. Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

(ἐπί τῆς ἐορτῆς τῆς Μεταστάσεως Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου)
26η Σεπτεμβρίου)

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καὶ ἐορτάζει τὴν ἱερά μνήμη τοῦ ἡγαπημένου μαθητῆ τοῦ Κυρίου, Ἀποστόλου Ἰωάννη, τοῦ Θεολόγου. Συμμετέχοντες καὶ ἐμεῖς σ' αὐτήν, συνορτάζομεν μέ χαρὰ καὶ τὸν ἐπαινοῦμεν μέ ἱερά ἐγκώμια, ἀκούοντες μυστικά τὴν φωνὴν του, πού μᾶς καλεῖ νά ἀποδεχθοῦμε τὴν μεγαλύτερη τῶν ἀρετῶν, τὴν ἀγάπη.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ μεγαλύτερος διδάσκαλος καὶ διακρύσιος κήρυκας τῆς ὑψηλότερης ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης. Μᾶς ἀποδείχνει τούς τρόπους καὶ τὰ μέσα, μέ τὰ ὁποῖα μπορεῖ ὁ καθένας μας νά πλησιάσει τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, νά γίνουμε ἀγαπημένοι Του, γιὰ νά αἰσθανθοῦμε κοντὰ Του τὴν πνευματικὴ χαρὰ καὶ νά φωτισθοῦμε πνευματικά. *Γι' αὐτό τονίζει μέ τὴν χαρακτηριστικὴ φράση: «τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδέ τῆ γλώσση, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ»* (Α' Ἰω. 3, 18).

Α. Ἡ φράση του αὐτὴ περιλαμβάνει σπουδαία διδάγματα καὶ περιέχει ὑψηλές νοουθεσίες του. Διακηρύσσει πρῶτον, τὸ ὑπέρτατον καθῆκον νά ἀγαπᾷ ὁ καθένας τὸν Θεὸν ἀληθινὰ καὶ ἀνυπόκριτα καὶ στή συνέχεια ὑποδεικνύει νά ἐκδηλώνει καθένας μας τὴν ἀγάπη αὐτὴ μέ ἔργα ἔμπρακτα πρὸς τὸν πλησίον. Γιατί μόνο τότε ἡ ἀρετὴ αὐτὴ τῆς ἀγάπης ἀναδεικνύεται ὡς ἡ τελειότητα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Τὸ ὑπέρτατον καὶ ἐπιτακτικὸν καθῆκον κάθε χριστιανοῦ εἶναι ἀναμφίβολα τὸ καθῆκον τοῦ νά ἀγαπᾷ. Ἡ ἔννοια αὐτὴ ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστὴ στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, ἀκόμη καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, στοὺς Ἰουδαίους τὴν μοναδικὴ θρησκεία πού παρουσίαζε τὴν ἰδέα τοῦ Μονοθεϊσμοῦ· ἀπεναντίας σ' αὐτούς ὑπῆρχε νομοθετημένη ἡ ὑποχρέωση τοῦ περίφημου ἐκείνου «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος...» (Ἐξ. 21, 24-25). Ἐγινε γνωστὴ μόνον μέ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος μάλιστα συνεπλήρωσε τὸν Νόμον καὶ τούς Προφῆτες τῆς Π.Δ. καὶ ἔφερε τὸ νέο μήνυμα τῆς

ἀγάπης στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, χαράσσοντας ἔτσι νέους ὀρίζοντες στὶς σχέσεις, στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἀπεκάλυψε τὴν ὑψηλότερη αὐτὴ διδασκαλία νά ἀγαπᾷ ὁ καθένας τὸν πλησίον του. Καὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν, κατὰ τὴν ἱστορικὴ νύχτα τοῦ μαρτυρίου Του εἶπε στοὺς μαθητὲς Του: *«ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἡγάπησα ὑμᾶς· ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13, 35). Καὶ ἀκόμη, *«ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»* (Ἰω. 13,35). Δίδαξε τὴν ἀγάπη, γιατί ἔτσι ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πλήρης ἀγάπης, ἀληθινὰ ἡ πηγὴ καὶ τὸ πρότυπον τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς πού ἀποτελεῖ τὸ κυριότερο γνώρισμά Του.

Ἐδειξε τὴν ἀγάπην Του αὐτὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον μέ ποικίλους τρόπους καὶ κυρίως μέ τὸ μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τὴν Ἐνανθρωπήσιν Του: *«Οὕτω γὰρ ἡγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸ μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰω. 3, 16). Ἀπὸ τῆ μεγαλειώδη αὐτὴ ἐκδήλωση τῆς θεϊκῆς ἀγάπης ἐκπηγάζει ἡ ὑποχρέωση καὶ τὸ καθῆκον νά ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ ἀπὸ αὐτὴ προέρχεται καὶ ἡ συνοπτικὴ ἀπάντησις τοῦ Ἰησοῦ πού ἔδωσε στὸν Νομικὸν ὅταν τὸν ἐρώτησε σχετικὰ ὅτι ἡ *«πρῶτη πάντων ἐντολὴ (εἶναι νά) ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου· αὕτη ἡ πρῶτη ἐντολὴ. Καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν· μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστι»* (Μαρκ. 12, 29-31). Καὶ ὅπως ἐτόνισε στή συνέχεια *«ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται»* (Ματθ. 22, 40).

Β'. Καὶ στό σημεῖο αὐτὸ ἔρχεται σήμερα ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγάπης Ἰωάννης νά μᾶς ὑπενθυμίσει ποιά εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὸν

Θεόν. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτή ἡ ἀγάπη στόν Θεόν, πῶς νοεῖται λέγοντας «τεκνία μου μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδέ τῇ γλώσσει, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» (= παιδιά μου, ἄς μὴν ἀγαπᾶμε μὲ λόγια καὶ μὲ τῇ γλώσσᾳ μόνο, ἀλλὰ (νά ἀγαπᾶμε) μὲ ἔργα ἀληθινὰ καὶ χρήσιμα). Διότι, συχνά παρατηρεῖται μιὰ χαλαρότητα καὶ ἀνειλικρίνεια στίς ὑποχρεώσεις μας· ἐνῶ λέγομεν ὅτι ἀγαπᾶμε τόν Θεό καὶ δείχνουμε νά εἴμαστε συνεπεῖς ἀπέναντί Του, παρουσιαζόμενοι ὡς καλοί χριστιανοί, στήν πραγματικότητα ὅλα αὐτά εἶναι κατά βάθος ψεύτικα καὶ ἀπατηλά, γιατί στήν πράξη συμβαίνει νά ἀγαπᾶμε τόν Θεό μόνο μὲ λόγια καὶ ὄχι μὲ τήν καρδιά καὶ μὲ ἔργα. Γι' αὐτό καὶ τονίζει ὁ Ἰωάννης νά ἀγαπᾶμε ἔμπρακτα τόν Θεόν, δηλαδή μὲ ἔργα ἀληθινὰ «ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» καὶ ὄχι ψεύτικα. Δηλαδή, εἴμαστε πιστοί στό θέλημά Του καὶ ἐφαρμόζουμε τά παραγγέλματά Του μόνον ὅταν «... τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηρῶμεν» γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ (Α' Ἰω. 5, 3). Ὅταν δηλαδή μετέχομεν στή μυστηριακὴ καὶ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐνσυνείδητα· ὅταν ἐργαζόμεθα σέ ἔργα ἀγαθὰ φιλαλληλίας καὶ ὅταν ἀποφεύγομεν ὅ,τι ἔρχεται σέ ἀντίθεση μὲ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού συνήθως πράττει ὁ πλὺς κόσμος πού δέν διακρίνεται γι' αὐτήν τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν καὶ τόν πλησίον.

Γ. Ἔτσι, ἡ πρὸς τόν πλησίον ἔμπρακτῆ ἀγάπη - πού ἀποτελεῖ τό ἀποκορύφωμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης - ἀρχίζει ἀπὸ τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν καὶ καταλήγει στήν ἀγάπη γιὰ τόν πλησίον ὅπου παίρνει σάρκα καὶ ὀστά. Γιατί στήν ἐκδήλωση αὐτῆ ὁ Κύριος ἔθεσε ὡς προϋπόθεση καὶ ὄρο νά ἀγαπᾶς τόν πλησίον σου «ὡς ἑαυτόν». Καὶ ὁ καθένας ξέρει τί σημαίνει ὁ «ἑαυτός του», γιὰ τόν ὁποῖο ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει μὲ κάθε τρόπο γιὰ τόν «ἑαυτό του» ὑποφέρει τά πάντα καὶ συχνά ὑποβάλλεται σέ ὅλες τίς θυσίες καὶ στερήσεις γιὰ νά τόν ἐξυπηρετήσῃ ἀλλὰ καὶ νά τόν ὑπερασπισθεῖ ὅταν κινδυνεύει. Αὐτὴ τῆ συμπεριφορά πρέπει νά δείχνει καὶ πρὸς τόν πλησίον· νά ἐνδιαφέρεται καὶ νά τόν ἀγαπᾶ «ὡς ἑαυτόν». Νά συμπαρίσταται σ' ὅλες τίς ἀνάγκες καὶ δυσκολίες του μὲ συμπάθεια. Νά τόν προσφέρει ὅχι μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα καὶ λόγια, «ἐν

ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ». Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον «ὡς ἑαυτόν» τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ἐξ ἄλλου, μᾶς δίδαξε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ὅταν ἔλεγε: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες καὶ ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πλὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστίν» (Λκ. 6, 35-36). Γι' αὐτό καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τονίζει «ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπᾶ τόν Θεόν καὶ τόν ἀδελφόν αὐτοῦ μισῇ ψεύστης ἐστὶν» (Α' Ἰω. 3, 15), δηλαδή εἶναι φονιάς! ὅποιος μισεῖ τόν συνάνθρωπόν του εἶναι ἀνθρωποκτόνος!

Δ' Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ἔλλειψη τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης δημιουργεῖ πάμπολλα δράματα· οἰκογενειακές καὶ κοινωνικὲς ἀναστατώσεις. Ἀντίθετα, ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη διαλύεται ἡ ψυχρότητα, ἀποφεύγονται οἱ διενέξεις καὶ προστριβές καὶ δημιουργεῖται ἀτμόσφαιρα εἰρηνικὴ καὶ πρόθεση συμφιλίωσης. Διότι ἡ «τέλεια ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α' Ἰω. 4, 18).

«Ἡ ἀγάπη», κατὰ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, «μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τό κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (Α' Κορ. 13, 4-7). Γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, Ἰωάννη καὶ Παύλου, ὀφείλομε ὅλοι νά ἀγαπᾶμε τόν πλησίον μὲ ἔργα πραγματικά καὶ ὄχι μὲ κούφια λόγια μόνο. Ἄλλωστε στόν κάθε ἄνθρωπο πού ἡ ἠθικὴ του συνείδηση καὶ ἡ ψυχικὴ του ὑγεία δέν ἔχει ὑποστῆ διαστροφή ἡ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον εἶναι κίνηση ἐνστικτώδης καὶ αὐθόρμητη γιατί αὐτὴ ἔτσι δημιουργήθηκε ἀπὸ τόν πανάγαθον Θεόν.

Γι' αὐτό, λοιπόν, ἄς βάλομε στίς καρδιές μας συναισθήματα ἀγάπης γιὰ τόν πλησίον, γιατί αὐτὴ εἶναι ἀκατάλυτη καὶ αἰώνια ἐντολὴ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, ἀποτελεῖ συνεχῆ καὶ μοναδικὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία τὴν παγκόσμια γλώσσα τῶν ἀγαπώντων ἀνθρώπων.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΣΠΙΘΑ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ

Τοῦ Ἀθ. Καραθανάση, Προέδρου Ε.Μ.Σ., Ὁμοτίμου Καθηγητῆ Α.Π.Θ.

Ὁ 19ος τόμος τῆς Μ.Σ. ἔκδοση τῆς Ἀδελφότητας Μικρασιατῶν Ν. Σερρών ὁ «Ἅγιος Πολύκαρπος» εἶναι, φρονῶ, ἀπό τούς καλύτερους τῶν τελευταίων ἐτῶν, ὄχι ἀσφαλῶς ὅτι οἱ ἄλλοι ὑστεροῦν, ἀλλ' ἐπιβάλλεται στόν ἀναγνώστη ἐκ τοῦ πλήθους τῶν πληροφοριῶν πού περιέχονται στίς μελέτες τῶν συνεργατῶν τῆς. Ἐννοεῖται πάντοτε μικρασιατικοῦ περιεχομένου. Καί ὅλοι πλήν τῶν Σερραίων Μικρασιατῶν, τῶν γηγενῶν Σερραίων, ἀλλά καί τοῦ συνόλου τῶν προσφύγων ὀφείλουμε χάριτας σ' αὐτούς πού μοχθοῦν καί μόχθησαν ἐπί τοῦ προκειμένου τόμου γιά τήν ἔκδοσή του καί εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ Σωματείου αὐτοῦ κ. Σωκρ. Κοτζιάογλου μέ τούς Γ. Ἀψηλίδη καί Ἀθ. Κανλῆ.

Ἔτσι ἡ Μ.Σ. ἔχει ἐπιβληθεῖ σάν ἕνα πρότυπο περιοδικό μικρασιατικῆς καταγωγῆς, πού ἐπιμένει νά εἶναι πρότυπο καί νά ἐκδίδεται χάρι στούς τρεῖς προαναφερθέντες καί μάλιστα στήν κακότητα τῶν σημερινῶν καιρῶν. Ἴσως θά ἔλεγε κανεῖς μαζί μέ τά *Μικρασιατικά Χρονικά*, πού καί αὐτά ὑποφέρουν καί τήν *Μικρασιατική Ἥχώ* (ἐφημερίδα αὐτή) τῆς Ἐνωσης Σμυρναίων τῶν Ἀθηνῶν, κρατεῖ ἀναμμένη τήν σπίθα τοῦ μικρασιατικοῦ προσφυγικοῦ κόσμου. Καί δέν θά ἦταν ὑπερβολή ἐμεῖς οἱ Μικρασιάτες δεύτερης καί τρίτης γενιάς καί οἱ Μακεδόνες Μικρασιάτες νά ἐκφράσουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας πρός τούς τρεῖς αὐτούς πρωτομάστορες πού ἔχουν προστάτη τόν ἅγιο Πολύκαρπο, τόν καί προστάτη τῆς Σμύρνης μας.

Πλούσιος λοιπόν ὁ ἀμητός καί σ' αὐτόν τόν 19ο τόμο πού ἀρχίζει μέ μελέτη τοῦ ὑπογραφομένου ὁ ὁποῖος κάνει λόγο γιά τήν ἁγιορεϊτική μονή Καρακάλλου, πού χαρακτηρίζοταν ὡς τήν δεκαετία τοῦ 1950 μικρα-

σιατικό μοναστήρι - τό ἔχουν αὐτό οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες, ὅπως, γιά παράδειγμα, ἡ Σιμωνόπετρα ἡ ὁποία καί αὐτή ὡς τότε περίπου χαρακτηρίζοταν ἀλατζατιανό, καθὼς οἱ μοναχοί τῆς προέρχονταν ἀπό τά ὄμορφα Ἀλάτσατα τῆς Ἐρυθραίας. Πράγματι, στήν Μ. Καρακάλλου μέ βάση κώδικα τῆς περιόδου 1864-1895 οἱ μοναχοί στήν πλειοψηφία τους ἦταν Μικρασιάτες καί εἰδικότερα ἀπό τά μέρη τῆς Καλλίπολης, ἐνῶ δέν ἔλειπαν καί λίγοι Σμυρναῖοι, Περγαμηνοί, Φωκαεῖς, Τραπεζούντιοι κ.λπ.

Ὁ καθηγητής κ. Γ. Κεχαγιόγλου γράφει γιά ἕνα πολύπλευρο συγγραφέα τοῦ 19ου αἰ., τόν Βασ. Νικολαΐδη ἑτερόχθονα Κπολίτη, πού ἄφησε πλούσιο λογοτεχνικό ἔργο, μολοντί ὁ ἴδιος ἄνθρωπος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, μέ κέντρο ἀναφορᾶς τῶν ἠρώων του τήν Κπολη καί τόν κοσμοπολιτισμό τῆς, ὅπως ἄλλωστε δηλώνει καί ὁ τίτλος δύο ἐκ τῶν ἔργων του *Ἡ Κοσμοπολίτις καί ὁ Ἀλῆ Χουρσὴδ μπέης*, ἔργα πού σκόπευαν, κυρίως τό δεύτερο, στήν ἐνίσχυση τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς συνείδησης καί ταυτότητας τοῦ Ἑλληνα σέ μίαν ἐποχή κρίσιμη γιά τόν Ἑλληνισμό. Μένω, πάντως, σέ δύο σημεία τῆς μελέτης του κ. Κεχαγιόγλου, τό πρῶτο ἡ ἀπήχηση πού εἶχε τό σύνολο ἔργο τοῦ Νικολαΐδη στό γαλλόφωνο κοινό καί τό δεύτερο οἱ πολλές πληροφορίες πού περιέχονται ἰδίως γιά τήν μετεπαναστατική Μακεδονία πού ἐπισκέφθηκε ὡς ἀξιωματικός τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ στό ἔργο του *La Turquie contemporaine* κ.λπ.

Ὁ κ. Νικ. Γεωργιάδης καί ἡ κ. Κατερίνα Κυριατζάκη ἀναζητοῦν τά αἷτια τῆς παρακμῆς τοῦ Βυζαντίου ἀπό τήν ἄλωση τοῦ 1204 ὡς τό 1453: αἷτια θρησκευτικά μέ τήν διαμάχη Ἀνατ. καί Δυτ. Ἐκκλησίας, στρατιωτικά μέ

τήν συνεχή προώθηση τῶν Ὄθωμανῶν στήν Μ. Ἀσία, κοινωνικά, ὅπως οἱ ἐμφύλιες διαμάχες τῶν αὐτοκρατόρων μας, οικονομικά μέ τήν διείσδυση τῶν Δυτικῶν στά ἐδάφη τοῦ Βυζαντίου, μείωση τῆς παραγωγῆς, ἔλλειψη χρημάτων στό κεντρικό Ταμεῖο, συσσώρευση τοῦ πλούτου σέ λίγες οἰκογένειες.

Ὁ Κ/πολίτης ἀριχτέκτων κ. Σάββας Τσιλένης μᾶς ταξιδεύει στίς ρωμείκες συνοικίες τῆς Πόλης μετά τήν Ἄλωση μέ προέκταση ὡς σήμερα: τό Φανάρι, τό Πέραν, τό Κοντοσκάλι, τά Ψωμάθεια, τό Τζιμπαλί, τήν Βλάγκα καί ἄλλες, καί ἔξω ἀπό τά τείχη, ὅπως τό Μακρουχώρι, ὁ Ἅγιος Στέφανος. Γράφει γιά τίς ἐκκλησίες, μία πρός μία σέ κάθε συνοικία ἀπό τόν Πατριαρχικό ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὡς τήν ἐκκλησία τῆς τελευταίας ἐνορίας. Ἕνας κόσμος ὀνειρεμένος, μυθικός, πού Πολίτης ὁ ἴδιος ὁ κ. Τσιλένης καί ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ὡς ἀριχτέκτονας, γνωρίζει καί περιγράφει μέ μοναδικό τρόπο.

Στήν Πόλη καί πάλι, ὅπου στήν δική του μελέτη ὁ κ. Ἀνδρέας Μπαλτάς γράφει γιά ἕνα ἐνδιαφέρον καί πού λίγο μελετημένο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας, τῆς Πόλης, τόν ἐλληνικό ἀθλητισμό κατά τήν περίοδο 1877-1922. Κατέγραψε ὁ κ. Μπαλτάς πλειάδα συλλόγων πού ἐμφανίστηκαν στήν Πόλη μετά τίς Μεταρρυθμίσεις (μέσα τοῦ 19ου αἰ.), ὅπως στό Μέγα Ρεῦμα, τό Βαφεοχώρι, τό Τζιβαλί, τό Καδίκοι, τό Μόδι, τό Διπλοκόνιο, τά Ταταῦλα, καί παντοῦ ὅπου Ρωμηοσύνη πού αὐτή τήν ἐποχή ζοῦσε ἐν μέσῳ τῶν ἀναπαλμῶν τῆς Μ. Ἰδέας καί σέ συνεργασία μέ τίς ἀθλητικές ἀρχές τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Ὁ ἰατρός κ. Μιχάλης Σωτηρίου γράφει γιά τόν Μείχανέ τῆς Δέσποινας, τήν ταβέρνα τῆς Δέσποινας στά Ταταῦλα ἐκεῖ στήν ἀνηφορία πάνω ἀπό τήν περιώνυμη ἐκκλησία τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, γιά τούς λαϊκοὺς μουσικούς τῶν Ταταῦλων, τήν Δέσποινα καί τήν ζωή της, μέ Ρωμαίους καί Τούρκους μάστορες τῆς παραδοσιακῆς ἐλληνικῆς καί ἀνατολικῆς παραδοσιακῆς μουσικῆς.

Τόν περασμένο χειμῶνα βρέθηκα στήν ταβέρνα τῆς Δέσποινας, μόνον πού τώρα δέν ὑπῆρχαν Ρωμοὶ θαμῶνες. Ἔμεινε ἡ αὐλή καί

ὁ ἐσωτερικός χώρος. Σκέφτηκα μόνον τά περασμένα μεγαλεῖα της. Ὁ συνάδελφος κ. Γιάννης Μπέτσας γράφει γιά τό Διδασκαλεῖο Νηπιαγωγείον τῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου στά Φλαβιανά (Ζιζίνδερε) τῆς Καππαδοκίας πού λειτούργησε γιά λίγα χρόνια τήν περίοδο 1911-1916 καί ἔκλεισε στήν δίνη τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου μέ διαταγή τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Πρόλαβε ὅμως νά παράξει ἕνα σπουδαῖο ἔργο μέ νηπιαγωγούς πού δίδαξαν τά ἐπόμενα χρόνια σέ ἅπασα τήν Μ. Ἀσία καί αὐτό χάρη σ' αὐτό τό Διδασκαλεῖο καί τόν πολύ δημιουργικό Σύλλογο Μικρασιατῶν. Ἡ Ἀνατολή στήν Ἀθήνα μέ πρωτοβουλία τοῦ ὁποίου ἰδρύθηκε. Περιττό βέβαια νά προσθέσω γιά τήν πολύτιμη συμβολή τῶν σχολείων τοῦ Ζιζίνδερε ἀπό τόν 18ο αἰ. ὡς τό 1922 ἢ καλύτερα τό 1917, ὅποτε σχεδόν ἄρχισε νά ὑπολειπτοῦν γιὰ λόγῳ τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου καί τοῦ ἐλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1919-1922. Οἱ νηπιαγωγοὶ πού ἦσαν ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς Καππαδοκίας κλείστηκαν αἰχμάλωτοι.

Μόλις πρό δύο ἐβδομάδων στό Ζιζίνδερε εἶδα ἀπό ἀπόσταση ὅλα τοῦτα τά κτήρια γιατί ἡ εἴσοδος στό Σχολεῖο εἶναι ἀπαγορευμένη, καθώς ἐκεῖ λειτουργεῖ σήμερα κέντρο ἐκπαιδύσεως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Τό Πάσχα τοῦ 1923 βρέθηκαν ἐκεῖ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ αἰχμάλωτοι τῶν Τούρκων καί συνάντησαν 18 παιδάκια ἀπό τήν Φώκαια τῆς Μ. Ἀσίας, πού ἔχασαν τούς γονεῖς τους κατά τήν αἰχμαλωσία τους καί πού εἶχαν διανύσει ὡς ἐκεῖ πάνω ἀπό 700 χιλιόμετρα.

Ὁ κ. Ἰω. Τσαρούχας, προϊστάμενος τῶν ΓΑΚ Σερῶν, ἀνεῦρε στήν Ἰ. Μ. Ἰβήρων ἕνα ἐνδιαφέρον καί ἄγνωστο μυθιστόρημα πού ἔγραψε Ἑλληνας Μακεδῶν, ἐλληνοβλάχος ἀπό τήν Βράνια, ὀνόματι Γεώργιος Βραϊνάτης. Τίτλος τοῦ μυθιστορήματος *Τηβέρος ἢ οἱ Διεφθαρμένοι*, Θεσσαλονίκη 1877. Ὁ ἥρωάς του κατάγεται ἀπό τό Ζιζίνδερε, γιά τό ὁποῖο ὁ Βαϊνάτης δίνει ἐνδιαφέρουσα περιγραφή, καθώς καί τόν βίο καί τήν πολιτεία τοῦ Τηβέρου πού ἔζησε στό β' μισό τοῦ 17ου αἰ. Σκοπός τοῦ συγγραφέα εἶναι νά νουθετήσῃ τήν νεολαία νά μὴν ἀκολουθήσῃ τόν ἄθλιο βίου τοῦ

Τηβέρου. Ο γνωστός αρχαιολόγος ό κ. Πέτρος Μεχτίδης πού πολλά προσφέρει στον Μικρασιατικό Έλληνισμό, έγραψε για ένα «άσημο» χωριό κείμενο στον δρόμο Σμύρνης-Έφέσου, κοντά στο Τουρμαλί. Γράφει για την όνομασία του προερχόμενη από τους οικιστές Τριάντα κοντινών χωριών πού επέζησαν από τις σφαγές του 1821, την ιστορία του από τον 15ο αϊ. ως τό 1922, τις ιστορικές πηγές για τό χωριό, τους κατοίκους, τον ναό, τά αρχαιολογικά εύρήματα της γύρω περιοχής. Ο γνωστός Σερραϊός έρευνητής κ. Χαρ. Βουρουτζίδης δίδει στον προκείμενο τόμο μία σύντομη ιστορία της μητροπόλεως Προύσης, την αρχή της, την πορεία της μέσα στον χρόνο, τις χριστιανικές συνοικίες, τους ναούς των ένοριών, την παρουσία του έλληνικού στρατού εκεί από τον Ίούλιο του 1920. Δίδει, ακόμη ό κ. Βουρουτζίδης, σύντομο ιστορικό των χωριών της Προύσας, ήτοι την Τρίγλια, την Σιγή, τό Νεοχώρι, την Μεσόπολη, τους Έλιγμούς, τό Πελαδάριο, τό Δεμυρδέσι, τό Τεπετζίκι κ.ά.

Η κ. Μαρία Αϊδήνογλου γράφει για τό Κιζδερβεν και τους Κιζδεβενιώτες, κωμόπολη κοντά στην Γιάλοβα και την Νικομήδεια πού κατοικοούνταν από 400 περίπου έλληνορθόδοξες οικογένειες. Αυτές ασχολούνταν μέ την σηροτροφία, την κτηνοτροφία, τό έμπόριο. Κιζδερβεν σήμαινε τό φρούριο των κοριτσών. Η κ. Αϊδήνογλου αξιοποίησε πληροφορίες πού λέγουν ότι στο χωριό και περί τό 1600-1650 εγκαταστάθηκαν 30 οικογένειες από την Άχρίδα και σταδιακά ήλθαν έδω, πέρασμα καθώς ήταν, και από άλλο και έτσι προέκυψε ένα ιδίωμα αποτελούμενο από λέξεις έλληνικές, σλαβικές, άλβανικές, τουρκικές, γι' αυτό και οι κιζδερβενιώτες λέγονται ακόμα και σήμερα Τρακατρούκηδες.

Η κ. Έλένη Ίωαννίδη γράφει για την ιστορία του προσφυγικού σωματείου Φοίνικος στην Θεσσαλονίκη και την δράση του κατά τον Μεσοπόλεμο. Τό σωματείο πού ιδρύθηκε τον Ίανουάριο 1924 χάρη στην δραστήρια Πρόεδρό του Έλ. Καραϊσσηφίδου λειτούργησε ως τό 1938 προσφέροντας φαγητό, ψυχαγωγία και έπιχορηγούμενο κυρίως από σωματεία και τον Δήμο Θεσσαλονίκης και βοηθούμενο

από έθελόντριες προσφυγικής καταγωγής έξεπλήρωσε τον προορισμό του, πού ήταν ή ποικιλότροπη βοήθειά του προς άναξιοπαθούντες πρόσφυγες. Έφθασε μάλιστα να ιδρύσει και Οίκοκυρική και Έπαγγελματική Σχολή, όπου φοίτησαν 500 κοντά προσφυγοπούλες.

Ο μουσικολόγος κ. Δημ. Άρδανιώτης συνεργάστηκε στον παρόντα τόμο της Μ.Σ. μέ την μελέτη του για την Έκκλησιαστική μουσική στην Σμύρνη από τις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αϊ. ως την Μικρασιατική Καταστροφή, για την όποία έκκλησιαστική μουσική ενδιαφέρθηκαν οι μητροπολίτες Σμύρνης Βασίλειος και ό ιερομόναχος Χρυσόστομος Καλαφάτης. Αυτοί ενίσχυσαν τον Έκκλησιαστικό Μουσικό Σύνδεσμο Σμύρνης (1908-1922) φθάνοντας μάλιστα να εισαγάγουν την διδασκαλία της στα σχολεία της Σμύρνης, να άπαγορεύσουν καινοφανείς νεωτερισμούς (όπως ήταν ή συμμετοχή των γυναικών και των κοριτσιών στις ακολουθίες των άγιων Παθών και του Έπιταφίου), αλλά και να εισαγάγουν την πολυφωνική έκκλησιαστική μουσική. Ο κ. Άρδανιώτης δίδει και κατάλογο έπιφανών έκπροσώπων της ψαλτικής τέχνης της Σμύρνης και άναλύει την διαφορά της σιμωναϊκής ψαλτικής από αυτήν της Κωνσταντινουπολιτικής. Η σιμωναϊκή ψαλτική καινοτομούσε.

Ο τόμος κατακλείεται μέ τις μαρτυρίες της κ. Κούλας Μαρκοπούλου για τό χωριό της τό Σογιούτ (Ύδάτινος Πύργος) της Προύσης και την εγκατάσταση των προσφύγων στις Σέρρες, και του κ. Κων. Πανταζόγλου για τό Ουσάκ και την δημοσίευση των άπομνημονευμάτων του π. Χριστόφορου Μιχαηλίδη (1881-1955) για τά συμβάντα στην περιοχή Τσεκερδεκλή Άνατ. Ρωμυλίας περιφερείας Όρτάκιιοι Δυτ. Θράκης από τό 1912-1914. Βιβλιοκρισίες και δράση του Ίεροϋ Πολυκάρπου κλείουν τον 19ο τόμο της Μ.Σ., τόμος πολύτιμος μέ μās τους σημερινούς β' και γ' γενιάς πρόσφυγες, αλλά και τους έπιγιγνομένους και τουτο χάρη στον πρόεδρο κ. Κοτζάογλου, και τους κ. Γ. Άψηλίδη και Άθ. Κανλή, προς τους όποιους άπευθύνουμε ευγνώμονες ευχαριστίες.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρός
τόν Ἀξιότιμο κ. Νικόλαο Παρασκευόπουλο
Ἵπουργό Δικαιοσύνης, Διαφάνειας
καί Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων
Ἐνταῦθα

Ἀξιότιμε κ. Ἵπουργέ,

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς πρώτης ἐπισήμου ἐπικοινωνίας, σᾶς εὐχόμεθα καλή ἐπιτυχία καί εὐδωξη τῆς θητείας σας στό κρῖσιμο καί πολυπεύθυνο χαρτοφυλάκιο, τό ὁποῖο σᾶς ἀνέθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐπ' ὠφελεία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Συνοδικῆ Ἐντολῆ καί Ἐξουσιοδοτήσεως, ἀπευθυνόμεθα ἐπ' εὐκαιρία τῆς θέσεως στή δημοσιότητα τῆς νομοθετικῆς πρωτοβουλίας τοῦ παρ' ὑμῖν Ἵπουργείου γιά τό λεγόμενο «σύμφωνο συμβιώσεως», ὥστε νά θέσουμε ὑπ' ὄψιν σας τούς προβληματισμούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κάποιοι ἀπό τούς ὁποίους δέν ἀφοροῦν μόνον στούς νεωτερισμούς τοῦ νέου νομ. σχεδίου, ἀλλά στό σύμφωνο ὡς θεσμό, ὡς συνολική ἐπινόηση τοῦ νομοθέτη ἤδη ἀπό τό 2008, ὅταν θεσπίσθηκε στήν χώρα μας,

χωρίς πάντως νά ὑπάρχει εἰδική ὑποχρέωση τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἀπό κανένα διεθνές κείμενο.

Προλογίζοντας ἐπισημαίνουμε, σχετικῶς πρὸς τήν προτεινόμενη ἐπέκταση τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως» στά ὁμόφυλα ζευγάρια, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπιθυμεῖ νά ἐπαναλάβει καί νά καταστήσει σαφές, ὅπως εἶχε πράξει κατά τήν ἀρχική νομοθέτηση τοῦ συμφώνου τό 2008, ὅτι διαφωνεῖ συνολικῶς μέ τό «σύμφωνο συμβιώσεως», ἐν γένει καί καθ' ἑαυτό.

Καί τοῦτο διότι ἡ Ἐκκλησία τάσσεται ὑπέρ τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, προτρέποντας τά ζευγάρια νά ἐνώσουν τίς ζωές τους μέσα σέ μία εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό ἔγγαμη σχέση ἀγάπης. Ὅποιαδήποτε ἄλλη μορφή συμβιώσεως ἐκτός χριστιανικοῦ γάμου, εἴτε «πολιτικός γάμος» εἴτε «σύμφωνο συμβιώσεως», ἀπορρίπτεται ἀπό τήν

Ἱερά Σύνοδο, ὅχι ἐπειδή ἡ Ἐκκλησία ἐξαντλεῖται σέ στείρα ἄρνηση τῆς ἐποχῆς, ἀλλά διότι ἔχει τή δική της θετική καί διαχρονική πρόταση πρὸς τόν ἄνθρωπο, γιά νά ἔχει πληρότητα στή ζωή του. Στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πιστώνεται ἱστορικά ὅτι παρέλαβε τό προχριστιανικό περιεχόμενο τοῦ γάμου καί τόν μετέτρεψε ἀπό διαδικασία ἀγοραπωλησίας τῆς γυναίκας σέ «Μυστήριο μέγα», ὅπως τό ὀνομάζει ὁ Παῦλος στήν «Πρὸς Ἐφεσίους» ἐπιστολή του (ε', 32), σέ ὁμότιμη σχέση συναρπαγῆς ἄνδρα καί γυναίκας καί καταργήσεως τοῦ «ἐγώ», ὅμοια μέ τήν ἀγαπητική σχέση πού ὁ Νυμφίος Χριστός ἔχει μέ τήν Ἐκκλησία του.

Παρ' ὅτι λοιπόν τό «σύμφωνο συμβιώ-

σεως» καμμία σχέση δέν ἔχει μέ τήν πρόταση ζωῆς, πού κομίζει ἡ Ἐκκλησία, θέλουμε νά θέσουμε ὑπ' ὄψιν τῆς Πολιτείας εὐρύτερες παρατηρήσεις γιά τό ἠθικό καί κοινωνικό μήνυμα, πού ἐκπέμπει ὁ θεσμός τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως»:

Πρῶτον, ἐπειδή ἡ πολιτική (ἔπρεπε νά) εἶναι ἄσκηση ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν, πρέπει νά ἐπισημανθεῖ δημοσίως τό ἠθικό μήνυμα πού στέλνει ἡ Πολιτεία στούς πολίτες μέσῳ τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως»: ὅτι ἐπειδή ὁ γάμος φαντάζει στήν σημερινή κοινωνία τῶν εὐκολων λύσεων βαριά εὐθύνη, τό Κράτος θεσπίζει ἕνα νομικό ὑποκατάστατο τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, μιά δῆθεν «ἐλαφρά

μορφή», «μὴ ἔγγαμης» συμβιώσεως, γιὰ τὴν ὁποία ὁμως ὁ νομοθέτης προβλέπει σχεδόν πλήρη ἑξομοίωσή της μὲ τὸν γάμο ἀπὸ πλευρᾶς ἐννόμων συνεπειῶν.

Αὐτὴ ἡ σκαιὰ ἀπομίμηση τοῦ γάμου ἀπευθύνεται σὲ ὅσους θέλουν νὰ δημιουργήσουν σχέση καὶ οἰκογένεια ξεγελώντας τὸν ἑαυτό τους ὅτι δὲν ἀναλαμβάνουν κάποια σοβαρὴ εὐθύνη, πού θὰ τοὺς ἀκολουθεῖ ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ ὅτι μποροῦν ἀνά πᾶσα στιγμή νὰ ἀποφύγουν τίς δυσκολίες; Ἔτσι, ὁ δημοκρατικός νομοθέτης παραπλανᾷ τοὺς πολίτες ὅτι δῆθεν τὸ πρόβλημα τῆς ρευστότητας καὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν σημερινῶν ἀνθρώπινων σχέσεων ἔγκειται στὴν νομικὴ τους μορφή ὡς «γάμου» ἢ ὡς μὴ ἔγγαμης «συμβιώσεως». Υἱοθετεῖ δηλαδή τὸ Κράτος τὴν πλαστὴ εἰκασία ὅτι τὸ θεσμικὸ ἀντίδοτο στό σύγχρονο πρόβλημα τῆς ἀνασφάλειας τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων εἶναι ἡ «μὴ ἔγγαμη» συμβίωση, ἐνῶ τὸ πραγματικὸ ζήτημα βρίσκεται στὴν ἀπουσία βάθους, εἰλικρίνειας, σοβαρότητας καὶ ἀληθινῆς ἀγάπης, στὴν ἔλλειψη διαθέσεως γιὰ τὴν παραμικρὴ κατάργηση τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ προσχώριση στό «ἐμεῖς».

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν μορφή ἐξώγαμης συμβιώσεως φυσικά μποροῦν νὰ γεννηθοῦν παιδιά, γιὰ τὰ ὁποία ὁ θεσμός τοῦ συμφώνου ἀναγνωρίζει ὡς πατέρα τους τὸν «συμβαλλόμενο» ἄνδρα, πού ἔχει ὑπογράψει «ἰδιωτικὸ συμφωνητικὸ» μὲ τὴν «ἀντισυμβαλλόμενη» μητέρα τους. Προβλέπεται ὁμως ὅτι ἡ συμβίωση αὐτὴ, πού συμφω-

νεῖται ἐνώπιον συμβολαιογράφου, δὲν ἔχει καμία ὑποχρεωτικὴ ἐλάχιστη διάρκεια, δὲν ὑπάρχει ἀνώτατος ἐπιτρεπτός ἀριθμὸς συμφώνων συμβιώσεως γιὰ κάποιον, ἐνῶ λύεται ἀνά πᾶσα στιγμή μὲ ἀπλή ἐξώδικη δήλωση τοῦ ἑνὸς μέρους πρὸς τὸ ἄλλο. Τὰ παραπάνω χαρακτηριστικὰ παρέχουν τίς ἐνδείξεις τοῦ αὐτοκαταστροφικοῦ μοντέλου ζωῆς, πού εἰσηγεῖται τὸ «σύμφωνο συμβιώσεως»: δὲν ἔχει σημασία «τίς πταίει», δὲν ὑπάρχει κἂν ἡ ἔννοια τῆς εὐθύνης καὶ τῆς ὑπαιτιότητας, ὅπως στό γάμο, ἀντίθετα ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ ἀποχωρήσει ὁποτεδήποτε, ἐπειδὴ ἀπλῶς ἄλλαξε γνώμη καὶ νὰ συνάψει διαδοχικῶς ἀπεριόριστα σύμφωνα συμβιώσεως. Πρακτικά, ἡ εὐκολία συνάψεως καὶ λύσεως τοῦ συμφώνου συμβιώσεως, χωρὶς μάλιστα ἀριθμητικὸ περιορισμὸ, φέρνει τὴν Ἑλλάδα, σὲ θεσμικὸ ἐπίπεδο, πολὺ κοντὰ στὴν νόμιμη πολυγαμία τῶν μουσουλμανικῶν κοινωνιῶν. Ἐπιπλέον τὸ σύμφωνο συμβιώσεως, ἂν καὶ διαφημίζεται ὡς νομοθετικὴ πρόοδος, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ ἐπιστροφή στὴν ρωμαϊκὴ ἐποχὴ καὶ στόν ὁμόλογο θεσμό τῆς «παλλακείας», πού χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ ὅσους συμβίωναν χωρὶς πρόθεση ἔγγαμης συμβιώσεως.

Μέσα ὁμως στὰ σημερινὰ συμφραζόμενα, τὸ νομοθέτημα, ἀκολουθώντας ἕνα ἀκρᾶιο καπιταλιστικὸ μοντέλο τοῦ ἀτομιστῆ καταναλωτῆ ἀνθρώπου, πού ἔχει μόνον δικαιώματα στὴν προσωπικὴ εὐδαιμονία, χωρὶς καμία εὐθύνη καὶ ὑποχρέωση, ἀποτελεῖ νεοφιλελεύθερη ἐπιβράβευση τῆς

άνευθυνότητας στίς διαπροσωπικές σχέσεις καί τίς ύποβιβάζει σέ άπλή συναλλαγή ένόπιον τοῦ συμβολαιογράφου. Ἡ μεγαλύτερη άπαξία τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως», ή όποία πρέπει νά γίνει άντιληπτή άσχέτως έάν κανείς πιστεύει ή όχι στό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ότι δίνει τό δικαίωμα έγκαταλείψεως τοῦ συντρόφου καί τῶν τυχόν παιδιῶν, σάν νά πρόκειται γιά ύπαναχώρηση άπό κάποια έπιπόλαια άγορά καταναλωτικοῦ προϊόντος.

Δεύτερον, τό έπίκεντρο τῆς άνησυχίας μας άποτελεῖ ή ἴδια ή άλλοίωση τῆς έννοιας τῆς «οικογένειας» άπό τό Κράτος, πού εἶναι ύποχρεωμένο κατά τό Σύνταγμα νά τήν προστατεύει καί ή όποία, μέ τό έπίμαχο προϊόν τοῦ νομοθετικοῦ σωλήνα, μετατρέπεται σέ άπλό συνεταιρισμό καί οί σύζυγοι σέ συνεταιίρους ή άντισυμβαλλόμενους. Τό Κράτος λοιπόν μή άρκούμενο στήν ύφιστάμενη δυνατότητα άναγνωρίσεως τῆς πατρότητας γιά τά τέκνα έκτός γάμου, προχωρεῖ πλέον καί στήν θέσπιση τῆς «έξώγαμης οικογένειας». Οί λόγοι, έξ αίτίας τῶν όποίων οί κοινωνίες διαχρονικά περιέβαλαν μέ νομικό κῦρος τό γάμο καί μέ άυστηρές διατυπώσεις τήν σύσταση καί τή διάλυση τῆς οικογένειας ήταν, μεταξύ άλλων, ή άνάδειξη τοῦ άγαθοῦ τῆς συζυγικῆς πίστεως καί ή άξίωση τῆς Πολιτείας γιά αἶσθημα εὐθύνης τῶν γονέων άπέναντι στά παιδιά, τόσο γιά λόγους ήθικῆς τάξεως, όσο καί γιά λόγους κοινωνικῆς συνοχῆς. Τό γεγονός ότι σήμερα

καί ή συζυγική πίστη καί ή ύπεύθυνη άνατροφή τῶν παιδιῶν συμβαίνει νά έχουν πληγεῖ, καί μέσα στόν χριστιανικό γάμο, δέν νομίζουμε ότι άποτελεῖ έπαρκή δικαιολογία τῆς Πολιτείας γιά μιá βολική έπισημοποίηση τῆς άποτυχίας τοῦ συζυγίου άνθρώπου νά κρατήσει σχέσεις ζωῆς καί νά αναλάβει εὐθύνες. Έκτός καί έάν ή πολιτική άντίληψη τοῦ νομοθέτη εἶναι ότι τό Κράτος όφείλει νά παραμένει άπλός παρατηρητής, πού δέν πρέπει νά παρεμβαίνει στό κοινωνικό γίγνεσθαι ή άκόμα νά δίνει καί ώθηση στόν κατήφορο, προκειμένου νά μήν κατηγορηθεῖ γιά συντηρητισμό ή ότι δέν εἰσακούει τό «μήνυμα τῆς έποχῆς».

Ἡ ύπαρξη ή μή σταθερῶν οικογενειῶν δέν μπορεῖ νά άντιμετωπίζεται άπό τόν νομοθέτη μόνον ως άπόρροια τῆς έλευθερίας καί ιδιωτικότητας τῶν πολιτῶν, ώστε νά τούς παρέχεται τό νομικό δικαίωμα δημιουργίας άσταθῶν καί ρευστῶν ένώσεων, άντί οικογενειῶν. Όφείλει νά άπασχολεῖ τό Κοινωνικό Κράτος ή συντήρηση τοῦ οικογενειοκεντρικοῦ χαρακτήρα τῆς έλληνικῆς κοινωνίας, όχι μόνο ως άποτέλεσμα ύλικῶν συνθηκῶν, αλλά καί μέσω τῆς κατάλληλης άγωγῆς ύπεύθυνων πολιτῶν, τήν όποία κάθε άλλο παρά προάγει ό θεσμός τοῦ «συμφώνου συμβιώσεως». Έπειδή άφορᾷ σέ άνθρώπινες ζωές, ένηλίκων καί παιδιῶν, τό πρόβλημα τῆς άνεύθυνης δημιουργίας σχέσεων καί παιδιῶν δέν μπορεῖ νά άντιμετωπίζεται άπό τήν

Πολιτεία μέ τήν νοοτροπία προσωρινῶν τακτοποιήσεων, ὅπως ἀντιμετωπίζεται ἡ αὐθαίρετη δόμηση οἰκοδομῶν.

Τρίτον, δεδηλωμένος ἀπό καιρό στόχος τοῦ ὀργανωμένου ἀκτιβισμοῦ γύρω ἀπό τήν θέσπιση συμφώνου συμβιώσεως ὁμόφυλων ζευγαριῶν δέν εἶναι μόνον ἡ νομική ἀναγνώριση τῆς συμβιώσεώς τους, ἀλλά περαιτέρω ἡ κατοχύρωση δικαιώματος γιά ἀπό κοινοῦ γονικῆς μέριμνας παιδιῶν (μέσα ἀπό υἰοθεσίες, παρένθετες μητέρες κ.λπ.) ἀπό ὁμόφυλα ζευγάρια. Ἡ Πολιτεία πρέπει νά ἀποφασίσει ἀπό τώρα, ἐάν καθιστώντας θεσμό τοῦ κράτους μας τήν «ὁμοφυλοφιλική συμβίωση», εἶναι ἔτοιμη νά προχωρήσει καί στό ἐπόμενο βῆμα τῆς «ὁμοφυλοφιλικῆς οἰκογένειας», γιά τήν ὁποία ἡ ἴδια θά ἔχει δημιουργήσει τίς ἀξιακές προϋποθέσεις διεκδικήσεώς της, ἀφοῦ εἰσάγει ρητῶς πλέον διατάξεις γιά τό σύμφωνο συμβιώσεως μέσα στό βιβλίον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα γιά τό οἰκογενειακό δίκαιο. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, ὅταν ἡ Πολιτεία τό 2008 καθιέρωσε τό «σύμφωνο συμβιώσεως» μεταξύ ἐτερόφυλων ζευγαριῶν, δέν εἶχε ἀναλογισθεῖ ἀπό τότε ποιά θά ἦταν ἡ ἀπάντηση ἀπέναντι στά αἰτήματα γιά τήν ἐπέκτασή του στούς ὁμοφιλοφίλους καί τήν ἐν τῷ μεταξύ ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου.

Τίς ἀνωτέρω παρατηρήσεις καί ἀνησυχίες σᾶς ὑποβάλλομε, ἐπειδή, ὅπως καί ἡ Πολιτεία, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ

τόν Ἄνθρωπο, ἄν καί μέ ἄλλη στόχευση, τόν ἀγιασμό τῆς ζωῆς του. Ἡ ἐσχατολογική ὀπτική καί ἡ δυσχιλιετής πορεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἔχει δώσει τή δυνατότητα μακρόπνοης θεωρήσεως ἀπέναντι στό πολιτειακό ἀξιακό σύστημα ὑπεράνω τῶν προσωραίων ἀναγκῶν, πού αὐτό συχνά νομίζει ὅτι ἐξυπηρετεῖ. Πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι τό σύμφωνο συμβιώσεως ἀποτελεῖ ὀπισθοδρόμηση σέ ἔθιμα καί θεσμούς εἰδωλολατρικῶν ἐποχῶν, ὀφείλομε, ἐκ λόγων ἀγάπης γιά τόν Ἄνθρωπο, νά προειδοποιήσουμε τήν Πολιτεία ὅτι τό ἐπίμαχο «συμφωνητικό» παρασύρει σέ ἀπατηλή διέξοδο ὅλους ὅσους στοχεύει νά βοηθήσει εἶναι ἕνα πιστοποιητικό καθωσπρεπισμοῦ, πού κινεῖται μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια καί θά περιπλέξει τίς ζωές τους σέ χειρότερες περιπέτειες.

Μέ τήν πεποίθηση ὅτι τυγχάνει τῆς κατανόησεώς σας ἡ σημασία τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, καί μέ τήν ἐλπίδα ὅτι στόν σχεδιασμό καί στίς ἀποφάσεις σας θά σνεξετάσετε τίς σχετικές θέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σᾶς ἀπευθύνουμε τήν εὐχή ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογεῖ καί νά σᾶς ἐνισχύει στά εὐθυνοφόρα καθήκοντά σας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ,
Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς
† Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Ἡ ὁμόθυμη ὁμολογία τῶν Ὑμνογράφων εἶναι, ὅτι «*πρὸ αἰῶνων κεκαλυμμένον μυστήριον*» ἐφάνερωσε «*ἡ φρικτὴ μεταμόρφωσις*» τοῦ Χριστοῦ. «*Μυστήριον δείκνυσι Χριστὸς μαθηταῖς τοῖς ἐν Θαβώρ*». Ποιὸ εἶναι τὸ μυστήριον αὐτό, πού ἀποκαλύπτεται στους ἔντρομους μαθητές; «*Ἡ δόξα τῆς θεότητός*» του, ἢ «*πατρικὴ*» δόξα του, ἢ «*ἰσχυριότης*» τῆς θεότητός του, «*ἡ εὐπρέπεια τῆς θείας βασιλείας*» (χάρης-δηλαδή, θείας ἐνεργείας). Μεταμορφούμενος ὁ Χριστὸς «*σῆμα θεοπρεπὲς θεότητος δείκνυσι*» - δίνει θεϊκὸ σημάδι τῆς θεότητός του. Ἀφήνει νὰ φανεῖ ἡ «*δυναστεία*» του, ἢ θεϊκὴ δύναμή του, καταυγάζοντας τοὺς μαθητές μὲ τίς ἀκτίνες τῆς δυνάμεώς του καὶ ἀποκαλύπτοντας, ὅτι εἶναι «*εἰκὼν ἀπαράλλακτος τοῦ ὄντος*», ἴσος δηλαδή μὲ τὸν Θεό-Πατέρα. Γιὰ ὅλους βέβαια αὐτοὺς τοὺς θεολογικοὺς ὅρους βρῖσκουμε τὴν πηγὴ μέσα στὴν Ἁγία Γραφή, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη.

Οἱ ἱεροὶ Ὑμνογράφοι θεολογοῦν γραφικὰ, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ θεολογικὴ μέθοδος, πού ξέρει ἡ Ὁρθοδοξία. Οἱ Πατέρες δὲν εἶναι φιλόσοφοι, καὶ γι' αὐτὸ οὔτε «*πλατωνικοί*», οὔτε «*ἀριστοτελικοί*» μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν. Εἶναι θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, θεόπτες καὶ

θεοδίδακτοι στὴ θεολογία τους. Οἱ ὅροι πού χρησιμοποιοῦν μπορεῖ νὰ ἀπαντοῦν καὶ σὲ φιλοσόφους. Στὸν πατερικὸ ὅμως λόγο φορτίζονται μὲ ἐκκλησιαστικὸ περιεχόμενο καὶ ἐκφράζουν ἀλήθεια, πού οἱ φιλόσοφοι δὲν μποροῦν ποτὲ διανοητικὰ νὰ ἐγγίσουν.

Τριπλά μαρτυρεῖται ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ πάνω στό Θαβώρ. Πρῶτα μὲ τὸ «*φῶς*» τῆς δόξας του. Ἐδῶ συναντοῦν οἱ Ὑμνογράφοι μὴ μεγάλη δυσκολία. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ περιγράψει τίς θείες πραγματικότητες, χρησιμοποιώντας «*κτιστές*» λέξεις, τὰ «*οὐράνια*» μὲ «*ἐπίγεια*» μέσα (βλ. Ἰωάν. 3, 12). Πῶς θὰ δείξουν, λοιπόν, ὅτι τὸ «*φῶς*» αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ ὅ,τι μάθαμε στό κτιστὸ μας σύμπαν νὰ ὀνομάζουμε φῶς; Ἐπιστρατεύουν, ἔτσι κάθε δυνατότητα λεκτικὴ, γιὰ νὰ δηλώσουν τὴ διαφορὰ, γιὰ νὰ μὴ μείνει ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία: Τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ τὸ χαρακτηρίζουν «*ὑπὲρ αἴγλην*», πάνω καὶ πέρα ἀπὸ κάθε λαμπρότητα: «*ὑπὲρ τὸν ἥλιον*»· φωτισμὸ πού «*ἔκρυψε τὸ σέλας τοῦ ἡλίου*»· «*θεία δόξα*» πού «*ἀμβλύνει τὰς ἡλιακὰς φαιδρότητας*». Καταβάλλεται κάθε προσπάθεια, γιὰ νὰ φανεῖ ὅτι αὐτὸ, πού ἄστραψε στό Θαβώρ, εἶναι ὁ «*ἀσύγκριτος ἥλιος*», «*ὁ νοητὸς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης*», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας καὶ τὰ Χριστούγεννα, ὅταν ἀνατέλλει στὸν κόσμον ὁ «*Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης*», ὁ Χριστὸς.

Τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ μαρτυρεῖ καὶ ἡ

Φωτὶ προσλάβωμεν φῶς

Ἑρμηνευτικὴ προσέγγιση τῆς Μεταμορφώσεως
μὲ βάση τὴν Ὑμνολογία*

* Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Μεταλληνοῦ,
ἐν Μεταμόρφωση, ἐκδ. «*Ἀκρίτας*», Ἀθήνα 1984, σσ. 64-68.

φωνή τοῦ Πατρὸς. «Καὶ φωνὴ ἄνωθεν τοῦ Πατρὸς ἐκ τῆς νεφέλης, ἠχητικῶς προσμαρτυροῦσα». «Τὴν υἰότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ ὁμολογῶν, ἐκάλεσεν υἰόν...». Ἡ πατρικὴ ἐπιβεβαίωση γίνεται γιὰ δευτέρη φορά, μετὰ τὴν βάπτισι τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἰορδάνη. Ἡ ἴδια μαρτυρία καὶ ἐδῶ, συνοδευόμενὴ ἀπὸ τὴν φανέρωση τῆς δόξας τῆς θεϊκῆς στό πρόσωπο καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Θεανθρώπου.

Ἡ τρίτη ἐπιβεβαίωση ἔρχεται μέ τὴν ἐμφάνιση τῆς φωτεινῆς νεφέλης. Οἱ ὕμνοι δηλώνουν ἀπερίφραστα τὴ φύση τῆς. Ὅπως τό φῶς τοῦ προσώπου καὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ αὐτὴ δέν εἶναι φυσικό-ἀτμοσφαιρικό φῶς, ἀλλ' ἄκτιστο φῶς καὶ αἰώνιο. Εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσα στό φῶς τῆς θεότητος, τὴν θεία βασιλεία. «Νεφέλης φωτεινῆς, προσμαρτυρούσης ἐν θείῳ Πνεύματι αὐτοῦ τὴν γνησιότητα τῆς αἰδίου θεότητος». «... Ἡ νεφέλη σαφῶς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, παρεδήλου ἐμφανέστατα», παρατηρεῖ σέ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὕμνους ὁ ἅγιος Ἰ. Δαμασκηνός. Κατὰ τὸν ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης, μεγάλο ὕμνογράφο καὶ αὐτόν, ἡ νεφέλη τῆς Μεταμορφώσεως ἦταν ἡ ἴδια ἡ περισσότερά, πού φάνηκε στήν βάπτισι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τό Πνεῦμα τό Ἅγιο: «Νεφέλη ... φωτεινή..., ἡ ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην μικρόν ἔμπροσθεν καταπτᾶσα περισσότερά, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, τό κατιόν ἄνωθεν ἐν εἶδει περισσότερᾶς...» (Ὁμιλία στή Μεταμόρφωση). Γιὰ τὴν παρουσία δέ τῆς νεφέλης χρησιμοποιεῖται, χαρακτηριστικά, τόσο στήν Κ. Διαθήκη, ὅσο καὶ στοὺς ὕμνους τό ρῆμα «ἐπισκιάζω» (Ματθ. 17, 5). Εἶναι τό ἴδιο ρῆμα, πού χρησιμοποιεῖται καὶ στό Λουκ. 1, 35, γιὰ νά δείξει τὴν ἐπέλευσι τοῦ Ἁγ. Πνεύματος στήν Θεοτόκο καὶ τὴν «ἀπειρόγαμο» σύλληψι τοῦ Θεανθρώπου «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου». Καὶ στίς δύο περιπτώσεις τό ρῆμα συνάπτεται μέ τὴ θεία δόξα. Μέ ὅλα αὐτὰ δηλώνεται ἡ θεία παρουσία.

Φανέρωση, ὅπως κατὰ τὴν βάπτισι στὸν

Ἰορδάνη, ἔτσι καὶ κατὰ τὴν Μεταμόρφωση, τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτό εἶναι τό ἀποκαλυπτόμενο «μυστήριον», γιὰ τό ὁποῖο μιλοῦν οἱ Ὑμνογράφοι μαζί μέ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν «φυσικὴ» υἰότητά του. Μυστήριο, γιατί παρόλο πού ἀποκαλύπεται, μένει ἀκατανόητο. Ὅχι μόνο γιὰ τοὺς «ἀκαθάρτους» καὶ τοὺς ἀπίστους, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς «φίλους τοῦ Θεοῦ», πού καὶ στὸν «δοξασμό» ἀκόμη ἀδυνατοῦν νά συλλάβουν τὸν Θεό, πού παραμένει μυστήριο καὶ ὅταν ἀκόμη βλέπεται. Ὁ μέγας φιλόσοφος Πλάτων ἔλεγε, ὅτι «θεὸν φράσαι μὲν δυνατόν, νοῆσαι δι' ἀδύνατον». Θά τὸν διορθῶσει ὁμοῦς ὁ θεόπτης Πατέρας ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «θεὸν φράσαι μὲν ἀδύνατον, νοῆσαι δέ ἀδυνατότερον» (Λόγ. Θεολ. 11, 4). Ὁ Θεός παραμένει στήν οὐσία του «ἀπερινόητος».

Αὐτό πού βλέπουν οἱ Μαθητές, λαμβάνοντας πείρα τοῦ ἀφράστου Μυστηρίου τῆς θεότητος, εἶναι τό Φῶς. «Φῶς ἀναλλοίωτον, Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου. Ἐν τῷ φανέντι φωτί σου σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τό Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν». Εἶναι τό ἐξαποστειλάριο τοῦ Ὁρθοῦ, ἕνα τροπᾶριο πλημμυρισμένο στό θεῖο φῶς. Τὰ Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀποκαλύπτονται ὡς Φῶς. Ὁ Θεός στή Γραφή, καὶ γενικά στή γλώσσα τῆς Ἐκκλησίας, συχνά παρουσιάζεται ὡς φῶς. Ὅχι κατὰ τὴν οὐσία του, ἀλλὰ κατὰ τίς ἄκτιστες ἐνέργειές Του. Ἡ Ὁρθοδοξία ἐκτός ἀπὸ τὴ διάκρισι Φύσεως (οὐσίας) καὶ Προσώπων στὸν Θεό, δέχεται καὶ μίαν ἄλλη ἄφατη διάκρισι, τὴ διάκρισι Οὐσίας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἄγνωστη καὶ ἀκατάληπτη, καὶ τῶν θείων «δυνάμεων» ἢ «ἐνεργειῶν» τῆς Θείας Οὐσίας, μέ τίς ὁποῖες ἐνεργεῖ ὁ Θεός «πρὸς τὰ ἔξω», ἀποκαλύπτεται καὶ προσφέρεται, γιὰ νά ἐνωθεῖ μέ τὸν ἄνθρωπο. Αὐτές οἱ θεῖες «δυνάμεις» ἢ «ἄκτιστες ἐνέργειες» εἶναι τό Θεῖο Φῶς. Εἶναι ἡ «δόξα» καὶ «Χάρις» τοῦ Θεοῦ, πού καθιστᾶ ὁρατὴ τὴν ἀθεώρητη Θεότητα πάνω στό Θαβῶρ.

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

Στή συνείδηση τοῦ λαοῦ μας ἡ Παναγία κατέχει ξεχωριστή θέση. Τό ὄνομά της εἶναι ἄρρηκτα δεμένο μέ τή ζωή μας καί τήν Ὁρθοδοξία μας. Πρὸς τιμὴν της χτίστηκαν καί χτίζονται μικροί καί μεγάλοι Ναοί καί Μοναστήρια.

Τῆς δόθηκαν τά πιό ταιριαστά ἐπίθετα πού δείχνουν τίς ἀρετές καί τό θεῖο μεγαλεῖο της. Κάποιοι εἶχαν τήν ὑπομονή νά μετρήσουν τίς ὀνομασίες πού κοσμοῦν τό πρόσωπό της καί τίς ἀνεβάζουν γύρω στίς 1.400.

Ἡ Λογοτεχνία, ποίηση καί πεζογραφία ἔπλεξαν τά μεγαλύτερα καί καλύτερα ἐγκώμα. Ἰδιαίτερα ἀσχολήθηκαν μέ τήν Παναγία μεγάλοι μελωδοί τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως ὁ Κοσμάς ὁ Ἱεροσολύμων, ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ Ἀνδρέας Κρήτης, ὁ ποιητής τοῦ Μεγάλου Κανόνος, ὁ Ρωμανός ὁ Μελωδός καί πολλοί ἄλλοι.

Ἐκτός ἀπό τούς μεγάλους καί ὀνομαστούς ὄλων τῶν μορφῶν τῆς τέχνης ἡ Παναγία ἀκτινοβολεῖ, θερμαίνει καί δυναμώνει τίς ψυχές ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Σ' αὐτήν προβλέπουν καί αὐτήν ἐπικαλοῦνται καί ζητοῦν τήν βοήθειά της ὄλοι στίς δύσκολες στιγμές καί τίς ἀναποδιές τῆς ζωῆς. Παναγία μου! φωνάζουν μέσα ἀπό τήν ψυχήν τους καί ἐλπίζουν νά σπεύσει στή λύση τῶν προβλημάτων τους.

Οἱ δύο παρακλητικοί κανόνες, τά δύο ὑπέροχα ποιήματα μέ ποιητικό τρόπο ἐκφράζουν ὅλα ὅσα ὁ καθένας μας ἀπευθύνει στήν Παναγία καί μέ τά ὁποῖα ζητοῦμε τή συνδρομή, συμπαράσταση καί μεσολάβητής της πρὸς τόν «Υἱόν της καί Θεόν ἡμῶν».

Ὅλο τό χρόνο ἀπευθυνόμαστε μέ εὐλάβεια στήν Παναγία γιά νά τήν ὑμνήσουμε, νά τήν εὐχαριστήσουμε καί νά ζητήσουμε τήν βοήθειά της. Εἰδικά ὅμως τόν Δεκαπενταῦγουστο κατακλύζουμε τίς ἐκκλησίες καί τά Μοναστήρια καί μέ κατάνυξη παρακολουθοῦμε τούς παρακλητικούς κανόνες, πού ἐναλλάξ ψάλλονται. Εἶναι ὑπέροχες ποιητικές συνθέσεις, ὁ μικρός τοῦ Θεοστηρίκτου μοναχοῦ, ὁ μέγας τοῦ Βασιλέως Θεοδώρου Δούκα τοῦ Λασκάρεως.

Καλύπτουν τά αἰτήματα ὄλων μας, αἰτήματα πού ἀπευθύνονται κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, ἀφοῦ ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπό ἐμπόδια καί δυσκολίες κάθε φύσεως. Ἀπό καρδιάς κραυγάζουμε μέ πόνο καί ἐλπίδα: *«Δέσποινα, βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπό πλήθους πταισμάτων· μή ἀποστρέψῃς σοῦς δούλους κενούς· σέ γάρ καί μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα».*

Εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα μας. Ἰδιαίτερα τώρα πού ἀντιμετωπίζουμε μιά πρωτοφανή κρίση πνευματική, ἠθική καί οικονομική. Γι' αὐτό, φέτος κυριότατα πρέπει νά στηρίζουμε τήν ἐλπίδα μας στήν Παναγία καί μέ τήν ὀλόψυχη καί ἀθρόα συμμετοχή μας στίς παρακλήσεις νά παρακαλέσουμε νά ἐλεήσει τό Ἔθνος μας, πού τόσες φορές τό ἔσωσε καί τό βοήθησε νά ξεπεράσει πολύ δύσκολες καί ἐπικίνδυνες περιστάσεις.

Γ.Στ.Μ.

Ἡ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ἈΛΠΕΩΝ

Ἡ ἀεροπορική τραγωδία τῶν Ἄλπεων στή Γαλλία τήν φετινή Ἄνοιξη, ἐνῶ οἱ Καθολικοί ἐτοιμάζονταν νά γιορτάσουν τό Πάσχα τους, στέρησε τή ζωή ἀπό ἑκατοντάδες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, μεταξύ τῶν ὁποίων νεαροί μαθητές Γυμνασίου τῆς Γερμανίας, πού ἐπέστρεφαν στό τόπο τους ὕστερα ἀπό πολὺήμερη ἐκδρομή στή Γαλλία. Τό συμβάν συγκλόνησε τήν παγκόσμια κοινή γνώμη, ὄχι τόσο κάτω ἀπό τίς ἰδιαίτερες συνθήκες, πού ἔγινε στίς πλαγιές τῶν γαλλικῶν Ἄλπεων, ὅσο καί ἀπό τήν συρροή καί τόν συσχετισμό ἀναριθμήτων λεπτομερειῶν στή σειρά τῶν γεγονότων, πού ὀδήγησαν στό τρομερό δυστύχημα.

Εἶναι λίγο-πολύ γνωστά τά γεγονότα, ὅπως ἀπέδειξαν πολὺήμερες ἔρευνες τῶν ἀρμοδίων. Μέ ἀπλά λόγια ἔνα μέλος τοῦ

πληρώματος, ό συγκυβερνήτης του μοιραίου αεροσκάφους, μένει λίγο μόνος στό πιλοτήριο, ένώ ό κυβερνήτης έγκατέλειψε προσωρινά τή θέση του για ίκανοποίηση σωματικής ανάγκης. Άκριβώς εκείνη τή στιγμή ό συγκυβερνήτης κλειδώνει από μέσα τό πιλοτήριο και τό απομονώνει και κάνει τούς κατάλληλους χειρισμούς, ώστε τό αεροσκάφος νά πάρει κλίση προσγείωσης μέ κατεύθυνση τά βράχια τών γαλλικών Άλπεων. Σέ λίγα λεπτά τής ώρας τό κακό ολοκληρώνεται μέ όλους τούς επιβάτες νεκρούς. Πολυήμερες έξονυχιστικές έρευνες για τήν έξιχνίαση του ίατρικού ιστορικού του μοιραίου συγκυβερνήτη απέδειξε χωρίς άμφιβολία ότι ό έν λόγω πιλότος άντιμετώπιζε από έτών όξύτατο καταθλιπτικό ψυχολογικό πρόβλημα και από καιρό σχεδίαζε στό άρρωστημένο του μυαλό τό άπονενοημένο διάβημα: νά κάνει κάτι σπουδαίο, πού νά συγκλονίσει τήν άνθρωπότητα. Παραπέρα έρευνες τής προσωπικότητας του «ήρωα» τής ιστορίας μας ίσως νά φέρουν στό φως και ευθύνες άλλων.

Σύμφωνα μέ άνακοίνωση του Παγκόσμιου Όργανισμού Υγείας είναι ήδη καταθλιπτικό, δηλαδή ύποφέρει ψυχολογικά από κάποια μορφή κατάθλιψης τό 17% του παγκοσμίου πληθυσμού. Μόνον στις Η.Π.Α. ή κατάθλιψη έχει κόστος σέ άπώλεια παραγωγικότητας περίπου 50 δισεκατομμυρίων δολαρίων ετησίως. Και προβάλλει τό έρώτημα: Γιατί τόση κατάθλιψη; Στο έρώτημα αυτό προσπαθούν νά απαντήσουν δεκάδες οικονομολόγοι, ιστορικοί, ψυχίατροι και μία σωρεία ύποθέσεων και έρμηνειών έχουν κατακλύσει τήν έντυπη και τήν τηλεοπτική σκέψη. Έχουμε λόγους νά είμαστε άπαισιόδοχοι. Η άνασφάλεια κυριαρχεί παντού, πουθενά δέν ύπάρχει μιá άσπίδα άπόλυτης προστασίας. Οί φανατισμοί θεριεύουν, τό περιβάλλον μολύνεται, και καταστρέφεται, ή έπιστήμη έχει συνδεθεί μέ τήν οικονομία, ή φτώχεια διοχετεύεται, ή άνεργία καλπάζει, ή βία αυξάνει, οί συγκρούσεις και οί πόλεμοι πληθαίνουν, ή ήθική έκπτωση τείνει νά επικρατήσει παντού. Αποθώντας ό άνθρωπος τήν έννοια του Θεού και τήν έμπιστοσύνη του στην ίατρική πρόνοια και προστασία διώχνει από μέσα του τήν ψυχική του ήρεμία και γαλήνη. Τό γεγονός ότι ό σύγχρονος άνθρωπος φυλακίστηκε στον έαυτό του είναι ό κύριος λόγος τής έσωτερικής του άγωνίας και άνασφάλειας, του άγχους, πού τον βασανίζει. Ό άνθρωπος τής έποχής μας είναι πιά μεταφυσικά άστεγος και κομοθεωρητικά άνεργάτιστος.

Άς είναι ό βαρύνς φόρος αίματος, πού πλήρωσε τήν φετινή Άνοιξη ή άνθρωπότητα στις γαλλικές Άλπεις ό τελευταίος, νά άναπαύσει ό Κύριος τών ζώντων τίς άδικοχαμένες ψυχές τών θυμάτων και νά χαρίσει παρηγορία και ύπομονή στους συγγενείς και φίλους τών άδικοχαμένων μεταστάντων.

X.N.X.

ΠΑΝΕ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΤΣΑ

Διαβάζουμε ότι τό μοναδικό Έλληνικό σχολείο, πού λειτουργεί στην Κορυτσά τής Β. Ήπείρου κινδυνεύει νά άναστείλει τή λειτουργία του, γιατί, λόγω μιās οικονομικής κρίσης (!) τό Υπουργείο μας καθυστερεί νά καλύψει τά έξοδα λειτουργίας του, καθώς και τούς άφάνταστα μικρούς μισθούς τών δασκάλων.

Ευρέως διαδίδεται στην Κορυτσά ότι άν δέ λυθεί έγκαίρως τό θέμα, ύπάρχει κίνδυνος ή άλβανική κυβέρνηση νά διατάξει τό κλείσιμο του, όποτε οί Άλβανοί μαθητές, πού προτιμούν να φοιτούν στό έλληνικό σχολείο, διατί ή εκπαίδευση πού παρέχεται σ' αυτό είναι πολύ άνώτερη εκείνου του μουσουλμανικού σχολείου, φυσικόν είναι νά έγγραφούν στό μουσουλμανικό σχολείο, τό όποιο χρηματοδοτείται, χωρίς καμιά καθυστέρηση από τήν Τουρκία από τήν ίδρυσή του πριν από 2 χρόνια.

Και τί θά γίνει μέ τά βορειοηπειρόπουλα; Δέν τό σκέπτεται αυτό τό άρμόδιο Υπουργείο; Είπαμε νά περιοριστούν τά έξοδα λόγω κρίσης, αλλά είναι έξοργιστικό στην ώρα πού διασπαθίζονται άλόγιστα ποσά μεγάλα (φολκλορικές εκδηλώσεις Δήμων, μετακινήσεις μελών τής Κυβέρνησης για ταξίδια πολυέξοδα, μέ άφάνταστες πολυτέλειες, επιπλώσεις ύπερπολυτελείας γραφείων κ.άλλα) νά καθυστερούν τά έλάχιστα λειτουργικά έξοδα ενός σχολείου σέ τόσο νευραλγικό σημείο στην Κορυτσά.

Άντί νά ζητούμε τήν ίδρυση και άλλων Σχολείων σέ άλλες περιοχές ελληνικότερες στην Άλβανία και άλλου πάμε νά κλείσουμε τό μοναδικό, πού λειτουργεί στην Κορυτσά.

Θέλουν ένσημα (!) οί άρμόδιοι του Υπουργείου μας.

Γ.Στ.Μ.

Ἡ Θεοτόκος μυστήριο λειτουργικό*

Οἱ «Θεομητορικές ἐορτές» συνδέονται καί ἐξαρτιοῦνται ἀπό τόν κύκλο τῶν δεσποτικῶν ἐορτῶν. Ἐπειδή τό μυστήριο τῆς Θεοτόκου νοεῖται πάντοτε σέ σχέση μέ τό μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας: «*Τό ὄνομα τῆς Θεοτόκου ἅπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησιν*»¹. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ Παναγία, ὄχι μέ κάποια ἠθικιστική ἔννοια, ἀλλά μέ τήν ἔννοια τῆς ὑπακοῆς της νά διακονήσει τό θαῦμα τῆς σωτηρίας ἢ νέας δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Μέ τή Θεοτόκο «*ὁ κτίστης μεταστοιχείωσε πρὸς τό καλύτερο ὅλη τήν κτίση, στό πρόσωπο ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Γιατί ἂν ὁ ἄνθρωπος, πού στέκει ἀνάμεσα σά νοητά καί ὑλικά, εἶναι σύνδεσμος ὅλης τῆς ὄρατης καί ἀόρατης κτίσεως, ὁ δημιουργός Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἐνώθηκε μέ τή φύση τῆς ἀνθρωπότητας, διά τῆς φύσεως αὐτῆς*

ἐνώθηκε μέ ὁλόκληρη τήν κτίση»². Ἡ Θεοτόκος κατέχει κεντρική θέση στήν οἰκονομία τῆς σωτηρίας καί παραμένει στό κέντρο τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι μυστήριο Χριστοῦ. Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ποτέ δέ λατρεύει τό Χριστό χωρίς νά ἐπικαλεστεῖ ταυτόχρονα καί τήν Παναγία μητέρα Του, τή Θεοτόκο καί ἀειπάρθενο Μαρία. Πρέπει μάλιστα νά σημειώσουμε ὅτι τό μυστήριο τῆς Θεοτόκου εἶναι μυστήριο καθαρά λειτουργικό. Εἶναι μυστήριο πού ἐξιχνιάζεται καί βιώνεται μέσα στή λειτουργική καί μέ τή λειτουργική λατρεία τῆς Ἐκκλησίας³. Γιά τούς Ὀρθόδοξους, τό μυστήριο πού διακονεῖ ἡ Θεοτόκος εἶναι γεγονός «*ὑπέρ λόγον καί ἔννοιαν*», γεγονός δοξολογικό καί εὐχαριστιακό, πού ἡ Ἐκκλησία διαφυλάσσει στή λειτουργική μνήμη καί σιωπή της. Ἡ Θεοτόκος

* Μιχαήλ Καρδαμάκη (†), Ὁρθόδοξη Πνευματικότητα. Ἡ ἀβθεντικότητα τοῦ ἀνθρώπινου ἥθους, ἐκδ. «Ἀκρίτας», Ἀθήνα 2019, σσ. 206-209.

είναι ή ύπηρετίς τής σωτηρίας τής ανθρωπότητας αλλά και τό εύχαριστιακό δώρο τής ανθρωπότητας πρὸς τό Σωτήρα τής.

Η Θεοτόκος βρίσκεται στήν καρδιά τής ὀρθόδοξης λατρείας γιατί ἀκριβῶς εἶναι Θεοτόκος, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Μητέρα πού γέννησε τό Θεάνθρωπο, πού ἔδωσε τόν ἑαυτό τής γιά νά γίνει ή σάρκα και τό σκήνωμα τοῦ Θεοῦ Λόγου κι ἔτσι οἱ ἄνθρωποι και ὁ κόσμος νά δεχτοῦν στό πρόσωπό Της τό δημιουργό και σωτήρα τους. Και γιατί ἀκόμη εἶναι Μητέρα τῶν ἀνθρώπων, ή εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, πού στό πρόσωπό Της «χαίρει πᾶσα ή κτίσις». Στή Θεοτόκο και μέ τή Θεοτόκο ὄλη ή κτίση βρίσκει τήν ἀληθινή ἔκφραση και τήν ὑψιστη τελείωσή τής, τή χάρη και τήν εὐεργεσία ἀπό τό δημιουργό τής, ὥστε ή Θεοτόκος νά γίνεται ή ἀρχή και τό μέτρο τής κοινωνίας ὄλων τῶν πιστῶν και ὄλων τῶν κτισμάτων στή χάρη και στή ζωή τοῦ τριαδικοῦ μυστηρίου⁴. «Οὕτω νοεῖσθαι και λέγεσθαι Θεοτόκον τήν Ἁγίαν Παρθένον, οὐ μόνον διά τήν φύσιν τοῦ Λόγου, ἀλλά και διά τήν θέωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου, ὧν ἅμα, και ή σύλληψις, και ή ὑπαρξις τεθναματούρηται»⁵.

Η Θεοτόκος εἶναι ή Παναγία ὄχι δυνάμει κάποιου προνόμιου, πού τήν ἀλλοτριώνει ἀπό τό λοιπό γένος τῶν ἀνθρώπων, κάποιας ἐξαιρετικῆς καταγωγῆς και προ-

ελεύσεώς τής, ἀλλά ἐξαιτίας τής ὑπακοῆς Της, δηλαδή τής ἀληθινῆς ἐλευθερίας, πού κάνει νά συναντᾶται τό γένοιτο τοῦ Θεοῦ μέ τό γένοιτο τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ή Παναγία μέ τήν ἀποδοχή και τή μετοχή Της στή χάρη, πού τήν κάνει «κεχαριτωμένη», τό πρότυπο τοῦ ἀνθρώπου τῶν μακαρισμῶν, τοῦ τέλειου εὐαγγελικοῦ ἀνθρώπου, πού στό πρόσωπό τής βρίσκουμε τήν ἀνθρώπινη ὀλοκλήρωση και ἀποστολή, γεγονός πού τήν κάνει τή βάση γιά μιᾶ χριστιανική θεοκεντρική ἀνθρωπολογία. Η Θεοτόκος ζοῦσε «ζωήν τής φύσεως κρείττονα· ἕξις γάρ οὐ σεαυτῆ· οὐ γάρ σεαυτῆς ἔνεκα γενένησαι. Ὅθεν ἕξις Θεῶ, δι' ὃν εἰς τόν βίον ἐλήλυθας, ὅπως τῆ παγκοσμίῳ ἐξυπηρετήσης σωτηρία, ὅπως ή ἀρχαία βουλή τοῦ Θεοῦ, τής τοῦ Λόγου σαρκώσεως και τής ἡμῶν θεώσεως, διά σοῦ πληρωθῆ»⁶. Στό πρόσωπο τής Θεοτόκου «ή ἀνθρωπότητα ἔδωσε τή συγκατάθεσή τής γιά νά σαρκωθεῖ ὁ Υἱός και νά ἔρθει νά κατοικήσει ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους, γιατί, σύμφωνα μέ τήν πατερική σκέψη, ή θεία θέληση δημιούργησε βέβαια τόν ἀνθρωπο, δέν μπορεῖ ὄμως νά σώσει χωρίς τή συνδρομή τής ἀνθρώπινης θελήσεως. Η τραγωδία τής ἐλευθερίας βρίσκει τή λύση τής στούς λόγους: “Ἴδού ή δούλη Κυρίου”»⁷. Ὅταν δηλαδή τό Ἄμην τοῦ ἀνθρώπου ἀπαντᾶ στό Ναι τοῦ Θεοῦ.

1. Ἰ. Δαμασκηνοῦ, *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τής ὀρθοδόξου πίστεως*, PG 94, 1029. 1032.

2. Ἰ. Δαμασκηνοῦ, *Λόγος εἰς τό Γενέσιον τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου I* (ἔκδ. Ἰδρύματος «Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος»), Ἀθήναι 1970, σ. 66.

3. Ν. Καβάσιλα, *Ἡ Θεομήτωρ, Τρεῖς Θεομητορικῆς ὁμιλίαις* (ἔκδ. Πανελληνίου Ἰ. Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου), Ἀθήναι 1968, (Κείμενο-Εἰσαγωγή -Νεοελληνική ἀπόδοση-Σχόλια Π. Νέλλα), σ. 19.

4. L. Zander, *Διδασκαλία και εὐσέβεια τής Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, βλ. Τρία Δοκίμια περὶ Ὁρθοδοξίας, σελ. 23· P. Evdokimov, *Τό μυστήριον τής ἀγάπης*, σ. 35.

5. Ἰ. Δαμασκηνός, *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τής ὀρθοδόξου πίστεως*, PG 94, 1032.

6. Ἰ. Δαμασκηνοῦ, *Λόγος εἰς τό Γενέσιον τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου*, σ. 90.

7. V. Lossky, *Ἡ μυστική θεολογία τής Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας*, σ. 162.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ

Μαξίμειο

Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο

Σέρρες

Προσολικό Σημείωμα

Σέρρες 2015

Το Μαξίμειο Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως μας, καρπός της ανυστάκτου και φιλοκάλου ποιμαντικής ευαισθησίας του μακαριστού προκατόχου μας κυρού Μαξίμου, αποτελεί μια πνευματική κυψέλη, όπου θεραπεύονται κατά τρόπο άριστο οι τέχνες και ο πολιτισμός, ήτοι, η πατροπαράδοτη βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική, η παραδοσιακή δημοτική και έντεχνη κοσμική

μουσική, η αγιογραφία, η εκμάθηση μουσικών οργάνων. Η εργώδης και φιλότιμη αυτή προσπάθεια συνιστά μια έμπρακτη προσφορά αγάπης και ευθύνης της τοπικής μας Εκκλησίας προς το φιλόθεο, φιλότεχνο, φιλόμουσο και φιλόκαλο πλήρωμά της και ιδίως προς τη χρυσή ελιπίδα μας, τη νεολαία, προσπάθεια που αξίζει ανάλογης αποδοχής και στήριξης από όλους μας. Το υψηλό ήθος, η άριστη κατάρτιση και επάρκεια των διδασκάλων των διαφόρων σχολών πάνω στο γνωστικό τους αντικείμενο, το μεράκι και η αγάπη για το έργο τους, η άρτια υποδομή του Μαξιμείου Πολιτιστικού Κέντρου, η δική μας συνεχής πατρική φροντίδα και μέριμνα καθώς και η αμέριστη και ουσιαστική συνεισφορά όλων των εντίμων μελών του Δ.Σ. του Ιδρύματος, συνθέτουν τις πλέον ευοίωνες προϋποθέσεις για τη συνέχιση και την περαιτέρω προαγωγή της ευλογημένης αυτής προσπάθειας. Παράλληλα, θα πρέπει να τονισθεί, ότι στον ίδιο φιλόξενο χώρο στεγάζονται και άλλες σπουδαίες πνευματικές δραστηριότητες της τοπικής μας Εκκλησίας, όπως λ.χ. οι συνάξεις της Σχολής Γονέων, τα μαθήματα σπουδής στους αρχαίους κλασσικούς συγγραφείς, Ιατρείο και Φαρμακείο Κοινωνικής Αντίληψης, η Παιδική Ορχήστρα - Χορωδία, η χορωδία νέων κ.λπ.

Επίσης, με τη βοήθεια του Θεού, ολοκληρώθηκαν οι εργασίες επέκτασης του Κέντρου. Δημιουργήθηκαν οι κατάλληλοι εκείνοι χώροι και υποδομές για τη λειτουργία της Εκκλησιαστικής Βιβλιοθήκης της Ιεράς Μητροπόλεως μας και της αίθουσας εκδηλώσεων και ομιλιών. Ήδη από τον Δεκέμβριο του 2009 η "Μυριόβιβλος" βιβλιοθήκη της Ιεράς Μητροπόλεως μας λειτουργεί σέ πλήρη ανάπτυξη. Επίσης από το έτος 2014 λειτουργεί στο ισόγειο του κτιρίου το ιερό παρεκκλήσιο των Αγίων Χριστοδούλου και Μαξίμου, για την ευλογία και τον αγιασμό δασκάλων, μαθητών και επισκεπτών.

Ευχόμενος εκ μέσης καρδιάς πλούσια την καρποφορία στις δραστηριότητες του Μαξιμείου Πνευματικού Κέντρου για το νέο ιεραποστολικό έτος, επικαλούμαι σε όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος, τους διδασκάλους και διδασκόμενους, το διοικητικό και άλλο προσωπικό, δαμιλή τη χάρη και την ευλογία του Αγίου Θεού.

Μετ' ευχών εγκαρδιών και αγάπης πολλής
† Ο Σερρών και Νιγρίτης Θεολόγος

Σχολή Βυζαντινής Μουσικής

Η Σχολή Βυζαντινής Μουσικής του Μαξιμείου Πνευματικού και Πολιτιστικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης «Άγιος Νικήτας ο Νέος», που λειτουργεί στην πόλη μας εδώ και 29 έτη, διασώζει και καλλιεργεί την ελληνική μουσική παράδοση (Βυζαντινή και Δημοτική). Παράρτημα της σχολής λειτουργεί και στη Νιγρίτα.

Η Σχολή Βυζαντινής Μουσικής:

- Είναι αναγνωρισμένη από το Κράτος και λειτουργεί ως ισότιμη με τα Κρατικά ωδεία.
 - Η φοίτηση είναι πενταετής για τη λήψη Πτυχίου Βυζαντινής Μουσικής και επταετής για τη λήψη διπλώματος Βυζαντινής Μουσικής.
 - Λειτουργεί και ταχύρυθμο τμήμα για Ιεροψάλτες (φοίτηση τριετής).
- Διευθυντής: κ. Αστέριος Ίούναρης, Πρωτοψάλτης

Χορωδία Βυζαντινής Μουσικής

Στο Μαξίμειο ίδρυμα έχει συσταθεί και χορωδία, με την επωνυμία Χορωδία Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Μαξιμείου Ιδρύματος Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης «Άγιος Νικήτας ο Νέος», η οποία με τις εμφανίσεις της προβάλλει το έργο του. Αποτελείται από άνδρες, γυναίκες και παιδιά, ενώ ερμηνεύει ύμνους από την εκκλησιαστική μουσική μας παράδοση.

Σχολή Γονέων

Από το 1998 στο Μαξίμειο Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης φιλοξενείται η Σχολή Γονέων, που λειτουργεί με τη φροντίδα και επίβλεψη της κ. Χάρη Δημητρακούδη. Στη Σχολή αναλύονται και παρουσιάζονται από επιστήμονες επίκαιρα θέματα που αφορούν τις σχέσεις των γονέων καθώς και τις σχέσεις γονέων και παιδιών. Τα μαθήματα γίνονται κάθε Δευτέρα στις 6 μ.μ.

Εκκρησιαστική Βιβλιοθήκη

Στον 3ο και 4ο όροφο του Μαξιμείου ολοκληρώθηκε η Εκκλησιαστική Βιβλιοθήκη «Μυριοβιβλος» η οποία λειτουργεί ως δανειστική με πάνω από 28.000 τόμους βιβλίων που καλύπτουν όλους τους γνωστικούς τομείς. Στον ίδιο χώρο λειτουργεί μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών.

Διευθυντής: Πρωτοπρεσβύτερος Ιορδάνης Θεμελιδής

Ιατρείο και Φαρμακείο Κοινωνικής Αντίληψης

Από το Μάρτιο του 2012 λειτουργεί, με την ευγενική συνεργασία του Ιατρικού Συλλόγου Σερρών, το Ιατρείο Κοινωνικής Αντίληψης και από το Φεβρουάριο του 2013 λειτουργεί με την ευγενική συνεργασία Φαρμακοποιών της πόλης των Σερρών, το Φαρμακείο Κοινωνικής Αντίληψης, τα οποία έχουν ως στόχο την αντιμετώπιση των προβλημάτων υγείας των απόρων και εμπεριστατών συμπολιτών μας, μέσα από την παροχή ιατρικής πρωτοβάθμιας φροντίδας και την παροχή φαρμακευτικής κάλυψης.

Τηλ. επικοινωνίας Ιατρείου: 23210 53488, Γραμματείας: 23210 53765
Ημέρες λειτουργίας Ιατρείου και Φαρμακείου:
Τρίτη: 10.00-12.00 & 18.00-20.00, Παρασκευή: 10.00-12.00 & 18.00-20.00

Γραφείο Συλλόγου Τρίτεκνων

Από τον Αύγουστο του 2013 στον 2ο όροφο του Μαξιμείου Πνευματικού και Πολιτιστικού Κέντρου της Ιεράς Μητροπόλεως μας φιλοξενούνται τα Γραφεία του Συλλόγου Τρίτεκνων Ν. Σερρών.

Σχολή Παραδοσιακών Χορών

Από το Σεπτέμβριο του 2012 σε ευρύχωρη αίθουσα του Μαξιμείου Ιδρύματος πραγματοποιείται εκμάθηση παραδοσιακών χορών και φιλοξενούνται τα χορευτικά τμήματα μικρών και μεγάλων της Ιεράς Μητροπόλεως μας.

Σχολή Βυζαντινής Αγιογραφίας

Η Σχολή Βυζαντινής Αγιογραφίας άρχισε να λειτουργεί το 1992. Βασικός σκοπός της σχολής είναι η ανάπτυξη της καλλιτεχνικής δεξιοτεχνίας των σπουδαστών σε όλες τις περιόδους της Βυζαντινής Αγιογραφίας και τα σύγχρονα ρεύματα παρέχοντας τις αναγκαίες θεωρητικές και πρακτικές γνώσεις.

Η φοίτηση διαρκεί 8 εξάμηνα (τετραετής). Τα μαθήματα αρχίζουν Σεπτέμβριο και Ιανουάριο. Διδάσκονται: Ελεύθερο σχέδιο, βυζαντινό σχέδιο με μολύβι, κάρβουνο, μελάνι, ξυλομπογιές, διακοσμητική, χρώμα με αυγοτέμπερα και ψυχρές κόλλες, τοιχογραφία, φορητές εικόνες και θεωρητικά μαθήματα, θεολογία της εικόνας και ιστορία της τέχνης.

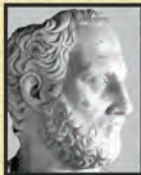
Από το σχολικό έτος 1998-99 ξεκίνησαν και παιδικά τμήματα ζωγραφικής - αγιογραφίας για ηλικίες 7-14 ετών. Από το 2005-2006 γίνονται μαθήματα προσωπογραφίας και πορτρέτα με ελαιογραφία.

Από το τρέχον σχολικό έτος λειτουργεί παράρτημα της Σχολής Βυζαντινής Αγιογραφίας και στη Νιγρίτα, σε αίθουσα του Ιερού Ναού Αγίου Αθανασίου.

Η σχολή Αγιογραφίας λειτουργεί κάθε απόγευμα 5-10 μ.μ. και το Σάββατο το πρωί. Παρέχεται βεβαίωση σπουδών αναγνωρισμένη από την Εκκλησία.

Διευθυντής: Σταυρ. Οικονόμος Βασίλειος Κουτσούρας

Μαθήματα Κλασικής Παιδείας

Η δεκάτη τετάρτη περίοδος των μαθημάτων Κλασικής Παιδείας φιλοξενείται φέτος (2015-2016) από το Μαξίμειο Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης. Τα μαθήματα γίνονται από το φιλόλογο κ. Ζήση Μητλιγάκα και έχουν ως σκοπό να φέρουν σε επαφή, όσους το επιθυμούν, με επιτεύγματα του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού στο επίπεδο του έντεχνου γραπτού λόγου. Ειδικά, τη φετινή περίοδο, άρχισε να διδάσκεται μια συστηματική ανθολογία κειμένων από τους μεγάλους δημιουργούς της Αρχαιότητας. Πρώτα η Ιλιάδα και η

Οδύσσεια του Ομήρου, ύστερα εκτεταμένα αποσπάσματα από τον Ηρόδοτο και τελείωσε ο διδακτικός κύκλος με ανθολογημένα κείμενα από τον Θουκυδίδη. Την προσεχή χρονική περίοδο θα ολοκληρωθεί η προσέγγιση του γραπτού λόγου των προγόνων μας με τη διδασκαλία επιλεγμένων κειμένων από τους Ιστορικούς ενώ στη συνέχεια θα ακολουθήσουν οι Ρήτορες, οι Φιλόσοφοι και οι Ποιητές έως τα πρώτα χρόνια της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Τα μαθήματα γίνονται στις αίθουσες του Μαξιμείου Πνευματικού Κέντρου, με τις ευλογίες του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Θεολόγου.

Εύρημος «Παιδική ορχήστρα-χορωδία Ι. Μ. Σερρών-Νιγρίτης»

δώ και αρκετά χρόνια στις φιλόξενες αίθουσες του «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Πνευματικού και Πολιτιστικού Κέντρου της Ι. Μ. Σ. & Ν. στεγάζονται και αναπτύσσονται οι πολύ ενδιαφέρουσες δραστηριότητες του Συλλόγου «Παιδική ορχήστρα-χορωδία Ι. Μ. Σερρών - Νιγρίτης».

Σκοπός του είναι να προσφέρει την ευκαιρία και τη δυνατότητα στα παιδιά να αξιοποιούν δημιουργικά τον ελεύθερο χρόνο τους γνωρίζοντας από κοντά την ομορφιά της μουσικής.

Καταξιωμένοι δάσκαλοι και δασκάλες, με μεράκι και ενδιαφέρον, με ήθος και υπευθυνότητα διδάσκουν με ατομικά μαθήματα σε παιδιά και νέους-νέες ηλικίας από 6-18 ετών, διάφορα μουσικά όργανα (Πιάνο, αρμόνιο, κιθάρα, ακορντεόν, φλογέρα) και σε οργανωμένες τάξεις θεωρία της μουσικής και σολφέζ.

Παράλληλα τα παιδιά συμμετέχουν στην χορωδία του συλλόγου και στην ορχήστρα. Στη διάρκεια της χρονιάς δίδεται η ευκαιρία για να διοργανωθούν μουσικές εκδηλώσεις και συναυλίες στην πόλη μας ή σε άλλες όπου μας προσκαλούν.

Οι γονείς καλούνται, να εμπιστευτούν τα παιδιά τους σε καταξιωμένους δασκάλους, που στον κατάλληλο χώρο και περιβάλλον θα τους δώσουν την ευκαιρία να γνωρίσουν τον υπέροχο κόσμο της μουσικής.

Πρόεδρος του Συλλόγου είναι ο Σεβ. Μητροπολίτης μας, που ως πατέρας με στοργή και ποιμαντική ευαισθησία, σε αρμονική συνεργασία με τις κυρίες-μέλη του Δ.Σ. φροντίζουν για την άρτια και αποδοτική λειτουργία του Συλλόγου.

Εγγραφές και ανανεώσεις για τα παλιά μέλη γίνονται κάθε Σάββατο πρωί (10-12 π.μ.) και κάθε απόγευμα (7-9 μ.μ.) στα γραφεία του Συλλόγου, στο ισόγειο του «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ», (Ν. Νικολάου 21) τηλ.: 23210 54161.

Χορωδία Νέων Ιεράς Μητροπόλεως

Παράλληλα με την «Παιδική Ορχήστρα - Χορωδία» της Ι. Μ. Σερρών και Νιγρίτης, έχει συσταθεί από το 2014 και η Χορωδία Νέων της Ιεράς Μητροπόλεως με την επωνυμία «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ» υπό την Διεύθυνση της καταξιωμένης μουσικού κ. Μαρίας Κουβακλή. Οι εμφανίσεις της νέας χορωδίας έχουν αφήσει άριστες εντυπώσεις.

Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 23210 53765 (Γραμματείας Μαξιμείου).

Ιερό παρεκκλήσιο Αγίων Χριστοδούλου & Μαξιμίου

* Κάθε πρώτη Δευτέρα του μήνα τελείται Αγρυπνία.
* Κάθε Παρασκευή ιερά Παράκληση.

Δραστηριότητες του Μαξιμείου Ιδρύματος

- Σχολές:** α) Βυζαντινής Μουσικής και β) Βυζαντινής Αγιογραφίας
γ) Σύλλογος «Παιδική ορχήστρα-χορωδία Ι.Μ. Σερρών & Νιγρίτης»
δ) Σχολή Ιονέων, ε) Σχολή Κλασικής Παιδείας, στ) Κέντρο Συμπαράστασης Προβλημάτων Οικογενείας και Νεότητας, ζ) Χορωδία Παραδοσιακής Μουσικής, η) Ιατρείο και Φαρμακείο Κοινωνικής Αντίληψης,
θ) Σχολή Παραδοσιακών χορών, ι) Γραφείο Τρίτεκνων Ν. Σερρών
ια) Χορωδία Νέων Ι. Μ. Σερρών & Νιγρίτης «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ»

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθυνθείτε στα τηλέφωνα:
23210 53765 και 23210 99444, fax: 23210 53231

Εγγραφές

Οι εγγραφές των μαθητών για κάθε σχολικό έτος στις Σχολές Βυζαντινής Μουσικής και Βυζαντινής Αγιογραφίας γίνονται στις εργάσιμες ημέρες και ώρες από 1ης έως και 30ης Σεπτεμβρίου, (9 π.μ. - 1 μ.μ. και 6 - 8.30 μ.μ.), στο «ΜΑΞΙΜΕΙΟ Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο» της Ιεράς Μητροπόλεως μας (Νίκου Νικολάου 21, Σέρρες).

Ειδικότερα οι μαθητές που ενδιαφέρονται να εγγραφούν στα παραρτήματα των Σχολών Βυζαντινής Μουσικής και Αγιογραφίας, που θα λειτουργήσουν στη Νιγρίτα, μπορούν να απευθύνονται στον π. Γεώργιο Κελεμπέκη, Εφημέριο του Ιερού Ναού Αγίου Γεωργίου Νιγρίτης (τηλ.: 23220 22507).

Γενικός Διευθυντής Μαξιμείου Πνευματικού Κέντρου:

Πρωτ. Ιορδάνης Θεμελίδης, Ν. Νικολάου 21, Σέρρες
τηλ.: 23210 99444, 23210 53765 fax: 23210 53231

Ἡ Ἀναγέννηση

Ἀναγέννηση τοῦ (Νομοῦ) Σερρῶν χωριό
ἡ φήμη του δυναμικό καί ζωηρό,
μέ φωνές σέ δρόμους καί πλατεῖες,
καθημερινές μά καί ἀργίες.

Ἐλλειψα γιά ἀρκετό καιρό
μά συνέχισα κ' ἀπό κεί νά τ' ἀγαπῶ
πίσω γύρισα τό βρῆκα,
χαρά δέν ἔνοιωσα μά πίκρα.

Τό χωριό μου ἔχει γεράσει,
καί στή λύπη ἔχει περάσει,
στούς δρόμους δέν κυκλοφορεῖ κανεῖς
κάπου ἕναν ἢ μία ἴσως δεῖς.

Τό χωριό σιγά-σιγά ἀδειάζει
μές στήν ἐρημιά βουλιάζει.
Συχνά οἱ καμπάνες θλιβερά χτυπᾶνε
κ' ἄλλον στήν στερνή οἰκία πᾶνε.

Μία μία ἡ λάμπα σβῆνει,
σκοτεινό τό σπίτι ἀφήνει,
στήν αὐλόπορτα λουκέτο μπαίνει,
καί κανεῖς δέν μπαινοβγαίνει.

Στίς αὐλές ἀγκάθια, χόρτα μεγαλώνουν,
(ἐρπετά) φίδια μέσα τους τρυνώνουν,
τό μέρος ἀργά - ἀργά ἀγριεύει.
Ἡ ἐγκατάλειψη μέσα βασιλεύει.

Ἐπίλογος

Ἄρχοντές μας ἐνωθεῖτε
σωστή λύση γιά νά βρῆτε,
πῶς ἡ ὑπαιθρος νά ζωηρέψει
τό χωριό νά ζωντανέψει.

Μαρία Χαραλαμπίδου

Ἄν μέ χρωστᾷ ὁ Θεός...

Κοντά στά Ἑλληνοαλβανικά σύνορα, σέ μιά βουνοπλαγιά, ἦταν ἡ μικρή κωμόπολη πού ὁ Θεός καί ἡ Πατρίδα ὄρισαν νά ὑπηρετεῖ.

Ἐμεινε σέ ἓνα μικρό σπιτάκι μέ μιά μεγάλη αὐλή μέ πολλά δένδρα, κῆπο μέ ὀλόφρεσκα λαχανικά, ὀλάνθιστες τριανταφυλλίες πού αὐτόν τόν καιρό σέ μεθοῦσαν μέ τό ἄρωμά τους.

Στήν ἴδια αὐλή ἦταν τό μεγάλο σπίτι τοῦ κ. Νίκου, τοῦ νοικοκύρη της.

Κεῖνο τό δειλινό τοῦ Μάη καθόταν στό μπαλκόνι καί διόρθωνε τά γραπτά τῶν μαθητῶν της, τῶν προαγωγικῶν ἐξετάσεων.

Στό μπαλκόνι τοῦ ἄλλου σπιτιοῦ καθόταν ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Νίκου. Ἡ μητέρα του, ἡ κ. Ἄννα, οἱ δύο ἀδελφές του, ἡ Δώρα καί ἡ Βάσω, ὁ κ. Νίκος μέ τή γυναίκα του, τήν κ. Ἐλευθερία, πού ἡ πεθερά της ἔλεγε πώς τήν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπό τίς θυγατέρες της. Καί στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ μπαλκονιοῦ τά δυό παιδιά τοῦ κ. Νίκου, ὁ Γιώργος ἀπόφοιτος Λυκείου καί ἡ Ἄννούλα, μαθήτρια τοῦ Λυκείου, πού τώρα, ἄφησε γιά λίγο τό βιβλίο τῶν Μαθηματικῶν γιά ἓνα μικρό διάλειμμα, καί ἔπαιζε μέ τό ξαδελφάκι της.

Ἦταν ἡ ὥρα τῆς ξεκούρασης γιά τήν οἰκογένεια μετά τήν κοπιαστική ἐργασία στά καπνοχώραφα.

Ἐκείνη ἦταν ἀφοσιωμένη στά γραπτά της καί δέν ἄκουγε τίς συζητήσεις.

Ἐνα ἀπότομο φρενάρισμα αὐτοκινήτου τήν ἔκανε νά πεταχτεῖ ἀπό τήν καρέκλα της καί νά δεῖ πρὸς τό δρόμο. Ἐβγαίνε τώρα ἀπό τό αὐτο-

κίνητο ἓνας μεσήλικας ἄνδρας καί μαζί καί δυό γυναῖκες. Τό ντύσιμό τους ἔδειχνε πώς γύριζαν ἀπό τά χωράφια.

– Νίκο! Ἀκούστηκε ἡ ἀνδρική φωνή. Νίκο, ἔρχομαι ἀπό τά χωράφια. Τί ἔπαθαν, Νίκο, τά φυτά σου; Χάλασαν; Τί ἔγιναν τά καπνά σου; Τί θά κάνεις τώρα;...

– Ναί! Χάλασαν. Δέν ξέρω γιατί... Ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ κ. Νίκου. Καί ἀμέσως ἤρημα συνέχισε. Ἄν μᾶς χρωστᾷ ὁ

Θεός... θά μᾶς τά δώσει πάλι.

Δέν ξέρεי τί εἶπαν στή συνέχεια. Στό μυαλό της σφηνώθηκαν τά λόγια: **Ἄν ὁ Θεός μᾶς τά χρωστᾷ, θά μᾶς τά δώσει.** Κάθισε στήν καρέκλα της, μά, στό μυαλό της δέν εἶχε τώρα τό περιεχόμενο τῶν γραπτῶν. Σκεφτόταν τήν ἀπλή πίστη τοῦ κ. Νίκου, καί ρωτοῦσε μέσα της: «**Θεέ μου, σέ ποιούς χρωστᾷς;**».

Μετά ἀπό λίγες μέρες ὁ ἐπιστάτης τοῦ Σχολείου της τῆς εἶπε, πώς, τό Σαββατοκύριακο πού μεσολάβησε πολλοί συγχωριανοί τοῦ κ. Νίκου πῆγαν στό χωράφι του καί τό ξαναφύτεψαν μέ φυτά ἀπό τά δικά τους. Ἔτσι συνήθιζαν νά κάνουν, εἶπε.

Ἦρθε τό καλοκαίρι καί ἔκλεισαν τά Σχολεῖα καί ἔφυγε γιά διακοπές. Ὅταν τό Σεπτέμβριο ἐπέστρεψε γιά τή νέα σχολική χρονιά, ρώτησε τήν κ. Ἐλευθερία, πώς πῆγε ἡ σοδειά στά καπνά.

– Πλούσια μᾶς τάδωσε ὁ Καλός Θεός! Εἶπε χαρούμενη ἐκείνη. Πολύ πλούσια! Ἐδῶ καί 20 χρόνια πού εἶμαι σ' αὐτό τό σπίτι καί δουλεύουμε ὄλοι μαζί αὐτά τά χωράφια... ἦταν ἡ πλουσιότερη σοδειά! Δόξα νᾶχει ὁ Παντοδύναμος!

Μπήκε στό σπίτι της μέ τούς λογισμούς: «**Τώρα, Θεέ μου, ξέρω σέ ποιούς χρωστᾷς καί τά δίνεις πλούσια. Μοῦ τό ἀποκάλυψες! Χρωστᾷς σέ κείνους πού ἐμπιστεύονται στήν ἀγάπη Σου. Κάνουν τό καθήκον τους, ἀφήνονται ἀμέριμνα στό Πατρικό, Παντοδύναμό Σου σχέδιο καί... περιμένουν...**».

Ὁραῖες ψυχές, ἀλήθεια, γύρω μας!

ψυχές πού ἀθόρυβα διδάσκουν παραδειγματίζουν, ἐμπνέουν!!!

Σ.Θ.Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

180
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ

10
ΘΕΣΙΟ

Σεβασμιώτατε,

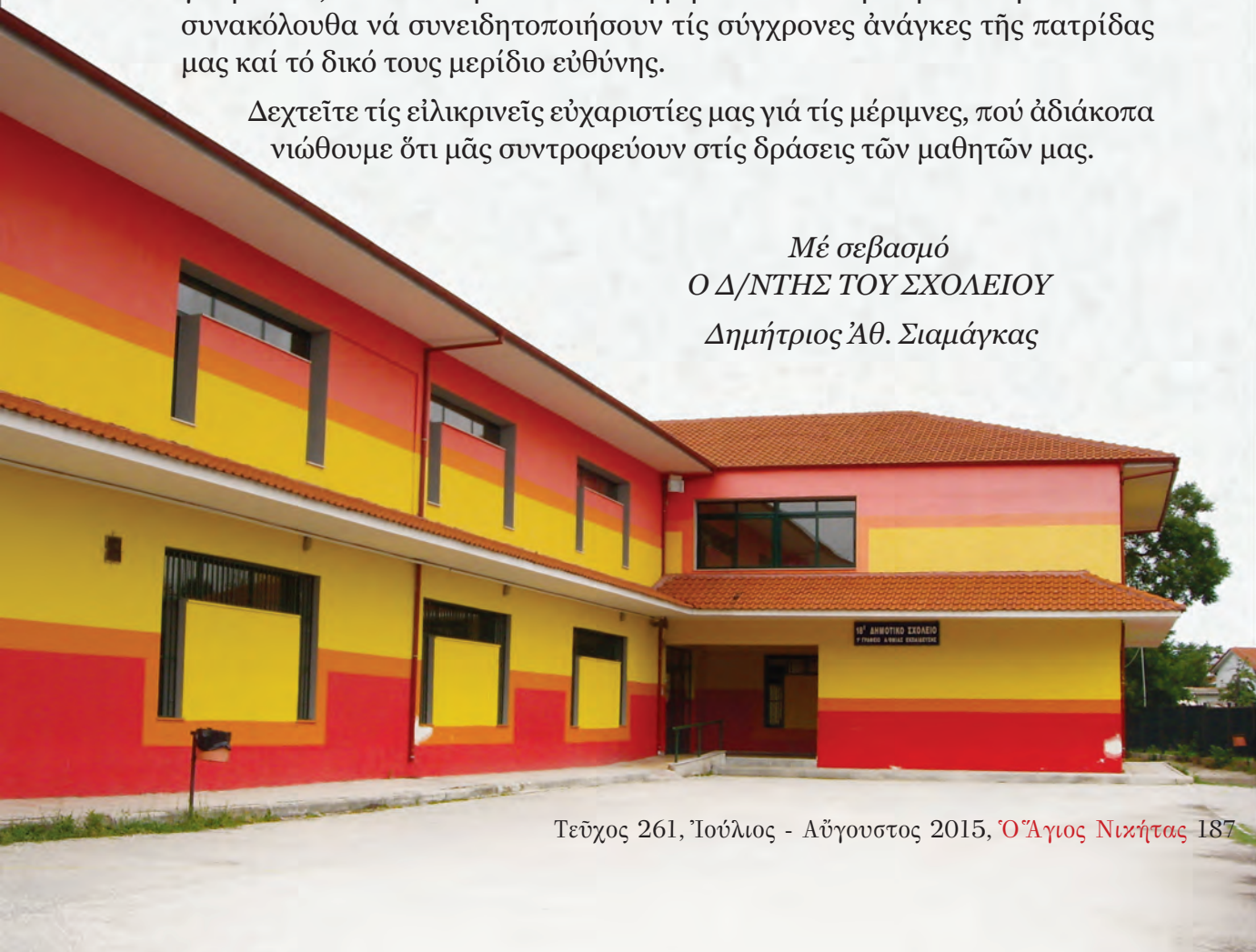
Στό Πνευματικό και Πολιτιστικό Κέντρο της Μητροπόλεώς μας την Τετάρτη 3 Ιουνίου τό παρόν διείσδυσε στό παρελθόν και συνομίλησε γιά τόν Όμιλο «ΟΡΦΕΑ» και τήν προσφορά του στό δοκιμασμένο τόπο μας.

Οί μαθητές μας, ως μάχιμοι σκαπανείς του πλούτου της τοπικής ιστορίας, εργάστηκαν συστηματικά υπέρ της ανάκλησης της λήθης μέ άοκνα γυμνάσματα της σκέψης και όρμητικά ξεσπάσματα των συναισθημάτων, μέ άποτέλεσμα νά ύψωθούν του συγκινησιακού χώρου άξιόλογες ποιότητες ήθους και άρετής.

Μέ τή συνεργιακή συγκατάθεση της ύμετέρας έξοχότητας συμβάλλατε στην ψηλάφηση άπ' τούς μαθητές μας του «μίτου της ιστορίας», ώστε νά γνωρίσουν, νά κατανοήσουν και νά έρμηνεύσουν τό πρόσφατο παρελθόν και συνακόλουθα νά συνειδητοποιήσουν τίς σύγχρονες άνάγκες της πατρίδας μας και τό δικό τους μερίδιο εϋθύνης.

Δεχτείτε τίς ειλικρινείς εϋχαριστίες μας γιά τίς μέριμνες, πού άδιάκοπα νιώθουμε ότι μάς συντροφεύουν στίς δράσεις των μαθητών μας.

Μέ σεβασμό
Ο Δ/ΝΤΗΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
Δημήτριος Άθ. Σιαμάγκας

Πύρινος στήν καρδιά καί φλογερός στήν ψέννα ἦταν ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου

Τοῦ φιλολόγου Γεωργίου Στ. Μπακιρτζῆ

Ἐπειδή φέτος τήν 13η Αὐγούστου συμπληρώνονται 50 χρόνια ἀπό τήν κοίμηση τοῦ ἀξέχαστου ἀγιογράφου καί λογοτέχνη Φώτη Κόντογλου, θεωρήσαμε χρέος μας νά ἀσχοληθοῦμε μέ αὐτόν τό μεγάλο ἄνθρωπο καί γνήσιο ὀρθόδοξο χριστιανό στό ἄρθρο πού ἀκολουθεῖ.

Ἕνας ἀληθινός ἄνθρωπος. Ἕνας ἀληθινός Ἕλληνας. Ἕνας γνήσιος χριστιανός ὁ Φώτης Κόντογλου τά συνδύαζε ὅλα αὐτά κι εἶναι νά τόν θαυμάζεις. Διαβάξεις κείμενά του κι ἀναφωνεῖς: νά ἕνας σωστός Ἑλληνορθόδοξος. Βλέπεις εἰκόνες του καί διαπιστώνεις ὅτι ὁ Θεός κινουσε τό χέρι του.

Κάποτε ὁ Ν. Καζαντζάκης τόν συνάντησε στό Μυστρᾶ νά καθαρίζει τίς τοιχογραφίες ἀπό τό ἀλάτι καί τούς σοβάδες «στόν τρισχαριτωμένο ναό τῆς Περίβλεπτος». Θαύμασε τήν ὑπομονή του, τόν προσεγμένο τρόπο τῆς δουλειᾶς του καί τή γνώση του στό ἀντικείμενο τῆς ἀποστολῆς του, γιατί δέν ἦταν δουλειά αὐτή ἀλλά θεία ἀποστολή.

Κάποια στιγμή πῆρε τό μολύβι κι ἔγραψε στό χαρτί: «Τά μάτια του λάμπουνε εὐχαριστημένα, γιατί ξέρεي πῶς ἐκτελεῖ τό χρέος

του· καί τά χέρια του εἶναι γεμάτα ἀνυπομονησία καί δύναμη. Πάλεψε πολύ στή ζωή του, πόνεσε, μέ τά ἐφήμερα δέν μπόρεσαν νά τόν λυγίσουν· πῶς νά λυγίσουν ἕνα ἄνθρωπο πού πιστεῖε στό Θεό; Κι ὅταν τόν παρασφίξει ἡ πίκρα, ἀρχινάει καί ψέλνει θριαμβευτικά ἕνα τροπάρη: Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια ... Ἦ: σιγησάτω πᾶσα σάρξ βροτεία... Κι ἡ πίκρα ξορκίζεται, καί ἡ γῆς μετατοπίζεται, κι ὁ Κόντογλου μέ τό καφέ παλτό του, μέ τά σγουρά μαλλιά του, μέ τά μεγάλα του μάτια μπαίνει ὀλάκερος στόν Παράδεισο»!

Κάποια στιγμή πού μέ προσοχή ἔβλεπε μέ θαυμασμό τή δουλειά τοῦ Φώτη Κόντογλου ἕνας γίγαντας παπᾶς ὁ παπα-Παναγιώτης, σπάνιος τύπος, ὅλο δύναμη, ὀραματισμό, φρεσκάδα μυαλοῦ καί ψυχική λεβεντιά» τούς πλησίασε κι ἄρχισε κουβέντα μαζί τους. Εἶπε πολλά ὁ παπα-Παναγιώτης γιά τήν καταγωγή του ἀπό τόν Πόντο, γιά τίς περιπέτειές του, ἔδωσε συμβουλές στό νεαρό Φώτη ὡς καλός ψάλτης πού ἦταν, καί ξαφνικά στράφηκε πρὸς τό Ν. Καζαντζάκη καί δείχνοντας τόν Κόντογλου εἶπε: «Τόν βλέπεις τοῦτον; Αὐτός δέν

ἔχει μονάχα ἐδῶ φωνή (καί μοῦ δείχνει τό λαρύγγι), ἔχει καί ἐδῶ φωνή! (καί μοῦ δείχνει τό κεφάλι). Αὐτό εἶναι τό τέλειο! Ἄλλοι ἔχουν φωνή μονάχα στό λαρύγγι - τί νά τοὺς κάμεις; Αὐτοὶ μποροῦν, μποροῦν, μὰ δέν ξέρουν. Ἄλλοι πάλι ἔχουν φωνή μονάχα στό μυαλό. Αὐτοὶ ξέρουν, ξέρουν οἱ κακόμοιροι, μὰ δέν μποροῦν. Χαρά σ' ἐκείνους πού ἔχουν φωνή καί στό μυαλό καί στό λαρύγγι»².

Νά προσθέσουμε ἐμεῖς κι ἓνα ἄλλο στοιχεῖο, σπάνιο καί πολύτιμο, ὅπως ἐξάγουμε ἀπό τά γραπτά του ἦταν ἡ εὐσέβεια καί ἡ ταπεινότητά του.

«Χρυσά χέρια καί πολλά χαρίσματα μοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος. Δέν τά μεταχειρίσθηκα γιά νά ἀποκτήσω ὑλικά ἀγαθὰ, μήτε χρήματα, μήτε δόξα, μήτε κανενός εἴδους καλοπέραση. Τά μεταχειρίσθηκα πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου καί τῆς Ὁρθόδοξίας του (...) κι ὅλο πού εἶχα ἓνα ὄνομα καί πολλούς θαυμαστές, ποτέ δέν τά μεταχειρίσθηκα γιά ὠφέλειά μου, τόσο, ὥστε ν' ἀποροῦν οἱ γνωστοί μου κι οἱ ξένοι. Ἦμωνα προσηλωμένος στό ἔργο πού ἔβαλα γιά τό σκοπό μου, καί στόν σκληρό ἀγῶνα γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη μας. Γιά τοῦτο τυραννιστήκαμε καί τυραννιόμαστε στή ζωή μας. Φτωχός ἐγώ, φτωχά καί τά παιδιά μας. Βιοπάλη σκληρή»³.

Ὅταν ἐκοιμήθη 13 Αὐγούστου 1965 ὁ πνευματικός του πατέρας, ὁ πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος ἔγραψε: «Απολέσαμεν ἓν πνευματικόν κεφάλαιον. Ἐστερή-

θημεν ἑνός στρατιώτου τοῦ Χριστοῦ μέ ψῆφον Ἡλιοῦ. Ἦτο πύρινος εἰς τήν καρδίαν, φλογερός εἰς τήν πένναν, ἀπαράμιλλος εἰς τόν χρωστήρα. Ἡ ἀναχώρησίς του ἐκ τῶν προσκαίρων εἰς τὰ ἀεὶ διαμένοντα ἀφήκε μέγα κενόν, δυσαναπλήρωτον εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τήν Ἑλλάδα»⁴.

Αὐτά τά χαρίσματα εἶχε ὁ Φώτης Κόντογλου, αὐτά τά τάλαντα τοῦ χάρισε ὁ Θεός καί τά καλλιέργησε καί τά ἀξιοποίησε πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ὠφέλεια πνευματική τῶν ἀνθρώπων.

Νά εὐχηθοῦμε νά τά διαθέτουν οἱ συμπαθεῖς ψάλτες μας καί οἱ ἀγιογράφοι μας. Ὅσοι τά διαθέτουν μᾶς βοηθοῦν, ὥστε νά ξεγνοῦμε τίς σκοτοῦρες τῆς καθημερινότητας, νά καταनुσσομαστε, νά παίρνομε δύναμη γιά τή συνέχιση τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνα καί τῆς δύσκολης καθημερινῆς βιοπάλης. Νά τό κάνουμε θέμα τῆς καθημερινῆς προσευχῆς μας.

1. Ν. Καζαντζάκη «Ταξιδεύοντας», σ. 293, Ἀθήνα 1970.

2. Αὐτόθι, σσ. 299-300.

3. «Ἐνδιαφέρον κείμενα ἀειμνήστων Φωτίου Κόντογλου καί γέροντα Φιλοθέου Ζερβάκου», Ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξου Κυψέλης», Θεσ/νίκη 2005, σ. 9.

4. Αὐτόθι, σ. 11.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΑ

Έκδρομή Παιδικής Όρχηστρας-Χορωδίας

Μία ημερήσια έκδρομή για τὰ παιδιά τοῦ Συλλόγου «Παιδική ὀρχήστρα-χορωδία τῆς Ι.Μ.Σ.Ν.» ἦταν τὸ δῶρο τοῦ Μητροπολίτη μας γιὰ τίς ὑπέροχες ἐμφανίσεις τους στίς διάφορες ἐκδηλώσεις καί ιδιαίτερα στή συναυλία μας πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου μας.

Ξεκινήσαμε μὲ ἐκκλησιασμό τὴν Κυριακὴ 14 Ἰουνίου στὴν ἀδελφότητα «Λυδία» στὴν Ἀσπροβάλλα, ὅπου καί μᾶς περιποιήθηκαν μὲ πολλὴ ἀγάπη μετὰ τὴ θεία Λειτουργία μὲ κέρασματα ὑλικά ἀλλὰ καί πνευματικά. Μᾶς συγκίνησαν, τοὺς εὐχαριστοῦμε ιδιαίτερος.

Ἀμέσως μετὰ πήγαμε στὴν κατασκήνωση μπροστὰ στὴ θάλασσα τοῦ Ε.Τζιῶνη γιὰ παιχνίδι, χαλάρωση, φαγητό μέσα σ' ἓνα ἐξαιρετικὰ φροντισμένο περιβάλλον.

Στὴ συνέχεια πήραμε τὴν ἀνηφοριὰ γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὰ Κερδύλια ὅπου μᾶς περίμεναν μὲ τὸ καθιερωμένο λουκουμάκι καί μὲ πολλὴ ἀγάπη. Ὁ πατὴρ Ἀλέξιος μίλησε στὰ παιδιά μας μὲ χαρὰ, σύντομα καί καρδιακά.

Συνεχίσαμε τὴν ἀνηφοριὰ γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ Μνημεῖο στὴν κορυφὴ, τὸ Μνημεῖο πού θυμίζει τὸ ὀλοκαύτωμα τῶν Κερδυλίων τὴν τραγικὴ ἐκείνη ἡμέρα τοῦ 1941. Ὁ πατὴρ Μιχάλης, ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ Κερδυλίων ἦταν ἐκεῖ, μᾶς ἐνημέρωσε γιὰ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, μᾶς συγκίνησε, μᾶς τόνωσε τὴν ἱστορικὴ μας μνήμη καί μετὰ τὸν ἔσπερινό καί τὸ ὑπέροχο κέρασμα πήραμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γεμάτοι εὐχαριστίες στοὺς ἀνθρώπους πού μᾶς φρόντισαν καί στὸν Ἐπίσκοπό μας γι' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ-δῶρο.

Τὴν Κυριακὴ, 24 Μαΐου, στίς 7 τὸ ἀπόγευμα στὸν παλαιὸ «Ὀρφέα», πού τώρα εἶναι πολιτιστικὸ κέντρο τῆς Μητροπόλεώς μας, ἔγινε ἡ καθιερωμένη μουσικὴ ἐκδήλωση γιὰ τὸ τέλος τῆς φετεινῆς σχολικῆς περιόδου ἀπὸ τὴν Παιδικὴ ὀρχήστρα-χορωδία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτας.

Τὰ παιδιά σέ ἀτομικὲς ἐμφανίσεις σέ διάφορα ὄργανα -πιάνο-ἀρμόνιο-κιθάρα-ἀκορντεόν παρουσίασαν τὴν πρόοδο στίς μουσικὲς τους σπουδές.

Τὰ χαρήκαμε καί σέ ὁμαδικὲς ἐμφανίσεις - ἑπτὰ κιθάρες - τρία ἀκορντεόν καί ἄλλα.

Στὸ τέλος ἡ χορωδία μας μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς μᾶς ἔφρανε μελωδικὰ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀπόδοση ὁμορφῶν τραγουδιῶν.

Ὁ Ἐπίσκοπός μας ἦταν ἐκεῖ, ὅπως καί πλῆθος κόσμου, γιὰ νὰ χαρεῖ τὰ παιδιά καί τὸ ἔργο πού ἐπιτελεῖται ἀθόρυβα καί οὐσιαστικά μὲ τοὺς καλοὺς δασκάλους καί τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες σ' ὅλη αὐτὴ τὴ δράση τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἐδωσε τὴν εὐχὴ του καί τίς εὐλογίες του καί εὐχηθήκαμε «καλὸ καλοκαίρι» καί «τοῦ χρόνου» μὲ πολὺ χειροκρότημα καί χαρούμενη διάθεση.

Ἡμερήσια Προσκυνηματικὴ Έκδρομή

Τὸ Σάββατο, 20 Ἰουνίου 2015, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τίς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Θεολόγου, ἡ ἐνορία τοῦ Ἱ. Μ. Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών πραγματοποίησε μονοήμερη προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ σέ ἱερά προσκυνηματα τοῦ Νομοῦ Ἐβρου. Ἡ ἐκκίνηση ἔγινε τὸ πρωὶ στίς 6 π.μ. ἀπὸ τὴν πλατεία Ἐλευθερίας, μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν προϊστάμενο τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ πρωτοπρεσβύτερο π. Ἀνδρέα Βογιατζῆ.

Μετὰ ἀπὸ μιὰ στάση γιὰ καφέ, μέσω τῆς Ἑγνατίας Ὀδοῦ, ἔφτασαν γύρω στίς 11 π.μ. στὸν πρῶτο προορισμό, πού ἦταν ἡ Ἱερά Μονὴ Παναγίας Πορταΐτισσας Κορνοφωλιάς Σουφλίου.

Ἡ Μονὴ εἶναι Μετόχι τῆς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους. Τὸ πότε ιδρύθηκε εἶναι ἄγνωστο. Πάντως βέβαιες πληροφορίες ἔχουμε ἀπὸ τὸν 18ο αἰῶνα, ὅποτε παρα-

χωρήθηκε ανεπίσημα στη Μονή Ίβήρων. Από τό 1980 έχει εγκατασταθεί γυναικεία αδελφότητα μοναχών, πού τηρεί τό τυπικό της μονής Ίβήρων. Μέ ευλάβεια προσκύνησαν τήν θαυματουργή εικόνα της Παναγίας, ή όποία είναι πιστό αντίγραφο της πρωτότυπης εικόνας της Παναγίας της Πορταϊτισσας της Μονής Ίβήρων. Στή συνέχεια, μετά από μικρή δέηση προς τόν Τριαδικό Θεό και τήν Παναγία από τόν π. Άνδρέα όλοι οί προσκυνητές μέ κατάνυξη και ιερό δέος ασπάσθηκαν τεμάχιο ιεροῦ λειψάνου (τό δεξί πόδι) τοῦ Ίερομάρτυρος Αγίου Χαραλάμπους.

Γεμάτοι από τή Χάρη της Παναγίας και τοῦ Αγίου Χαραλάμπους ξεκίνησαν για τό δεύτερο προσκύνημα, πού ήταν ή **Ίερά Μονή Παναγίας Κοσμοσώτηρας**. Η Βυζαντινή αὐτή Μονή (Ίερός Προσκυνηματικός Ναός σήμερα) της Παναγίας Κοσμοσώτηρας βρίσκεται στην κομόπολη τῶν Φερρών, πού κατά πολλούς είναι μιά μικρογραφία της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως. Χτίστηκε τό 1152 μ.Χ. από τό μοναχό Ίσαάκιο Κομνηνό, γιό τοῦ Ἀλεξίου Α΄ Κομνηνοῦ. Ο ἀρχιτεκτονικός τύπος είναι σταυροειδής μέ τροῦλο. Σώζονται ἐλάχιστες ἀγιογραφίες.

Η Παναγία ή Κοσμοσώτηρα, πού γιορτάζει τό Δεκαπενταῦγουστο, ἀποτελεῖ τό θρησκευτικό σύμβολο της Θράκης. Έχει ἀνακηρυχθεῖ προστάτιδα τῶν ἀπανταχοῦ Θρακιωτῶν και τό παγκόσμιο προσκυνηματικό τους κέντρο. Μετά από σχετική ξενάγηση ἀπό ὑπεύθυνο τοῦ Ναοῦ, ἀναχώρησαν για τήν Ἀλεξανδρούπολη μέ σκοπό νά ἐπισκεφθοῦν τό ἐκκλησιαστικό μουσεῖο της Ίερας Μητροπόλεως. Τό μουσεῖο στεγάζεται σ' ἕνα κτίριο δύο ὀρόφων (πρώην Δημοτικό Σχολεῖο) και περιλαμβάνει πλούσιο ἐκκλησιαστικό ὑλικό, Εἰκόνες, Ίερά ἄμφια, Ίερά σκεῦη, παλαιά ἐκκλησιαστικά βιβλία κ.ἄ.

Τό ἀπόγευμα ἐπισκέφθηκαν τό τρίτο προσκύνημα, τήν Ίερά Μονή Κοιμήσεως

της Θεοτόκου, τήν «**Παναγία τοῦ Ἐβρου**», ὅπως τήν ἀποκαλοῦν. Τό Καθολικό της Μονής θεμελιώθηκε τό 1978 ἀπό τόν τότε Μητροπολίτη Ἄνθιμο, νῦν Μητροπολίτη Θεσ/νίκης. Οἱ πρώτες μοναχές ἐγκαταστάθηκαν τό 1983.

Οἱ Ἐνορίτες τῶν Ταξιαρχῶν Σερρών ἀφοῦ προσκύνησαν τήν Ἐφέστιο Εἰκόνα της Παναγίας, παρακολούθησαν τόν Ἑσπερινό και μετά ἀπό λίγη ἀνάπαυση ἀναχώρησαν για τίς Σέρρες εὐχαριστώντας τόν Ἅγιο Θεό πού τούς δώρισε ὅλες αὐτές τίς πνευματικές τροφές στά διάφορα προσκυνήματα πού εἶχαν ἐπισκεφθεῖ. Νωρίς τό βράδυ και μέ τήν εὐχή ν' ἀκολουθήσει κι ἄλλη παρόμοια εὐκαιρία για πνευματική στήριξη, ἔφτασαν στίς Σέρρες.

Α.Γ.Κ.

Χειροθεσία Ἀναγνώστου

Τήν Τρίτη, 30 Ἰουνίου, κατά τήν πανηγυρική θεία Λειτουργία πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, στόν πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων Σερρών, χειροθέτησε

σέ Ἀναγνώστη τόν μαθητή της Β΄ τάξεως Γυμνασίου, Σταῦρο-Ἀπόστολο Τοῖτο.

Νέοι ἀπό τήν Ἱ. Μ. Ναζαρέτ στήν Ἱ. Μ. Σερρών

Ἐπίσκεψη ἐκπαιδευτικοῦ χαρακτήρα στήν Ίερά Μητρόπολή μας πραγματοποιήσε για τρίτη χρονιά φέτος, μέρος της χριστιανικής νεολαίας της Ίερας Μητροπόλεως Ναζαρέτ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ.

Θεοφίλου καί τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Ναζαρέτ.

Οἱ 42 νέοι καί νέες, συνοδευόμενοι ἀπό τόν Σεβ. Ναζαρέτ κ. Κυριακό ἀφίχθησαν ἀπό τήν Ἁγία Γῆ τό πρωί τῆς Πέμπτης, 2 Ἰουλίου, στό ἀεροδρόμιο «Μακεδονία» τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκε καί τοὺς καλωσόρισε ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου, κλιμάκιο κληρικῶν τῆς Μητροπόλεως.

Μετά τήν ἐπιβίβαση στό πούλμαν, καί τήν πρώτη γνωριμία μέ τήν ὁμορφή πόλη τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ομάδα τῶν νέων κατευθύνθηκε στίς κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις τῆς Χρυσοπηγῆς Σερρών.

Τά παιδιά ἐντάχθηκαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή στό κατασκηνωτικό πρόγραμμα, χάρηκαν τίς ὁμορφιές τοῦ τόπου μας, γνώρισαν ἀπό κοντά τά ἦθη, τά ἔθιμα, τόν πολιτισμό καί τήν πατροπαράδοτη ἑλληνική φιλοξενία.

Τό Σάββατο, 4 Ἰουλίου τό μεσημέρι, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, ἐπισκέφθηκε τόν Σεβ. Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακό καί τά παιδιά στίς κατασκηνώσεις τῆς Χρυσοπηγῆς ὅπου εἶχε τήν εὐκαιρία νά συνομιλήσει μαζί τους καί νά τοὺς καλωσορίσει στήν ὁμορφή ἐπαρχία μας.

Οἱ νέοι, μετά τήν τράπεζα καί τό ψυχαγωγικό πρόγραμμα πού παρουσίασαν, εὐχαρίστησαν τόν Σεβασμιώτατο γιά τήν ἐγκάρδια, πατρική καί τιμητική φιλοξενία πού τοὺς προσέφερε κατά τήν ἐδῶ ἐπίσκεψή τους, καί τοῦ εὐχήθηκαν ὁ Θεός νά τοῦ χαρίζει δύναμη καί πολλά χρόνια γιά νά διακονεῖ τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος τοῦ προσέφεραν δῶρο ἀναμνηστικό ἀπό τήν Ἁγία πόλη Ναζαρέτ.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τό πρόγραμμα πε-

ριελάμβανε περιήγηση στήν πόλη τῶν Σερρών καί στό παλαιάτο ἱστορικό μοναστήρι τοῦ 13ου αἰῶνα πού εἶναι ἀφιερωμένο στόν μείζονα τῶν προφητῶν, τόν Τίμιο Πρόδρομο, ὅπου ἡ ομάδα τῶν νέων ἔτυχε ἐγκάρδιας φιλοξενίας.

Τήν Κυριακή, 5 Ἰουλίου, τό πρόγραμμα περιελάμβανε θεία Λειτουργία καί τό ἀπόγευμα ἐπίσκεψη στήν Ἱ. Μ. Πρ. Ἡλιοῦ.

Οἱ φιλοξενούμενοι ὀρθόδοξοι νέοι ἀπό τήν ἐπίγεια πατρίδα τοῦ Κυρίου μας, τῆ Ναζαρέτ, ἔμειναν στήν Ἱ. Μητροπόλῃ μας, ὡς τήν Τετάρτη, 8 Ἰουλίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος στό Πλατύ Ἡμαθίας, στή Νάξο καί στό Λαγκαδά

• Τό Σάββατο, 11 Ἰουλίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, μετέβη στό Πλατύ Ἡμαθίας, παραμονή τῆς ἑορτῆς τοῦ ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου, ὅπου μέ μεγαλοπρέπεια τελέστηκαν οἱ λατρευτικές ἐκδηλώσεις γιά τόν πρώτο ἑορτασμό, τοῦ ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἁγιορείτου. Στόν πανηγυρικό ἀρχιερατικό Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος πλαισιούμενος ἀπό πλειάδα κληρικῶν. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στήν πρόσφατη ἀγιοκατάταξη τοῦ ὁσίου Παΐσιου ἀπό τήν Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδο τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, πού γέμισε χαρά καί ἐλπίδα σέ ὁλόκληρη τήν Ὁρθοδοξία.

• Τό διήμερο, 13 καί 14 Ἰουλίου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος, μετέβη στή Νάξο, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου καί ἔλαβε μέρος στίς λατρευτικές ἐκδηλώσεις πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Νικοδήμου. Τῆ Δευτέρα, 13 Ἰουλίου, ἔλαβε μέρος στόν πολυαρχιερατικό Ἑσπερινό στόν

πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικοδήμου Νάξου καί τήν Τρίτη, 14 Ἰουλίου, συμμετεῖχε στό πολυαρχιερατικό συλλεΐτουργο στή θεία Λειτουργία. Μετά τό μεθέορτο

Ἐσπερινό ἀκολούθησε λιτανεία τῆς ἱεῤῥᾶς εἰκόνας στό λιμάνι τῆς Νάξου ὅπου ἐνώπιον χιλιάδων πιστῶν μίλησε ἐπικαίρως ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κατόπιν παρακλήσεως τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου κ. Καλλινίκου.

• Τήν Κυριακή, 26 Ἰουλίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, μετέβη στό Λαγκαδά, προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Ἰωάννου,

μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς πολιοῦχου καί προστάτου τῆς πόλεως Λαγκαδά, ἁγίας ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς. Κατά τή θεία Λειτουργία πού τελέσθηκε στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναό Ἁγίας Παρασκευῆς προεξῆρχε στό Ἀρχιερατικό Συλλεΐτουργο, συλλειτουργούντων τῶν θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Θερωῶν κ. Δημητρίου, ὁ ὁποῖος καί χορο-

στάτησε στόν Ὅρθρο, Μεθώνης κ. Κλήμεντος καί τοῦ ἐπιχώριου Μητροπολίτου Λαγκαδά, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννου.

Στή διάρκεια τοῦ πανηγυρικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συλλεΐτουργοῦ, στόν γεμάτο ἀπό πλῆθος πιστῶν Ἱ. Ναό τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος, ὁ ὁποῖος μέ τή χρυσοστόμεια εὐγλωττία πού τόν χαρακτηρίζει, ἀναφέρθηκε ἐκτενῶς στήν σημασία τῆς τιμῆς τῶν ἁγίων καί τῶν μαρτύρων στήν Ἐκκλησία, τονίζοντας ὅτι τό παράδειγμα τῆς βιωτῆς τους, πρέπει νά ἀποτελεῖ ὁδηγό στή ζωή τοῦ κάθε χριστιανοῦ.

Ἡ τιμία κάρα τῆς ἁγίας Παρασκευῆς στίς Σέρρες

Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα καί σέ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς ἀνάτασης, ἡ Ἱερά Ἄνδρῶα Μονή τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρών, ὑποδέχθηκε τήν Τετάρτη, 22 Ἰουλίου, τμημα τῆς τιμίας κάρας τῆς ἁγίας ὀσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς, πού φυλάσσεται στήν Ἱερά Μονή Κοιμ. Θεοτόκου Μακρουμάλλης τῆς Ἱεῤῥᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος.

Τό ἱερό θησαύρισμα μετέφερε ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Ἰάκωβος, Ἡγούμενος τῆς ὡς ἄνω Ἱεῤῥᾶς Μονῆς, τό ὁποῖο ὑποδέχθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, σύμπασα ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱεῤῥᾶς Μονῆς, κληρικοί τῆς Ἱεῤῥᾶς Μητροπόλεως μας καθώς καί πλῆθος πιστῶν τῆς εὐρύτερης περιοχῆς πού πανδήμως προσῆλθαν νά προσκυνήσουν καί νά λάβουν τήν χάρη τῆς ἁγίας.

Στή σύντομη προσλαλιά του, κατά τήν διάρκεια τῆς δοξολογίας, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε θεολογικῶς στή σημασία τῆς τιμῆς τῶν ἱεῤῥῶν λειψάνων, τά ὁποῖα εἶναι παρεκτικά στούς πιστούς τῆς θείας χάριτος. Ἀναφερόμενος στήν εὐλογητή ἔλευση τῆς Τιμίας Κάρας, ἀπευθύνθηκε στούς πιστούς πού εἶχαν κατα-

κλύσει τό Καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παροτρύνοντάς τους νά ἐπωφεληθοῦν ἀπό αὐτή τήν πνευματική “ὄαση” δροσιᾶς πού προσφέρει ἡ μητέρα μας Ἐκκλησία μέσα στόν “καύσωνα” τῶν ἡμερῶν. Δέν παρέλειψε ἐπίσης νά εὐχαριστήσῃ ἐγκαρδίως τό Σεβ. Μητρο-

πολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, γιά τήν ἄδεια καί εὐλογία τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἱεροῦ λειψάνου στήν πόλη τῶν Σερωῶν.

Στή συνέχεια τελέσθηκε Μέγας Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχῃ μας καί κατόπιν ἡ ἱερά παράκληση στήν ἀγία Παρασκευή.

Ἡ χαριτόβρυτος κἀρα τῆς ἀγίας Παρασκευῆς παρέμεινε γιά προσκύνηση στήν Ἱερά Μονή ἕως καί τή Δευτέρα, 27 Ἰουλίου, ἐνῶ κατά τήν διάρκεια τῆς παραμονῆς τῆς πραγματοποιοῦνταν καθημερινά ἱερές Ἀκολουθίες πρὸς ἀγιασμό καί πνευματική ἐνίσχυση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος στὶς Κατασκηνώσεις

Τὴν κατασκηνώση τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Γονέων «Ἡ Χριστιανικὴ Ἀγω-

γή» (Γ.Ε.Χ.Α.) καθὼς καί αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας,

πού βρίσκονται στήν καταπράσινη τοποθεσία τῆς Χρυσοπηγῆς, ἐπισκέφθηκε τό Σάββατο, 25 Ἰουλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος. Ὁ Σεβασμιώτατος, ὅπως κάθε φορὰ, ἔγινε δεκτὸς μὲ πολύ σεβασμὸ καί μεγάλη χαρὰ ἀπὸ τὰ

παιδιά πού φιλοξενούνται και στίς δύο κατασκηνώσεις, από τούς πνευματικούς υπευθύνους τών κατασκηνώσεων, Αρχιμ. π. Ανδρέα Γκουζούνη και Πρωτοπρ. π. Χρήστο Μάνθο αντίστοιχα, από τούς άρχηγούς, τά στελέχη, καθώς και από τούς έθελοντές και έθελόντριες μέ τήν βοήθεια τών όποίων λειτουργοῦν οί κατασκηνώσεις.

Κατά τή διάρκεια αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἀναστροφῆς τών έλπιδοφόρων βλαστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τό Σεβ. Ποιμενάρχη μας, ἀναπτύχθηκε μία ἐποικοδομητική συζήτηση σέ κλίμα ιδιαίτέρως ἐγκάρδιο.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε τά παιδιά γιά τήν παρουσία τους στήν μεγάλη ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας, προτρέποντάς τα νά παραμείνουν κοντά της καί δι' αὐτῆς κοντά στόν Χριστό, πού ἀσφαλίζει καί φωτίζει τή νεότητα. Τά προέτρεψε ἐπίσης νά χαροῦν τήν ἀναστροφή τών ἡμερῶν καί ὅσα πνευματικά καί ὠφέλιμα, προσφέρει ἡ ζωή τῆς κατασκήνωσης. Συνεχάρη τούς γονεῖς πού ἐμπιστεύονται τά παιδιά τους στήν κοινή Μητέρα ὄλων μας Ἐκκλησία καί δέν παρέλειψε νά συμβουλεύσει τά παιδιά πού ἀγαποῦν τόν Χριστό νά πορεύονται στή ζωή μέ ὁδηγό τήν ἀθάνατη ἀλήθειά Του καί νά ἀποφεύγουν τή συμπόρευση μέ τίς πρόσκαιρες καί ἐπιζήμιες γοητείες τοῦ κόσμου.

Οἱ κατασκηνωτές μέ τή σειρά τους, μέσα σέ κλίμα ἀπλότητος καί χαρᾶς, ἔψαλλαν ἐκκλησιαστικούς ὕμνους καί τραγούδησαν νεανικά χριστιανικά τραγούδια στό Σεβασμιώτατο καί τή συνοδεία του, ἐπιτυχάνοντας ἔτσι νά μεταδώσουν στους παρισταμένους μία γεύση τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος, εὐλόγησε πατρικῶς τά «χρυσά νιάτα» τῆς Ἐκκλησίας, εὐχήθηκε καλό υπόλοιπο καλοκαιριοῦ καί διένειμε σέ ὅλους εὐλογίες καί γλυκίσματα.

Ἡ ἑορτή τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς στό Ψυχικό

Μέ κατάνυξη καί μεγαλοπρέπεια ἔγινε ἡ ἑορτή τῆς ἁγίας Παρασκευῆς στό ὁμορφο παρεκκλήσιο στό χωριό Ψυχικό. Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 25 Ἰουλίου, μέ πλῆθος κόσμου τελέστηκε ὁ πανηγυ-

ρικός ἑσπερινός καί ἡ ἀρτοκλασία ἐνῶ ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε ἡ πανηγυρική θεία Λειτουργία.

Ἡ ἑορτή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στήν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα ἑορτάσθηκε καί ἐφέτος τό «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ», ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας μας καί στήν τοπική μας Ἐκκλησία καί εἰδικά στήν ὁμώνυμη ἐνορία τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν πού τιμᾶται στό σεπτό ὄνομά Της.

Τήν παραμονή, Παρασκευή 14 Αὐγούστου 2015, τελέσθηκε ὁ μέγας Ἀρχιερατικός Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας, καθώς καί ἱερό, ἐπίκαιρο κήρυγμα ἀπό τόν Σεβασμιώτατο κ. Θεολόγο.

Νωρίτερα καί ἐνώπιον τοῦ στολισμένου μέ ἄνθη ἐπιταφίου τῆς Θεοτόκου ἐψάλησαν τά ἐγκώμια

πρός την Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη λιτάνευση τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου, τῆς ἐπουράνιας Μητέρας μας, στήν ὁποία συμμετείχαν πλήθη πιστῶν καί προσκυνητῶν πού προσήλθαν καί ἐφέτος γιά νά ανάψουν τό κερι τῆς εὐλαβείας τους, νά πραγματοποιήσουν τό τάμα τους καί νά ἀσπασθοῦν τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, τήν ὁποία στόλισαν μέ τά ἄνθη τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ἀγάπης τους.

Τό πρωί τοῦ Σαββάτου, 15 Αὐγούστου, τελέσθηκε ἡ λαμπρή Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Στίς εὐλογημένες καί ἅγιες στιγμές τῆς λειτουργικῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, προστέθηκε καί ἡ χαρά τῆς εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονίας τοῦ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως π. Νεκταρίου Καϊμακάμη, τόν ὁποῖο ὁ Σεβα-

σιμώτατος λίγο πρῖν τήν ἀπόλυση τῆς Θείας Λειτουργίας, προχέρισε σέ Ἀρχιμανδρίτη. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένευσε ἐπίσης τό ὄφικιο τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου στόν ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ π. Χρυσόστομο

Λουκάγκο καθώς ἐπίσης καί τοῦ Πνευματικοῦ στόν π. Παναγιώτη Καραμβαλάση ἐφημέριο τοῦ ἰδίου Ναοῦ.

Σέ ὅλους εὐχήθηκε πατρικῶς, κάθε εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό ἔργο τους καί ἐπικαλέσθηκε τήν κραταιά προστασία τῆς Παναγίας μας στή ζωή καί τήν διακονία τους στόν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου.

Ἐπαίνεσε ἐπίσης τίς φιλότιμες προσπάθειες τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ, Ἀρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Παλιούρα καί τῶν συνεργατῶν του, κληρικῶν καί λαϊκῶν γιά τήν ἄριστη προετοιμασία τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως. Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας παρετέθη τό παραδοσιακό ἐόρτιο κέρασμα στήν αἴθουσα τοῦ Ἱ. Ναοῦ, κατά τήν διάρκεια τοῦ ὁποῦ οἱ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τούς παρευρισκομένους καί ἔδωσε τίς εὐχές του τόσο στούς κληρικούς ὅσο καί στούς πιστούς πού συμμετεῖχαν πανδήμως στήν ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Διοικητικές ἀλλαγές στήν Μητρόπολή μας

Τήν Δευτέρα, 17 Αὐγούστου, πραγματοποιήθηκε Σύναξη τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου στήν αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, στό Ἐπισκοπεῖο. Στή Σύναξη, μετά τήν καθιερωμένη προσευχή ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, ἀναφέρθηκε στήν ἀναδιάρθρωση τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, καθώς ἐπίσης καί στίς νέες Διοικητικές ἀλλαγές.

Στήν θέση τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ἡ ὁποία παρέμεινε κενή τά τελευταῖα 28 χρόνια, ὁ Σεβασμιώτατος διόρισε, τόν μέχρι τώρα Διευθυντή τοῦ ἰδιατέρου Μητροπολιτικοῦ Γραφείου Πανος. Ἀρχιμανδρίτη π. Γαβριήλ Παλιούρα, τόν ὁποῖο παρουσίασε στή μνηαία ἱερατική αὐτή Σύναξη καί τοῦ εὐχήθηκε γιά τή νέα διακονία του πλούσια τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης, στή θέση τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἰδιατέρου Γραφείου τοῦ Σεβασμιωτάτου μέ ἀπόφαση τοῦ Μητροπολίτου, ὀρίσθηκε ὁ Πανος. Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Καϊμακάμης.

**Ἀπόδοση ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου στήν Ἱ. Μητρόπολή μας**
Τήν Κυριακή, 23 Αὐγούστου, ἀπόδοση

τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγύριζε ὁ Ἱ. Ναός Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Σεργῶν.

Τό Σάββατο, παραμονή τῆς ἐορτῆς, τελέσθηκε πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἐσπερινός στόν ὁποῖο χοροστάτησε καί κήρυξε τό θεῖο λόγο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος.

Τήν Κυριακή, τελέσθηκε πανηγυρική θεία Λειτουργία στήν ὁποία προεξῆρχε ὁ Σεπτός Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος. Στό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας τέλεσε τήν χειροθεσία πνευματικοῦ - ἐξομολόγου στόν ἐφημέριο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Αἰδес. Πρωτ/ρο Εὐστράτιο Καρατσούλη.

Ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου Φανουρίου στίς Σέρρες

Μέ λαμπρότητα καί μεγάλη συμμετοχή χριστιανῶν, ἐορτάστηκε καί ἐφέτος, στίς Σέρρες καί συγκεκριμένα στόν Ἱερό Ἐνοριακό Ναό Ἁγίων Ἀντωνίου καί Μαρτίνης, ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς καί θαυματουργοῦ.

Τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς, Τετάρτη 26 Αὐγούστου 2015 τό ἀπόγευμα, ἐψάλη ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἀρχιερατικός Ἐσπερινός, στόν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος πλαισιούμενος ἀπό κληρικούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἐντυπωσιακή ἐπίσης ὑπῆρξε καί ἡ συμπροσευχητική παρουσία τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἐντός καί ἐκτός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου κατά ἀρχαῖο ἔθος, ἐορτάζεται ὄλως ἰδιαίτερος ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Φανουρίου.

Κατά τήν ψαλμωδία τῶν ἀπολυτικίων, σχηματίστηκε μικρή λιτανευτική πομπή, ἡ ὁποία κατέληξε στόν αὐλαιο χῶρο Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ τέλεσε τήν ἀκολουθία τῆς ἀρτοκλασίας, ἀνέγνωσε καί τήν προβλεπόμενη εὐχή τοῦ Ἁγίου Φανουρίου καί εὐλόγησε τίς «Φανουρόπιτες» πού παρασκεύασε καί προσκόμισε ἡ

ἀναρίθμητη στρατιά τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Τέλος, ὁ Σεβασμώτατος εὐχήθηκε χρόνια πολλά καί εὐλογημένα στό πλῆθος τῶν παρευρισκομένων πιστῶν, πού προσήλθαν καί ἐφέτος νά λάβουν τήν χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ μέ τίς πρεσβείες τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, νά τιμήσουν τήν μνήμη Του ἐναποθέτοντας τά φορτία τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, ἐκπληρώνοντας τό «τάμα» τους, δείχνοντας ἔτσι τήν μεγάλη εὐλάβειά τους στόν Θεό καί στόν Ἅγιο.

Ἑσπερινός τῆς Ἀποτομῆς τῆς Κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου στήν Ἱερά Μητρόπολή μας

Ἡ ἑορτή τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τιμήθηκε ἱεροπρεπῶς στήν Ἱερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Σερρών, ὅπου τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς χοροστάτησε, κατά τόν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος.

Στήν Ἱερά Πανήγυρη συμμετεῖχαν κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους μετέβησαν πεζοί ἀπό τήν πόλη τῶν Σερρών καί τήν εὐρύτερη περιοχή, φθάνοντας στήν Ἱερά Μονή, μετά ἀπό πολύωρη ὁδοιπορία, προκειμένου νά συμμετάσχουν στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς, ἐκπληρώνοντας ἱερό εὐλαβικό τάμα πρὸς τόν Πρόδρομο τοῦ Σωτῆρος καί Βαπτιστή Ἰωάννη. Στό τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Σεβασμώτατος εὐχήθηκε στους πολυπληθεῖς προσκυνητές τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

Εὐχήθηκε ἐπίσης πατρικῶς, ἡ κραταιά σκέπη καί εὐχή τοῦ Τιμίου Προδρόμου νά σκεπάξει τήν σεβαστή Γερόντισσα τῆς παλαιάτου αὐτῆς Μονῆς καί τίς Ἀδελφές, ὥστε νά ἐκπληρώνουν τήν μοναχική τους διακονία καί νά βιώνουν τόν Προδρομικό τρόπο ζωῆς.

Τήν ἀγιώνυμο ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, σάββατο 29 Αὐγούστου, στήν Πανηγυρική θεία Λειτουργία προ-

εῖρηξε καί κήρυξε τό θεῖο Λόγο ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων.

Ἄπό τίς ποιμαντικές δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος κατά τό μήνα Ἰούλιο καί τό πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου:

▣ **Λειτουργήσε:** στούς Ἱ. Ναούς: Ἁγ. Ἀναργύρων Σερρών (1/7), Ἁγ. Γεωργίου Ἄνω Λευκῶνος (5/7), Ἁγ. Κυριακῆς καί Μηνᾶ Σερρών (7/7), Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών (12/7), Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου Νάξου (14/7), Ἁγ. Μαρίνης καί Ἀντωνίου Σερρών (17/7), Ἁγ. Παρασκευῆς Ἁγ. Πνεύματος (19/7), Προφ. Ἡλίου Σερρών (20/7), Ἁγ. Παρασκευῆς Λαγκαδά (26/7), Κοιμ. Θεοτόκου Λαχανᾶ (2/8), Θ. Μεταμορφώσεως Κατασκηνώσεων ΓΕΧΑ (6/8), Κοιμ. Θεοτόκου Σερρών (15/8).

▣ **Χοροστάτησε:** στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στούς Ἱ. Ναούς: Ὁσίου Παΐσιου Ἁγιορείτου Πλατύ Ἡμαθίας (11/7), Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου Νάξου (13/7), Ἱ. Μονή Προφ. Ἡλίου Ἁγ. Πνεύματος (19/7), Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρών (22/7) καί 25/7), Θ. Μεταμορφώσεως Σερρών (5/8), Κοιμ. Θεοτόκου Σερρών (14/8).

▣ **Προέστη:** στήν λιτανεία τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Παναγίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Σερρών (14/8).

▣ **Τέλεσε:** τίς Ἱερές Παρακλήσεις τῆς Παναγίας στούς Ἱ. Ναούς: Ἁγ. Προκοπίου Κ.Α.Α.Χ. Ἀσπροβάλλτας (2/8), Ἁγ. Κων/νου καί Ἐλένης Κάτω Βρασῶν (3/8), Ἁγ. Κων/νου καί Ἐλένης Λίμνης (4/8), Ἁγ. Γεωργίου Ἀσπροβάλλτας (6/8), Κοιμ. Θεοτόκου Ριβιέρας (7/8), Ἁγ. Λυδίας Φιλιππησίας Ἀσπροβάλλτας (10/8), Ἁγ. Δημητρίου Ἀρέθουσας (11/8), Ἁγ. Παρασκευῆς Λιμένος Κερδυλίων (12/8), καί Ἁγ. Νικολάου Κεφαλοχωρίου (13/8).

Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός: «Ψυχή καί Χριστός σᾶς χρειάζεται»

Ἐνα πρᾶγμα θέ νά σᾶς φανερώσω, χριστιανοί μου. Τό ἤξεύρω πώς θέ νά σᾶς καύσω τήν καρδίαν, φοβερόν εἶναι καί λυπηρόν, τρέμει ἡ καρδία μου νά τό εἰπῶ, μά τί νά κάμω ὅπου μέ λέγει ὁ Χριστός μας πώς, ἀνίσως καί δέν τό φανερώσω, μέ θανατώνει καί μέ βάνει εἰς τήν Κόλασιν. Μᾶς φανερώνει ἡ θεία Γραφή, τό ἅγιον Εὐαγγέλιον πώς εἰς τόν ὄγδοον αἰῶνα θέ νά γένη τό τέλος τοῦ κόσμου καί μέλλει νά χαλάσῃ ἐτοῦτος ὁ κόσμος καί θέ νά στείλῃ ὁ Θεός τόν προφήτην Ἡλίαν νά διδάξῃ τούς χριστιανούς νά φυλάγουν τήν πίστιν τους καί τό πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ καί ὕστερα μέλλει νά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος νά διδάξῃ τούς χριστιανούς νά ἀρνηθοῦν τήν πίστιν τους.

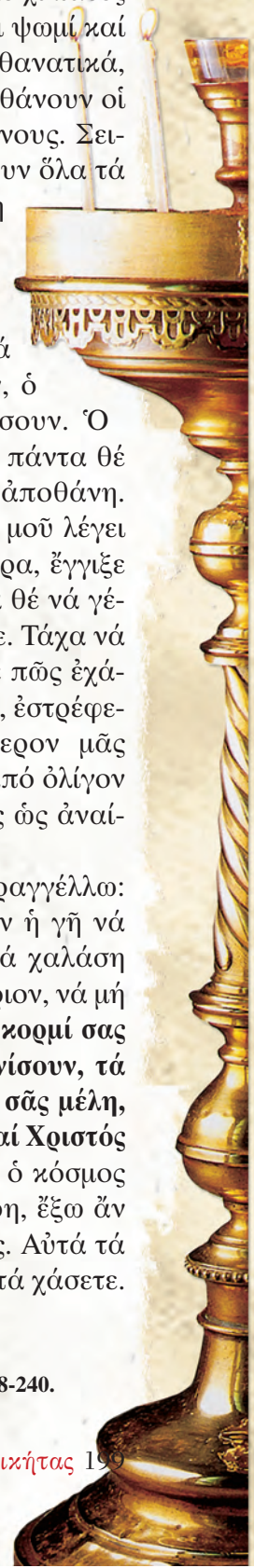
Ὁ Ἀντίχριστος, ἀδελφοί μου, εἶναι ἄνθρωπος ὅπου ἔχει κακήν γνώμην, κακήν προαίρεσιν καί κατοικαίει μέσα ὁ Διάβολος εἰς τήν καρδίαν του καί λέγει πώς εἶναι Θεός καί ὁ Ἀντίχριστος θέ νά θανατώσῃ τόν προφήτην Ἡλίαν. Ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἐξετάζοντας ἔμαθα καί ἐκατάλαβα πώς ὁ προφήτης Ἡλίας ἦλθε καί ὁ Ἀντίχριστος ἦλθε καί ἐθανάτωσε τόν προφήτην Ἡλίαν. Ὁ προφήτης Ἡλίας, χριστιανοί μου, εἶναι ζωντανός τόσες χιλιάδες χρόνους καί ἤξεύρει ὁ Θεός πού τόν ἔχει φυλαγμένον ἕως τήν σήμερον. Ἀνίσως καί θέλετε νά μάθετε πού εὐρίσκεται, ἐδῶ κοντά εἶναι καί αὐτός: τά λόγια ὅπου σᾶς λέγω ἐκεινοῦ εἶναι.

Ὁ προφήτης Ἡλίας ὅταν ἔλθῃ νά διδάξῃ, δέν ἔχει νά φανερωθῇ εἰς τόν κόσμον, καθὼς λέγει τό Ἅγιον Πνεῦμα «ἵνα μή ἐλθὼν πατάξῃ τήν γῆν ἄρδην», Ἦτοι, λέγει τό Πνεῦμα τό ἅγιον, διά νά μήν φοβίσω καί ταράξω τόν κόσμον, τήν γῆν, δέν θέλει τόν φανερώσω εἰς ἐσᾶς τούς χριστιανούς. Ἀμή τί ἔχει νά φανερωθῇ, παιδιά μου; Ὁ ζῆλος του καί ἡ διδασκαλία του. Αὐτά τά δύο μέ ἀξίωσεν ὁ πανάγαθος Θεός

ἐμένα διά τήν εὐσπλαγχίαν του καί μοῦ τά ἐχάρισε καί μή καρτερεῖτε ἄλλον Ἡλίαν νά σᾶς διδάξῃ. Ἀμή τί καρτεροῦμεν; Λυπηρόν εἶναι νά σᾶς τό εἰπῶ, σήμερον αὔριον καρτεροῦμεν δίψες, πείνες μεγάλες, ὅπου νά δίνωμε χιλιάδες φλωρία καί νά μή εὐρίσκωμε κομματί ψωμί καί νερό. Σήμερον αὔριον καρτεροῦμεν θανατικά, ἀσθένειες μεγάλες, ὅπου νά μή προφθάνουν οἱ ζωντανοί νά θάπτουν τούς ἀποθαμένους. Σεισμός παγκόσμιος θέ νά γένη νά πέσουν ὅλα τά ὀσπίτια καί ὅλα τά βουνά, νά γένη ἕνας κάμπος ὅλος ὁ κόσμος, ἡ θάλασσα νά ἀσηκωθῇ ὑψηλά ἀπό τά ὑψηλότερα βουνά ὅπου νά εἶναι εἰς τόν κόσμον, δεκαπέντε πῆγες, τά ἄστρα νά πέσουν ἀπό τόν οὐρανόν, ὁ ἥλιος καί τό φεγγάρι νά σκοτεινιάσουν. Ὁ οὐρανός ὅπου φαίνεται, ἡ γῆ καί τά πάντα θέ νά καοῦν καί ὅλος ὁ κόσμος θέ νά ἀποθάνῃ. Πότε θέ νά γένουν αὐτά; Ὁ Χριστός μοῦ λέγει ἐξύγωσαν τώρα κοντά, τώρα ὀγλήγορα, ἔγγιξε τό μαχαίρι εἰς τό κόκκαλον. Ἐξαφνα θέ νά γένουν, ἡμποροῦν νά γένουν καί ἀπόψε. Τάχα νά μήν εἶναι καί τώρα ἀρχές; Δέν εἶδετε πώς ἐχάθηκαν /τά γεννήματά σας; τά σπαρτά, ἐστρέφεψαν οἱ βρύσες, τά ποτάμια; Σήμερον μᾶς στερίζει τό ἕνα, αὔριον τό ἄλλο καί ἀπό ὀλίγον ὀλίγον μᾶς τά δίνει ὁ Θεός καί ἡμεῖς ὡς ἀναίσθητοι δέν τά στοχαζόμεσθην.

Τοῦτο σᾶς λέγω πάλιν καί σᾶς παραγγέλλω: κᾶν ὁ οὐρανός νά κατέβῃ κάτω κᾶν ἡ γῆ νά ἀνέβῃ ἀπάνω κᾶν ὅλος ὁ κόσμος νά χαλάσῃ καθὼς μέλλει νά χαλάσῃ σήμερον αὔριον, νά μή σᾶς μέλη τί ἔχει νά κάμῃ ὁ Θεός. **Τό κορμί σας ἄς σᾶς τό καύσουν, ἄς σᾶς τό τηγανίσουν, τά πράγματά σας ἄς σᾶς τά πάρουν, μή σᾶς μέλη, δῶστε τα, δέν εἶναι ἐδικά σας. Ψυχή καί Χριστός σᾶς χρειάζεται.** Ἐτοῦτα τά δύο ὅλος ὁ κόσμος νά πέσῃ, δέν ἡμπορεῖ νά σᾶς τά πάρῃ, ἔξω ἂν τύχη καί τά δώσετε μέ τό θέλημά σας. Αὐτά τά δύο νά τά φυλάγετε νά μήν τύχη καί τά χάσετε.

Ἰωάννου Β. Μενούνου, Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, Διδαχές (καί Βιογραφία), ἐκδ. «Τῆνος», Ἀθήνα 1979, σσ. 238-240.

*Ὁ Σεβασμιώτατος με τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ πού φιλοξενήθηκαν
στὴν Ἱερά Μητρόπολή μας (7/7).*

ΠΑΡΟΧΗ
ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΣΕΡΒΙΣ
ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
151

ΕΝΤΑ
Hellenic Post

*Εὐσεβεῖς χριστιανές με τίς «φανουρόπιτες» πού παρασκεύασαν
καί εὐλόγησε ὁ Σεβασμιώτατος στὸν Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Φανουρίου (26/8).*